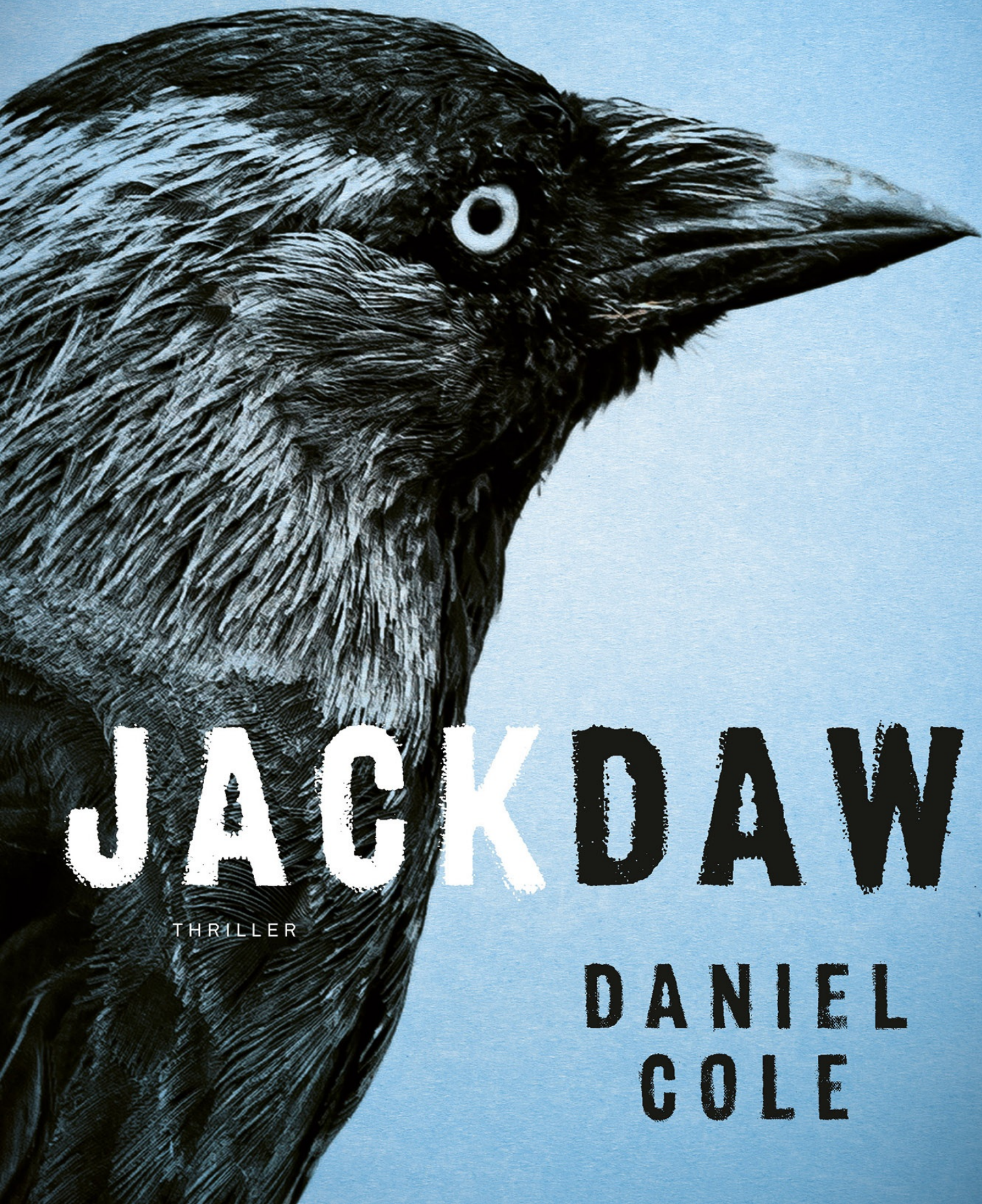

ZE NOEMEN HEM
DE JACKDAW KILLER...

JACKDAW

THRILLER

DANIEL
COLE

Van Daniel Cole zijn verschenen:

Ragdoll

Marionet

De wolven

Mimic

Daniel Cole

Jackdaw

Vertaald door Josee Koning

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2023 Daniel Cole

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Jackdaw*

Vertaling Josee Koning

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagbeeld vogel Unsplash / Anton

Omslagbeeld Londen Unsplash / Hanlin Sun

ISBN 978 90 210 4097 4

ISBN 978 90 210 4098 1 (e-book)

ISBN 978 90 210 4144 5 (luisterboek)

NUR 332

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Er moeten toch nóg akeliger banen zijn, hield Matt Lewis zich voor, al wilde hem zo een-twee-drie niets te binnen schieten.

De moderator bij een wereldwijd sociaal netwerk waadde voor het derde achtereenvolgende uur door de vloedgolf aan haat, wreedheid en perversie die hun systeem dagelijks overspoelde.

Voeten, dacht hij knikkend, terwijl hij een racistisch bericht verwijderde op een pagina van een goed doel dat geld inzamelde voor een meisje met leukemie. Hij had een pesthikel aan voeten. Pedicure, podoloog, schoenverkoper... hij zou het gewoon niet kunnen.

Hij ging verder met een veel minder openbaar account van een jochie van elf jaar dat maar acht volgers had, onder wie zijn oma, waarop nu al ruim een week een bericht stond te etteren met de strekking dat hij 'lelijk en waardeloos' was en 'iedereen een lol zou doen' als hij gewoon een eind aan zijn leven maakte.

Verwijderen.

Of tanden! Hij zou zich er fysiek niet toe kunnen brengen om de hele dag in andermans weerzinwekkende mond te kijken, voor geen goud.

Pornografische content: verwijderen.

Haatzaaien: verwijderen.

Matt had allesbehalve het gevoel dat hij iets nuttigs deed door het digitale landschap tot een prettiger plek te maken om je leven op door te brengen. Hij voelde zich bezoedeld, een onderdeel van het probleem, hooguit iemand die slaafs de ware stand van het land onder het tapijt veegde om te voorkomen dat anderen akelige waarheden onder ogen moesten zien.

De werkelijkheid was dat het allemaal neerkwam op jezelf indekken, om te kunnen vastleggen dat ‘de nodige maatregelen waren genomen’ voor het geval een elfjarige dood in zijn kamer werd aangetroffen. Het was stukken eenvoudiger dan geld uitgeven om ervoor te zorgen dat het knulletje de benodigde ondersteuning kreeg. Maar haat verkoopt, en mensen kozen veel eerder voor hun product als ze boos of uitgedaagd waren – het fundament waarop al dit soort bedrijven schaamteloos voortbouwde. Achter elke wanhopige smeekbede om erkenning die de wereld in wordt geslingerd wacht immers een ongeduldige vind-ik-niet-leukknop – met als enige doel: dialoog aanzwengelen.

Gapend ging Matt verder.

‘Kolere!’ bracht hij uit, en in zijn haast om afstand te nemen van wat er zojuist op zijn scherm was verschenen, viel hij uit zijn stoel. ‘Justin!’ brulde hij zonder zijn blik van zijn scherm te wenden. Zijn collega’s keken bezorgd toe toen hij opstond en het kantoor door rende naar een lege glazen ruimte. ‘Waar is hij?’ vroeg hij aan de prikkelbare assistente van zijn leidinggevende.

‘In de vergaderzaal... maar daar mag je niet naar binnen!’ riep ze hem na toen hij door de gang stoof en inbrak in een vergadering waar de man die hij zocht net enkele van hun meest invloedrijke financiers toesprak.

‘Matt!’ flapte zijn baas eruit voordat hij zijn zelfbeheersing herwon. ‘Iedereen, dit is Matthew Lewis, een van onze beste krachten. Matt, wat kan ik voor je doen?’

‘Sorry dat ik stoor, maar je moet meekomen, nú.’

Zonder door te vragen wendde de directeur zich weer tot zijn gasten. ‘Dames en heren, ik ben bang dat ik u een paar minuutjes alleen moet laten.’ Vervolgens liep hij rustig achter zijn ondergeschikte de deur uit. Op de gang trokken ze meteen een sprint.

‘Laat zien,’ zei Justin, die de ramen van zijn kantoor met een druk op de knop verduisterde. Matt zette het zorgwekkende bericht op het scherm aan de muur, kokhalzend toen hij de bekende beelden terugzag. De eerste: op een duifgrijs tapijt lag

een mooie jonge vrouw in een schitterende goudkleurige jurk. De zijden sjaal waarmee ze was gewurgd zat nog strak om haar hals. Haar grote groene ogen puilden uit en kleurden rood doordat de kleine bloedvaten een voor een waren gebarsten, en haar altijd smetteloze huid vertoonde nu vijf diepe schrammen, alsof iemand als een laatste belediging zijn of haar nagels over haar gezicht had gehaald.

Maar van de tweede foto wist Matt dat hij hem niet uit zijn hoofd zou kunnen krijgen.

Al 2,1 miljoen keer gedeeld, en dat aantal bleef stijgen.

Kokhalzend trok hij de prullenbak naar zich toe. ‘Zal ik het blokkeren?’ vroeg hij tussen diepe ademhalingen door, en hij reikte al naar de muis. Zijn baas leek hem echter niet te hebben gehoord. Hij zag de aantallen stijgen terwijl de wereld het nieuws deelde hoe de niet eens zo beroemde celebrity in de hoogste regionen van de popcultuur werd opgenomen. ‘Zal ik het blokkeren?’

2,2 miljoen... 2,3 miljoen.

‘Wacht even,’ antwoordde de man die teenslippers onder een net pak droeg. Hij deed alsof hij zijn hand boven een denkbeeldige knop hield.

... 2,4 miljoen...

‘Wacht...’

‘Verdomme, Justin!’

‘Oké... nu!’

Onmiddellijk werden de groteske beelden vervangen door een generieke boodschap met de strekking dat het bericht was verwijderd omdat het in strijd was met de gebruiksvoorwaarden van de website en bleef de teller net iets boven de 2,5 miljoen steken. Met een zucht van opwinding liep Matt terug naar de afdeling met de prullenbak die hij nog steeds vreesde nodig te hebben, terwijl zijn directeur zijn telefoon pakte en in zijn contactenlijst het nummer opzocht van de Nationale Eenheid Cybercriminaliteit, waarmee hij helaas regelmatig contact had.

‘Hoi, Karen? Met Justin Strong van... Ja, precies... Nou, nee, niet echt. Ik dacht dat je dit wel als eerste zou willen weten...’ Hij laste een pauze in om de indruk te wekken dat zijn nieuws hem aan het hart ging. ‘We hebben weer eens een lijk.’

1

Hoe het mooie rijkeluismeisje haar hoofd er niet bij had

De metalen deuren gingen open.

... Doodse stilte.

Ze stapte de zonovergoten hal van het ruime penthouse in Knightsbridge in. Stofdeeltjes dwarrelden rond tussen de lichtdraden.

‘Hallo?’ riep rechercheur Scarlett Delaney. Haar stem reikte moeiteloos ver en klonk als die van iemand anders: voller, assertiever. In de akoestiek van de lege ruimte weergalmde hij nog net niet.

... Doodse stilte.

Gelokt door het vergezicht liep ze over de houten vloer naar de dubbelhoge ramen en keek ze uit over ochtendlijk Londen, dat er vanaf het dak van de stad bedrieglijk rustig bij lag – het vertekende perspectief dat te koop is voor een slordige acht à tien miljoen pond.

Toen de zon zich even terugtrok achter een wolk zag Scarlett een spookachtige weerspiegeling in de ruit en werd ze overrompeld door een hevig gevoel van treurigheid toen ze zag hoezeer ze in deze luxe omgeving niet thuishoorde. Haar afgetrapte All Stars haalden het ensemble van gescheurde jeans en een grijze hoody niet bepaald op. Lichtelijk opgelaten bond ze in de geïmproviseerde spiegel snel haar haren in een staart – een vuurkrans gloeide rond haar lichte huid toen ze het elastiekje vastbond.

‘Scarlett?’ brulde iemand vanaf de andere kant van het appartement. ‘We zijn hier.’

‘Kom eraan!’ riep ze terug met een laatste blik op zichzelf in de ruit.

Het woongedeelte lag bezaaid met de sporen van een chic feestje. Ze liep onder een glazen trap door die tegen de wetten

van de natuurkunde in naar een beeldschone keuken op een mezzanine zigzagde. Lege kristallen champagneflûtes vrolijkten de schoorsteenmantel op en een Steinway-vleugel was gedegradeerd tot dienblad voor hapjes waarvan ze de meeste niet herkende. Ze haalde een paar wegwerphandschoenen uit haar zak en volgde het flitsen van de camera van de politiefotograaf naar de hoofdslaapkamer.

‘Sorry dat ik je op je vrije dag heb gebeld,’ zei brigadier Frank Ash met krakende stem. Hij stond met zijn rug naar haar toe.

‘Geeft niks,’ antwoordde Scarlett, en ze trok een handschoen over haar hand. Vervolgens liep ze om het bed heen om de onvermijdelijke verschrikking erachter te bekijken.

Ze verstijfde. De aanblik benam haar de adem, maar ze liet niets merken.

‘O, trouwens, zet je schrap,’ zei Frank zo’n vijf seconden te laat, terwijl hij haar ongeschikte kleding in zich opnam. ‘Je ziet er, eh... huiselijk uit,’ merkte hij op. Dankzij zijn voorkeur voor zonvakanties, die hij lezend bij het zwembad doorbracht, trok zijn glimlach rimpels in zijn gezicht die pasten bij de kreukels in zijn linnen broek.

‘Ja, hè?’ antwoordde ze quasi-bits. Het hoorde bij het spel dat ze speelde met de man die het al sinds het begin van haar carrière – en lang daarvoor – voor haar opnam.

‘Het is absoluut dezelfde dader,’ concludeerde hij, en hij deed een stap opzij om Scarlett meer ruimte te geven. Badend in het zonlicht dat door de ramen stroomde, keek ze neer op deze nieuwste, inmiddels akelig vertrouwde, plaats delict. ‘Nummer drie. Zelfde als altijd: gewurgd met een zijden sjaal, vijf schrammen in het gezicht. En ik weet niet of het je al was opgevallen, maar ze is onthoofd – het lichaam is op onverklaarbare wijze spoorloos.’

Ze krompen allebei in elkaar toen de fotograaf opnieuw een zeer zorgvuldig gestructureerde foto nam van een uiterst ongestructureerde bloedvlek. ‘Sorry, hoor,’ zei de man, en hij liep bij hen vandaan.

‘Op onverklaarbare wijze?’ polste Scarlett.

‘Er zijn met haar eigen telefoon twee foto’s tegelijk op sociale media geüpload. Op de eerste, die de dader waarschijnlijk heeft genomen vlak nadat ze is gewurgd, was het lichaam van het slachtoffer nog intact, om de wereld te laten zien wat hij of zij heeft gedaan. Op de tweede, genomen bij zonsopgang, lag haar onthoofde lichaam hier.’

‘Oké.’

‘Het enige raam was aan de binnenkant met twee sloten vergrendeld.’

‘Oké?’

‘Het vriendje sliep in dat bed daar.’

‘O... ké.’

‘En drie vrienden die na het feest zijn blijven hangen hebben de hele nacht aan de andere kant van die deur doorgebracht.’

‘O.’

‘Ja, precies... “O”.’

‘Weten we al wat de dader heeft meegenomen?’ vroeg Scarlett.

Frank pakte zijn telefoon en tikte met onhandige vingers op het scherm totdat hij een schermafdruck vond van het inmiddels verwijderde socialemediabericht. Hij gaf de telefoon aan haar door. ‘Zoek het verschil,’ zei hij uitnodigend.

‘Je bedoelt, afgezien van het feit dat...’

‘Ja, afgezien van de onthoofding en het ontbrekende lichaam.’

Ze knikte alsof ze wilde zeggen ‘Ik vraag het maar even’ en knielde vervolgens neer, voorzichtig de op de grond rondslingerende spijkerbroek ontwijkend, om het achtergebleven hoofd op het met bloed doordrenkte tapijt van dichterbij te bekijken. Ze maakte de digitale foto’s groter. ‘Haar oorbellen?’

‘Bingo!’ zei Frank toen Scarlett hem zijn telefoon teruggaf. ‘De Jackdaw heeft weer toegeslagen.’

Ze fronste afkeurend bij het horen van de bijnaam, ‘de Kauw’, die het journaal de dader had gegeven. Hun schaamteloze pogingen om een gevaarlijk en gestoord iemand tot mythe te verheffen en de pijn en het verdriet van echte slachtoffers als massavermaak te presenteren, zaten haar niet lekker. Anderzijds was het niet zo vreemd – de manier waarop de dader in het niets verdween en, net als een kauw, glimmende snuisterijen meenam, was te verleidelijk om te weerstaan.

‘Waren dat de foto’s die op sociale media zijn geüpload?’ vroeg ze.

‘Yep.’

‘Heeft iemand ze gezien?’

‘Hooguit één of twee...’ antwoordde hij, zodat Scarlett al opgelucht begon te knikken, ‘... miljoen.’

‘Allemachtig... Wie is ze?’

‘Wéét je dat niet?’ Frank klonk verbaasd. ‘Zelfs ik ken haar en ik ben bijna twintig jaar ouder dan jij. Ze heet Francesca Labelle.’

De naam zei Scarlett niets.

‘Officiéél is ze een fashion... narista.’

‘Fashionista,’ verbeterde de fotograaf. Zijn toon verried dat hij in een ideale wereld foto’s van glamoureuze vrouwen zou nemen in plaats van de bloedspatten die ze achterlieten.

Frank knikte en wees enthousiast in zijn richting. ‘Ja... wat hij zei. Ze zat in dat celebrity-datingprogramma en kreeg iets met die baardaap uit die band.’ Scarlett haalde haar schouders op. ‘Je weet wel. Ze hadden die video... met emo’s erin.’ Vragend keek ze de fotograaf aan. Maar toen schraapte Frank ongemakkelijk schuifelend zijn keel en begon toonloos te zingen: *‘I didn’t do it... Nó. Nó. Nó. I didn’t dó-óóó it.’*

‘Nou, dat is heel toepasselijk,’ klonk een ironische stem, schijnbaar uit het niets.

Verbaasd ging Scarlett op haar tenen staan. Ze zag een paar benen onder het bed uitsteken.

‘Iemand van Forensische Opsporing,’ legde Frank uit toen ze hem vragend aankeek.

‘En onofficieel?’ vroeg ze voordat iemand anders op haar af kon springen of aan een nieuw liedje begon.

‘Ze is gewoon de stinkend verwende rijkeluisdochter van...’

In de woonkamer klonken luide stemmen op, gevolgd door voetstappen die hun kant op kwamen.

‘Als je het over de duvel hebt,’ mompelde Frank, en hij haastte zich weg om de man te onderscheppen en de deur achter zich dicht te trekken.

Hoewel ze alleen af en toe iets opving van de verhitte discussie die op de gang plaatsvond, was dit onmiskenbaar het verdriet van een rouwende vader. Scarlett hoorde aandachtig hoe de agressie wegzakte en de stemmen verflauwden.

De medewerker van Forensische Opsporing kwam onder het bed vandaan om een bebloed wattenstaafje in te pakken. ‘... Edgar Crews,’ maakte hij Franks antwoord af.

‘Ik dacht dat ze Labelle heette?’ zei Scarlett, terwijl haar afkeer voor het mannetje dat ze zich maar al te goed herinnerde van een eerdere ontmoeting plaatsmaakte voor nieuwsgierigheid.

Hij haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op. Het felle zonlicht weerkaatste op zijn gladde hoofd, zodat ze even sterretjes zag. Om snel een einde te maken aan hun korte gesprek, besloot ze zeer geïnteresseerd te raken in de stapels losse foto’s op de kaptafel: hun slachtoffer te midden van massa’s al even mooie mensen, poserend in uiteenlopende designeroutfits, vakantiekiekjes met turquoise water en een jacht dat ongeveer vijf keer zo groot was als haar eigen rijtjeshuis.

Ze besteedde vooral aandacht aan de weinige foto’s die waren ingelijst: een zeer sjofel uitziende bordercollie, een jonge Francesca die haar armen om een oudere vrouw heen had geslagen en een vergeelde foto van haar als kind – waarop

ze lachend paardjereed op haar vaders rug.

Er klonken zware voetstappen die steeds luider werden, tot Frank in de deuropening verscheen. ‘Ik wil graag dat jij meneer Crews thuisbrengt,’ zei hij tegen Scarlett. Na een korte blik over zijn schouder zei hij erachteraan: ‘Hij is er niet best aan toe, maar probeer meer te weten te komen. Misschien de slechtst mogelijke tijd om met hem te praten...’

‘... Of misschien juist de best mogelijke tijd,’ zei ze knikkend. Het was een van de honderden pareltjes van wijsheid hij in de loop der jaren op haar los had gelaten.

‘Precies. Bel me...’

Ze werden opnieuw verblind door de flitsende politiefotograaf en Frank keek hem geïrriteerd aan. ‘Moet dat nou?’ vroeg hij op bestraffende toon, en hij wreef in zijn ogen. Daarna draaide hij zich weer om naar Scarlett. ‘Bel me op de terugweg.’

‘Doe ik.’

Terwijl Frank zijn aandacht weer op de plaats delict richtte en met een oudemannenkreun naast het hoofd hurkte, liep Scarlett de kamer uit en trok ze de deur achter zich dicht.

‘Dat was Deugt-niet-Delaney,’ hoorde ze het mannetje van Forensische Opsporing zeggen toen ze treuzelde op de gang.

‘Recherchéúr Delaney voor jou,’ antwoordde Frank nadrukkelijk. Ze glimlachte en drukte haar oor tegen de deur.

‘En jij bent... Nou ja, jij bent jij.’

‘De laatste keer dat ik in de spiegel keek wel.’

‘Is dat dan niet... ongemakkelijk?’

‘Wij zitten er niet mee.’

‘Maar jij was toch degene die...’

‘Ik zei toch dat wij er niet mee zitten!’ snauwde Frank. De spanning in de slaapkamer was zelfs op de gang voelbaar.

Maar Scarlett bleef staan luisteren. Het walgelijke mannetje verschanste zich waarschijnlijk weer veilig achter het hoofd

van het slachtoffer en raapte na enige tijd zijn moeder bijeen om zacht 'Dat blijkt, ja' te mompelen.

2

Het charmeoffensief

Gekleed in een klassiek driedelig Savile Row-kostuum, bruine oxfords die op gepolitoerd hout leken en met zijn donkere haar, op een paar jongensachtige plukken na, naar achteren geborsteld, liep Henry als het toonbeeld van een Engelse gentleman het beroemde restaurant Erstwhile House in Mayfair binnen.

‘Goedemiddag, meneer Fairchild,’ zei de onberispelijke vrouw bij de receptie welluidend. Ze stond op om zijn koffertje aan te pakken.

‘Goeiemiddag, Jennifer,’ zei hij glimlachend, en ze bloosde omdat hij haar naam had onthouden. ‘Weet je, ik dénk dat ik deze jongen vandaag maar bij me hou,’ zei hij, en hij tikte met zijn vingers tegen het leer terwijl hij zich licht vooroverboog en zijn stem liet zakken: ‘Ik heb stiekem een negen-millimeter in het binnenvak gestopt, voor het geval deze bespreking niet helemaal lekker loopt.’

Nadat ze uitbundig had staan lachen om de – op zich matige – grap, vroeg ze: ‘Is dat niet een vuurwapen?’

‘Klopt,’ zei hij met een knikje, en ze barstte opnieuw in lachen uit. ‘Je hoeft niet mee te lopen.’

Hij liep de weelderig ingerichte eetzaal binnen, waar vanboven het bladerdak de kleine lampjes flikkerden als sterren en de tonen van een jazzkwartet discreet vanaf de andere kant van de zaal opklonken. Zoals altijd gleden zijn ogen met belangstelling over de rijen tafels, want rond lunchtijd kon je er donder op zeggen dat iedereen die hier zat tot de machtigste één procent van het land behoorde. Ze kwamen hier dagelijks bij elkaar, propten zich vol met de meest pretentieuze gerechten en de beste wijnen en praatten over zaken die het leven van miljoenen mensen raakten. Daarbij lachten ze bulderend en morsten ze hun drankjes als mollige kleine goden.

‘Ah, meneer Lampert!’ begroette een rood aangelopen gast hem toen hij langsliiep.

‘Meneer Peterson. U ziet er goed uit,’ antwoordde Henry. Hij gaf de man een hand en liep weer door, maar werd na tien stappen opnieuw staande gehouden, ditmaal door Jacques, de excentrieke eigenaar-kok van het restaurant. Met een aandoenlijk gevlekt keukenschort dat als een kogelvrij vest over zijn witte overhemd was gebonden, was hij het toonbeeld van een man die niet kon kiezen tussen zijn bedrijf en zijn passie.

‘Monsieur Chavasse!’ riep hij met een zwaar Frans accent, al was hij geboren en getogen in Burton-upon-Trent. Hij kwam aandraven met een dampende kom waar een oranje vloeistof in zat en zei opgewonden: ‘Proef! Proef!’

Henry pakte beleefd de lepel aan en bracht hem naar zijn mond. Hij deed zijn ogen dicht om Jacques’ creatie zijn onverdeelde aandacht te geven. Even later knikte hij en zei: ‘Monsieur, geen woord gelogen: dat is perfect.’

‘Niet nog wat peper?’

‘Beslist niet.’

‘Nog wat koriander misschien?’

‘Nee! Niets meer aan doen. Je mag er niet eens lang naar kijken. Het is helemaal af.’

De man sloeg hem verrukt op zijn rug en draafde terug naar de keuken.

Het werd misschien tijd om een andere plek voor zijn afspraken te vinden, dacht Henry. Hij liep naar een afgelegen hoek van de zaal waar een gedrongen man met een verweerd gezicht de tijd doodde op zijn telefoon.

Henry schraapte zijn keel. ‘Meneer Pavlov, neem ik aan?’ vroeg hij, en hij stak zijn hand uit.

‘Dmitri,’ antwoordde de man, zijn aandacht nog bij zijn nieuwste level op *Candy Crush*. Toen hij even daarna doodging, vloekte hij agressief in het Russisch en legde vervolgens zijn telefoon weg om zijn goedgeklede gast aan te

kijken. ‘En dan bent u zeker meneer Devlin?’ vroeg hij.

‘Henry,’ antwoordde hij glimlachend. Hij gaf de ander een stevige hand en ging zitten.

‘Jij gaat met mij drinken,’ zei de Rus, wat meer als een bevel klonk dan als een uitnodiging.

‘Goed,’ antwoordde Henry maar al te graag. ‘Een dubbele whisky met...’

‘Jij! Jij daar!’ riep de man, en hij knipte met zijn vingers alsof hij een hond riep, terwijl Henry moeite had om zijn minachting te onderdrukken.

‘Ja, menéér,’ antwoordde de ober, die het duidelijk niet gewend was dat iemand door de zaal heen naar hem schreeuwde.

‘Nog zo één,’ zei de Rus met een gebaar naar zijn lege glas, ‘voor mij en voor mijn vriend hier.’

‘Natuurlijk, meneer.’

Maar toen de jonge man weg wilde lopen, greep Pavlov zijn arm vast. ‘Weet je wat?’ zei hij. ‘Breng de fles maar.’ Met een kort knikje liep de ober weg zodat ze konden praten. De Rus wendde zich weer tot Henry. ‘De beste wodka ter wereld. Uit mijn moederland,’ legde hij trots uit, waarbij hij als een gorilla zijn vuist tegen zijn borst sloeg. ‘Honderd pond per glas!’

Henry trok beleefd zijn wenkbrauwen op om voor te wenden dat hij onder de indruk was.

Er ging enige tijd voorbij waarin de man hem zwijgend bleef aankijken. Zonder weerstand te bieden aan deze veelgebruikte intimidatietechniek, of zich eraan te onderwerpen, wachtte Henry rustig af en bleef hij de Rus aankijken totdat de ober terugkwam om voor hen allebei een glas in te schenken voordat hij de fles op de tafel zette.

De twee mannen hieven tegelijkertijd het glas om te proosten en hun wodka achterover te slaan, en Henry hield opnieuw zijn gezicht in de plooi.

‘Jij bent niet wat ik verwachtte,’ zei de Rus, die beide glazen weer volschonk met vloeibare narigheid.

Henry leunde achterover in zijn stoel en wachtte tot de man zijn woorden toelichtte.

‘De meeste mannen in ons vak...’ Hij maakte zijn zin niet af, maar haalde veelzeggend zijn schouders op. Zijn gezicht zat onder de oude littekens en zijn handen waren blauw van nog oudere tatoeages. ‘Maar jij... jij bent nog knapper dan het verwaande mooiere zusje van mijn mooiste maîtresse.’

Toen hij eenmaal Dmitri’s omslachtige manier begreep om op beschuldigende toon een compliment te geven, glimlachte Henry bescheiden. ‘Nou ja, ik zorg graag goed voor mezelf. Dat is een van de voordelen van wat we doen... van de lucratieve deals die we maken,’ zei hij nadrukkelijk om het gesprek weer op de rails te krijgen.

De Rus keek hem nijdig aan en leek zich af te vragen of Henry hem zojuist had beledigd. ‘Je hebt gelijk! Genoeg koetjes en kalfjes,’ zei hij, en hij sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Er zijn momenteel zevenendertig meisjes per vrachtschip naar je onderweg. Van goede kwaliteit,’ zei hij er wellustig achteraan.

‘We hadden achtendertig meisjes afgesproken.’

De man grinnikte. ‘Derving tijdens het transport. Die dingen gebeuren. Die ene hoeft je niet te betalen,’ zei hij, en hij schonk zichzelf bij.

‘Nationaliteit?’

De Rus keek hem niet-begrijpend aan.

‘Van het meisje dat het niet heeft gered,’ drong Henry aan.

De man fronste. Hij snapte niet wat het uitmaakte. ‘Pools. Denk ik.’ Henry knikte, schijnbaar tevreden. ‘En de betaling?’

Henry reikte onder tafel om zijn koffertje te pakken. Terwijl hij de sloten losklikte en het koffertje openmaakte, zorgde hij ervoor dat de Rus alleen de bruinleren bovenkant zag, en niet de inhoud. Hij keek naar de kolf van de 9mm-revolver die uit het binnenvak omhoogstak en pakte in plaats daarvan een grote gewatteerde bruine envelop, die hij op tafel legde.

‘De helft nu, de rest na levering, zoals afgesproken,’ zei hij, en hij schoof de envelop van zich af.

‘Kun je me niet gewoon dat koffertje geven?’ vroeg de Rus terwijl hij in de envelop keek.

‘Het is mijn lievelingskoffertje,’ antwoordde Henry. ‘Kleurt mooi bij mijn schoenen.’

‘Had dan een ander koffertje genomen.’

‘Maar dat zou niet bij mijn schoenen hebben gepast, toch?’

De Rus kon daar duidelijk niets mee en besloot verder te gaan.

‘De levering vindt morgenavond rond halfnegen plaats,’ zei hij, en hij gebaarde naar de ober dat hij de rekening moest brengen.

‘Halfnegen is prima. Wat dacht je van de bar van Park Chinois?’

‘Dat jij die zou kiezen. Wat dacht je van de Mendeleev?’

‘Prima,’ zei Henry met een vriendelijke glimlach, en de Rus boog naar voren.

‘Je mag er dan nog zo respectabel en netjes uitzien, en je mag dan nog zo bekakt praten, maar als het erop aankomt ben je net zo’n vuile klootzak als ik,’ zei hij gniffelend. ‘Je weet maar nooit, hè?’

‘Je weet maar nooit,’ beaamde Henry, zoals het een gentleman betaamt, en hij stond op om zijn gast bij zijn afscheid een hand te geven.

‘Tot morgenavond dan maar, meneer Devlin,’ zei de Rus, en hij dronk nog één glas voordat hij onvast op zijn benen wegliep.

Henry ging weer zitten, veegde zijn handen aan een servet af en haalde zijn telefoon uit zijn zak. Er flikkerde een rood lampje terwijl het apparaat achtergrondlawaai bleef opnemen – het belastende geluidsbestand leek op een digitale bergketen van pieken en dalen.

‘Meneer,’ zei de humeurige ober, en hij liet de onbetaalde rekening naast de onbegrijpelijk dure fles wodka vallen.

Henry smeed het servet op tafel en reikte met tegenzin naar zijn portefeuille. ‘Wat een klóótzak.’

3

Krokodillentranen

Toen Scarlett in haar Fiat 500 tussen de poorten van Edgar Crews' uitgestrekte landgoed in Surrey door reed, kreeg ze het gevoel dat ze tekortschoot. Aan weerszijden van de smalle weg leken de bomen zich naar hen over te buigen, alsof ze eerbied wilden tonen voor de thuiskomende heer des huizes, en vormden één lange tunnel van verstrooid licht die helemaal tot het huis reikte.

Ze stopte en keek op naar een landhuis dat zo uit een sprookje leek te zijn weggelopen: klimrozen en klimop bedekten vrijwel de hele gevel. Ze viel niet uit haar rol toen er vlak voor hen twee pauwen over de oprijlaan paradeerden en hield haar mond – bij haar huis liep er alleen een rat rond waar ze ooit een schoen aan was kwijtgeraakt.

Ze keek naar Crews, die naast haar zat. Hoewel hij gewoon een poloshirt en een katoenen pantalon droeg, zag hij er op de een of andere manier uit alsof hij in zulke weelde thuishoorde. Dat zou Scarlett nooit lukken. Iets in zijn houding, de manier waarop hij liep, straalde volkomen zelfverzekerdheid uit – zelfs in zijn huidige gemoedstoestand. Hij leek niet te hebben gemerkt dat ze stilstonden, maar bleef in gedachten verzonken naar zijn handen kijken.

‘Meneer Crews? Meneer Crews?’

Hij schraapte zijn keel, veegde zijn wangen droog en ging rechtop zitten terwijl hij zijn handen door zijn peper-en-zoutkleurige haar streek voordat hij haar aankeek. ‘Ja. Sorry. Bedankt.’

‘We zullen u op een gegeven moment wel wat vragen moeten stellen,’ zei Scarlett zacht. Tijdens hun ruim drie kwartier durende rit had ze geen woord uit hem gekregen.

‘Uiteraard,’ antwoordde hij met brekende stem.

‘Bent u morgenochtend thuis?’

Crews knikte.

‘Dan ziet u mij morgen terug.’

Na een beleefd glimlachje stapte hij uit de auto en liep hij de trap naar de voorname voordeur op.

Na haar volkomen nutteloze reis dubbelcheckte Scarlett of er geen pauw onder haar auto zat en keek toen voor de zekerheid nog een keer voordat ze haar auto in de eerste versnelling zette. De dikke grindlaag klonk als een aardverschuiving onder haar. Toen ze zachtjes naar het keerpunt reed, zag ze dat er twee personeelsleden bij de garages stonden te praten. Ze keek in de achteruitkijkspiegel om er zeker van te zijn dat Crews binnen was, parkeerde toen naast hen en stapte uit.

De vrouw, gekleed in het uniform van een dienstmeisje, was eind vijftig en had duidelijk gehuild. Te oordelen naar de hoeveelheid aarde onder zijn afgebrokkelde nagels werkte haar smoezelige collega in de buitendienst. Als schuldbevuste tieners achter het fietsenschuurtje verborgen ze snel hun sigaret toen ze dichterbij kwam.

‘Mag ik er ook een?’ vroeg Scarlett. Ze wreef over haar voorhoofd op een manier die duidelijk maakte dat het nu al ‘een van die dagen’ was. De smoezelige man aarzelde, maar bood haar toen zijn pakje en een aansteker aan. ‘Bedankt. Dat had ik echt nodig,’ zei ze. Ze leunde tegen de muur en inhaleerde met een tevreden zucht. ‘Sorry. Wat onbeleefd van me om me niet voor te stellen. Ik ben rechercheur Delaney... Scarlett,’ zei ze er glimlachend achteraan.

‘Rechercheur?’ vroeg de oudere vrouw gretig, alsof ze al had gehoopt dat er op een bepaald moment iemand van de politie tussen de haardhoutopslag en de garages zou rondzwerven.

‘Annette,’ zei haar norse collega op waarschuwend toon.

‘Maar zij heeft haar gezien!’ pareerde de vrouw, en ze keek Scarlett aan. ‘Toch? Hebt u haar gezien?’

‘Doe jezelf dit nou niet aan,’ zei hij. ‘Ze mag toch niets zeggen, toch?’ vroeg hij met een blik naar Scarlett.

Scarlett schudde met gespeelde spijt haar hoofd. ‘Helaas niet, nee.’

‘Zie je nou wel.’

Teleurgesteld liet de vrouw haar blik weer zakken.

‘Ik heb alleen meneer Crews weer thuisgebracht,’ legde Scarlett uit, en het droefgeestige dienstmeisje keek spottend toen ze zijn naam hoorde. ‘Geen fan van de baas, zeker? Dat ken ik.’

‘Ik ben geen fan van welke ouder dan ook die zijn eigen kind laat barsten, zoals die man heeft gedaan.’

‘Dit is niet het moment, Annette,’ mompelde de tuinman.

‘Wat is dan wél het moment?’

‘Heb je het over Francesca?’ vroeg Scarlett.

‘We hebben haar al zeker achttien maanden niet meer gezien... Toch?’

Haar collega snoof geërgerd en knikte. ‘Ja, zo lang is het wel geleden.’

‘We hebben dat meisje zo ongeveer opgevoed,’ vertelde de vrouw. ‘Niet alleen wij tweeën... iedereen hier. God mag weten dat haar vader nooit een vinger heeft uitgestoken om te helpen. En vervolgens vertelt hij haar zomaar dat ze niet meer thuis hoeft te komen. Niemand van ons heeft haar daarna nog gezien – en dat zal nu ook niet meer gebeuren,’ zei ze erachteraan, en ze barstte in tranen uit.

‘En haar moeder dan?’ vroeg Scarlett, die met haar schoen haar peuk tussen tientallen andere op de grond uitdrukte.

‘Ze is gestorven. Francesca was nog klein. Auto-ongeluk.’

Hoewel er geen twijfel mogelijk was dat de moord op Francesca het werk was van hun seriemoordenaar, was Scarlett nieuwsgierig – vooral omdat ze van zichzelf meende te kunnen zeggen dat ze mensen doorgrondde en Edgar Crews’ ingehouden verdriet als oprecht had ervaren. ‘Waar hebben ze bonje over gekregen?’

‘Alles,’ antwoordde de tuinman.

De oudere vrouw haalde haar schouders op. ‘Ze was nog jong, een tiener die opeens vol in de schijnwerpers stond.’

‘En die herhááldelijk haar vaders zaken saboteerde terwijl ze evengoed verwachtte een luxeleventje te kunnen leiden.’

De man was duidelijk ergens kwaad over, al had Scarlett moeite om vast te stellen waarover: rijke mensen in het algemeen? Bevoorrechte kinderen die niet hun eigen broek ophielden? Gebrek aan respect voor ouders, zelfs als een ouder toevallig rijk en bekend is, door tegen hem in opstand te komen en op die manier, in zekere mate, te proberen zelf vooruit te komen in de wereld? Ze vroeg zich af of hij zelf wel wist waar hij zo kwaad over was.

‘Ze had idealen,’ voerde het dienstmeisje aan.

‘En elk nieuwe goede doel waar ze zich achter schaarde, was zeker toevállig direct tegen zijn bedrijven gericht?’ reageerde hij sceptisch. ‘Kom op, zeg.’ Hij wendde zich tot Scarlett. ‘Ze zag zichzelf graag als een “activiste”,’ zei hij gniffelend, en hij sloeg zijn smoezelige armen over elkaar, ‘maar geloof me, de mensen, bomen of zeeën waar ze campagne voor voerde, konden haar geen ruk schelen.’

‘Zo klinkt het afschuwelijk!’ zei de vrouw op berispende toon. ‘Ze was het niet eens met veel dingen waar haar vader mee bezig was en probeerde daar iets aan te doen. Wie kan haar dat nu kwalijk nemen?’

Het was duidelijk dat de norske man genoeg van het gesprek begon te krijgen. Scarlett maakte gebruik van de stilte die viel om te genieten van het warme zonlicht op haar gezicht en deed haar ogen dicht toen een aangenaam briesje de geur van vers gemaaid gras meevoerde. Ze zou hier het liefst de hele dag blijven en besepte opeens waarom: op het geluid van de schapen in het naastgelegen veld na was het volkomen stil. Doordat ze al zo lang in de hoofdstad woonde, was ze vergeten dat dat kon.

‘Dus jij denkt dat het krokodillentranen zijn?’ vroeg Scarlett hem na verloop van tijd.

‘Zover wil ik nu ook weer niet gaan,’ verduidelijkte de tuinman. ‘De man heeft immers net zijn dochter verloren. Maar als meneer Crews in dit scenario de krokodil is, dan heeft zojuist iemand de boot laten zinken met de lui die jacht

op hem maakten. Excuseer,' zei hij, en hij gooide zijn peuk weg voordat hij achter de garages verdween.

4

Kenny Putlucht

‘Ik ben even weg,’ meldde Frank, die een paar minuten soelaas wilde van wijlen Francesca Labelles waakzame blik. Met knakkende knieën stond hij op, liep de zondoordrenkte woonkamer in en liet zich tegen de muur zakken. Hij deed zijn ogen dicht en drukte zijn handpalm stevig tegen zijn slaap alsof hij daarmee zijn hoofdpijn kon wegdrukken. Hij had er de laatste tijd steeds vaker last van.

‘Brigadier Ash?’ klonk een bezorgde stem vanaf het balkon. Hij had niemand zien staan. Frank kwam meteen overeind, deed alsof hij geeuwde en glimlachte zwakjes naar de jonge politieagent. ‘Gaat het wel goed, meneer?’

‘Prima. Wat is er?’

‘De advocaat van het vriendje is onderweg naar Hyde Corner en vraagt hoe laat u daar bent.’

‘O ja,’ antwoordde Frank ongeïnteresseerd.

‘En de vrienden van het feestje – degenen die het lijkt... het slachtoffer in die toestand hebben aangetroffen, zitten nog in het café aan de overkant.’

Bij het woord ‘café’ rook Frank de koffie al, en hij nam een besluit. ‘Oké. Ik ga nu wel met ze praten. Als iemand me nodig heeft, ben ik mobiel bereikbaar.’

Zodra hij het café binnenkwam, zag Frank het tafeltje met onverzorgd uitziende getuigen. Het groepje, dat de afgelopen nacht stevig had zitten drinken, was neergeploft aan een tafeltje in de achterste hoek. De donkere make-up van een van de meisjes was na het huilen doorgelopen alsof ze oorlogsverf droeg. Haar vriendin had haar vervaarlijk hoge hakken op tafel gezet. Tegenover hen lag iemand onder een leren jack met een Ray-Ban als oogmasker op in diepe slaap verzonken.

Omdat hij nog steeds gruwelijke koppijn had, besloot Frank eerst naar het buffet te lopen, en zijn maag rommelde toen hij zag wat er in de vitrine werd aangeboden. ‘Mag ik een broodje

bacon en een...'

'Eh, we zijn een vegan café,' onderbrak de man achter de kassa hem. Hij keek Frank aan alsof hij net midden in zijn café had zitten poepen.

'O. Oké. Een broodje ei dan misschien?' probeerde hij.

'Nógmaals, we zijn een vegan café... meneer.'

Puffend keek Frank weer naar de vitrine om het meest appetijtelijke product uit het uitgebreide aanbod te kiezen. 'Wat is dat... helemaal achterin?' vroeg hij.

'Dat is ons beroemde kikkererwt-linzenroggebrood,' vertelde de man trots.

'Gatver!' flapte Frank er met een van afschuw vertrokken gezicht uit. 'Laat maar zitten. Dan alleen een cappuccino.'

'Zoals u wilt,' zei de man sarcastisch. 'Met soja-, amandel- of kokosmelk?'

Frank keek hem even verbluft aan. 'Soja?' antwoordde hij onzeker.

'Dat is dan vijf pond.'

'Maar natuurlijk,' zei hij knikkend, terwijl hij zijn pasje tegen de lezer hield. 'Jullie hebben zeker geen aspirine of paracetamol, hè?'

De mond van de man viel open en er spatte koffie over de vloer.

'Op dieren getest?' raadde Frank. 'Geef me maar gewoon die verrekte koffie.' De ontstelde man gooide hem de beker zo ongeveer toe. 'Bedankt, hè. En veel succes met je... ondernéming,' riep hij huichelachtig over zijn schouder, en hij liep naar het uitgebluste drietal in de hoek. 'Goedemiddag,' zei hij, en hij zette zijn beker naast de schoenen neer om in zijn aantekeningenboekje te kijken. 'Lilliana, Coco en... Howard?' dubbelcheckte hij bij de jongen die hem over een donkere zonnebril verveeld aankeek.

'Howíé.'

‘Sorry dat jullie zo lang hebben moeten wachten. Ik ben brigadier Ash... Frank,’ zei hij er glimlachend achteraan om sympathieker over te komen, een truc die hij Scarlett meteen op haar eerste werkdag had geleerd. ‘Mag ik?’

De groep schoof op overdreven wijze op om plaats voor hem te maken, waarbij zelfs Howie als een volwassene rechtop moest gaan zitten, en Frank nam een aantal voor de hand liggende vragen met hen door.

Hebben jullie nog iets ongebruikelijks gezien? – Nee.

Was er iemand op het feestje die jullie niet herkenden? – Ja, een paar onbekenden.

Hoe kwam Francesca op jullie over? – Zoals altijd.

Enzovoort...

‘Stoner Pete, Big Al, Little Al...’ dreunde het blootsvoetse meisje op terwijl Frank de gasten noteerde. ‘O, en Kenny Putlucht! We noemen hem zo...’

‘Slechte adem?’ maakte Frank haar zin af.

‘Eh. Ja, precies! Kent u hem?’ vroeg ze verbaasd.

‘Tuurlijk, joh,’ zei hij. Alle lust om te blijven leven verging hem. Hij legde zijn pen neer. ‘Jullie weten zeker niet de échte namen van deze mensen, hè?’

Ze keken hem niet-begrijpend aan.

‘Hun contactgegevens dan misschien?’ probeerde hij, en hij schreef achter de pakweg dertig namen die hij had verzameld telefoonnummers, Instagram-accounts en Twitter-handles op.

‘En dan waren er nog de anderen,’ vertelde Uitgelopen Ogen hem. ‘Vrienden van vrienden, zeg maar? Zoals...’ Ze onderbrak zichzelf om op haar telefoon te hameren en te vegen en liet een foto zien van een man met overgewicht die in een roze tutu in een badkuip lag te slapen.

Hoewel Frank durfde te wedden dat hij niet hun dader was, zette hij hem op de lijst:

Gestrande walvis in tutu

Dat bracht hem wel meteen op zijn volgende vraag: ‘Heb je nog andere foto’s van gisteravond?’ vroeg hij aan het meisje met de zwarte ogen.

‘Een paar,’ zei ze, en ze hamerde alweer op haar telefoon. ‘Stuk of... zestig.’

Frank verslikte zich bijna in zijn smerige koffie. ‘Zestig?’ vroeg hij.

Ze knikte.

‘Heb je alleen al gisteravond zestig foto’s gemaakt?’ Hij schudde ongelovig zijn hoofd. Ze knikte weer, begreep niet wat die oude man daar niet aan snapte. ‘De laatste foto die ik heb gemaakt, was van een vlinder op mijn rozenstruik, twee maanden geleden,’ zei Frank.

‘Dat is, eh... leuk?’ zei ze, terwijl ze haar vrienden zwijgend maande haar te hulp te schieten.

‘Had best leuk kunnen zijn,’ zei Frank, ‘als ik niet mijn vinger voor de lens had gehouden. En jij?’ vroeg hij aan Blootsvoets. ‘Foto’s?’

‘Ja. Ik heb er... tweeënveertig.’

‘En jij?’

Howie snoof verontwaardigd, pakte zijn telefoon, stuurde mogelijk een paar appjes en gaf toen antwoord: ‘Achtentwintig, slechts. Sorry, hoor,’ zei hij, en hij gooide zijn telefoon weer op tafel.

‘Oké,’ zei Frank. ‘Zo gaan we het aanpakken: deze foto’s vormen nu bewijsmateriaal in een moordzaak.’

‘Moord?’ zei Blootsvoets, waarop zelfs haar vrienden haar geërgerd aankeken. Het leek hoogst onwaarschijnlijk dat Francesca zichzelf had onthoofd en helemaal dat ze daarna de moeite had genomen om haar eigen lichaam van de plaats delict te verwijderen.

Frank ging verder alsof hij niets had gehoord: ‘Jullie mogen geen énkele foto wissen. Begrepen?’

Ze knikten onzeker.

‘Ik meen het,’ zei hij. ‘Ik zal ze tellen en verwacht er zestig, tweeënveertig en achtentwintig,’ zei hij terwijl hij hen om beurten aankeek. ‘Iemand zal later vandaag contact opnemen met instructies over waar jullie ze kunnen up- of downloaden. Oké? Oké. Julie mogen gaan.’

Zodra ze weg waren, deed Frank zijn ogen dicht en liet zijn hoofd op de tafel rusten. Toen het kletsen van rennende blote voeten dichterbij kwam, hield hij het paar vervaarlijk hooggehakte schoenen omhoog.

‘Dank u wel!’

‘Graag gedaan.’

5

Ossenbloed of wijnrood?

Zodra Scarlett uit de lift stapte en Francesca Labelles appartement in liep, ging haar telefoon.

Mark (vriendje)

Inkomend gesprek...

Beantwoorden   Afwijzen

Haar duim bleef even weifelend boven het scherm steken, maar toen liep ze snel de woonkamer door en klikte ze op beantwoorden zodra ze op het balkon stond. ‘Hi.’

‘Hi terug. Ik heb geprobeerd je te bereiken.’

‘Ja. Sorry. Ik zat achter het stuur. Wat is er aan de hand?’

‘Niks. Wilde gewoon even horen hoe je dag verloopt.’

‘Prima. En de jouwe?’ vroeg ze, ongeduldig met haar voet tikkend.

‘Lekker... ja, lekker wel. Ben net een halfuur thuis. Kom nu net onder de douche vandaan.’

Ze fronste. ‘Je hebt toch niet weer zo meisjesachtig een handdoek om je hoofd geknoopt, hè?’

Een veelbetekenende stilte. ‘Nee, hoor.’

‘Ik vind het echt vreselijk als je dat doet.’

‘Ik heb ontzettend dik haar! Zou je liever willen dat ik het allemaal afscheer?’

‘Best,’ zei ze, onaangedaan haar schouders ophalend.

‘Nou, dat ga ik dus niet doen.’ Een windvlaag blies een paar losse plukken van Scarlettts eigen haar in haar gezicht. ‘En, waar ben je?’ vroeg hij.

‘Knightsbridge.’

‘Mooi. Geniet je van je vrije dag?’

‘H-hm,’ antwoordde ze nietszeggend. ‘Ik ben op een... sociaal evenement... met een vriend.’

Ze had al nooit goed kunnen liegen.

‘Heet die “vriend” toevallig Frank?’

‘Eh, ja.’

‘En dat “sociale evenement” waar je het zo naar je zin hebt?’

‘Een onthoofding.’

‘Je had het nog zo beloofd!’

‘Ja, hallo! Print gerust mijn werkrooster uit om aan die Jackdaw te geven, voor het geval jullie elkaar ooit tegen het lijf lopen.’

‘Zal wel.’

‘Niet pruilen, hoor.’

‘Doe ik niet. Mag ik dan vanavond in elk geval voor je koken?’

‘Dat lijkt me heerlijk, maar nu moet ik gaan.’

‘Oké. Liefs!’

‘Ja... oké. Ja,’ antwoordde ze, en ze hing op en liet de telefoon in haar zak glijden.

‘Ik mag toch hopen dat hij niet nog steeds zijn tulband-act volhoudt, hè?’ vroeg Frank vanuit de deuropening.

Scarlett grijnsde. ‘Hoelang sta je hier al?’

Hij kwam naast haar staan en keek uit over de stad. ‘Had het nog zin om Crews thuis te brengen?’

‘Heb een miljardair een taxirit bespaard.’

‘Hm.’

‘Morgen ga ik terug. Maar ik heb wel een interessant gesprek gevoerd met een paar personeelsleden.’

Vijf minuten later stonden ze nog steeds op het balkon. Scarlett had verteld wat ze te weten was gekomen over de gespannen relatie tussen Edgar Crews en wijlen zijn dochter

en Frank had uitgelegd dat hij van plan was om elke gast op het feestje om zijn of haar foto's te vragen om een visueel verslag van de avond samen te stellen.

Daarna bleven ze allebei even zwijgend staan neerkijken op piepkleine onbelangrijke mensen die in de diepte hun betekenisloze leventjes leidden, maar toen liet Frank zijn rug knakken en rekte hij zich uit alsof hij van plan was iets energieks te gaan doen. 'Zullen we dan nu de tijdslijn doornemen?' vroeg hij.

'Prima,' antwoordde Scarlett halfslachtig. Van de eerdere moorden wist ze dat het meer vragen zou oproepen dan ze konden beantwoorden.

'Kom maar mee,' zei hij, en hij liep voor haar uit naar binnen, waar hij zijn aantekeningenboekje pakte en zijn leesbril omhoog schoof. 'Oké... Het feest begon rond acht uur 's avonds en vond hoofdzakelijk plaats in de woonkamer, de keuken en op het balkon. We hebben de namen van tweeëndertig gasten die hier gisteravond waren, met nog een handjevol anderen die we door middel van de foto's hopen te identificeren. Francesca leek het als gastvrouw zoals gewoonlijk naar haar zin te hebben, tot ze tegen één uur vannacht klaagde dat ze zich niet lekker voelde en naar bed ging. Hier ging het feest ondertussen gewoon door.'

Ze liepen de slaapkamer in, waar het dikke grijze tapijt zich als opkomende vloed om hun schoenen sloot. Gelukkig waren het afgehakte hoofd en hun diverse collega's inmiddels weg. Alleen de donkere bloedvlek herinnerde aan wat hier was gebeurd.

'Om pakweg vier uur vanochtend wankelt het bebaarde vriendje naar binnen en valt op bed.'

'Met Francesca?' vroeg Scarlett.

'Daar is hij... "achtenzestig procent zeker" van,' las Frank. 'Ik zou niet weten hoe hij op dat percentage uitkomt, maar hij zegt, en ik citeer: "'t Was donker, niet dan? En ja, ik was lam, maar niet zo lam dat ik mijn meissie daar niet op de vloer zag liggen.'" Je mag ervan maken wat je wil. Hoe dan ook, tegen die tijd loopt het feestje op z'n eind, maar een klein groepje

gaat aan de andere kant van die deur vrolijk door met drinken.

En dan wordt het allemaal tamelijk verwarrend. Vanochtend om 7.37 uur worden de foto's van Francesca's dode lichaam met haar eigen telefoon op sociale media geüpload. Op één daarvan is duidelijk te zien dat haar onthoofde lichaam hier ligt...' Frank gebaarde naar de opvallende bloedvlek. '... in deze slaapkamer, bij zonsopgang.'

'Terwijl het vriendje nog in bed ligt?' vroeg Scarlett. Ze deed ingespannen haar best om het allemaal te volgen.

'Hij staat niet op de foto, maar dat moeten we aannemen. En de nachtbrakers zitten nog steeds tien meter verderop te drinken. Het duurt even voordat het bericht wordt gedeeld. En dan ziet een van de vrienden in de woonkamer het om 8.33 uur en komt binnenrennen om alleen Francesca's hoofd nog te vinden. Haar lichaam is verdwenen.'

Scarlett deed haar mond open om iets te zeggen.

'En het raam is dus aan de binnenkant met twee sloten vergrendeld,' hielp Frank haar herinneren, waarmee hij haar vraag vóór was.

'Maar dat is onmogelijk.'

'Niet meer of minder onmogelijk dan de andere moorden,' antwoordde hij. Hij zag eruit alsof hij niet wist waar hij moest beginnen.

'Mag ik de foto's nog eens zien?' vroeg Scarlett. Frank pakte zijn telefoon, zocht de e-mail van het team Cybermisdaad op en gaf hem aan haar door. 'En wij denken dus dat deze opeenvolgende gebeurtenissen alléén hebben kunnen plaatsvinden als het vriendje erbij betrokken was... toch?' vroeg Scarlett.

'En hij heeft in Lavender Hill navenant zwaar juridisch geschut in stelling gebracht,' zei Frank schouderophalend. 'Maar zie jij nou écht de leadzanger van The Antidote samenwerken met de Jackdaw? En dan denken dat hij ermee wekomt door midden op de plaats delict weer in bed te gaan liggen?'

'Nee.'

‘Precies.’

‘En wat doen we nu?’ vroeg ze.

‘Wij doen niets. Ik ga terug naar het bureau, blijf op gasten jagen en word ongetwijfeld geronseld om de baas te helpen een persbericht te schrijven. Jij gaat naar huis. Het is tenslotte je vrije dag.’

‘Ja, maar...’

‘Praat morgenochtend met Crews zoals je met hem hebt afgesproken. En nu naar huis! Dat laatste is een dienstbevel.’

‘Alleen als je deze foto’s naar me doorstuurt,’ zei ze terwijl ze naar zijn scherm bleef kijken. ‘Afgesproken?’

Frank zuchtte diep. ‘Afgesproken.’

Later die avond hingen Scarlett en Mark ontspannen op de bank. De restjes van hun favoriete Jamie Oliver-recept vormden rode vegen op borden die nog naar de keuken moesten worden gebracht. Haar voeten lagen op zijn schoot, en Tripel de kat lag te slapen op de hare. Ze waren allebei bezig op hun telefoon en de televisie vermaakte zichzelf. Terwijl Mark zich aan het beraden was over nieuwe gordijnen voor de gastenslaapkamer keek Scarlett in de dode ogen van een jong meisje en nam ze elk detail in zich op van het gewiste socialemediabericht en van de weinige foto’s die Frank haar van de plaats delict had laten maken. Ze vergrootte verschillende onderdelen tot ze uiteenspatten in een onsamenvangende massa pixels.

‘Ik kan gewoon niet kiezen: ossenbloed of wijnrood?’ flapte Mark eruit en hield zijn telefoon op om haar twee identieke kleurblokken te laten zien. ‘O! Welke kleur heb jij gevonden?’ vroeg hij met een gebaar naar de perfecte roodtint op Scarletts scherm.

‘Onthoofdingsrood.’

‘O... ó,’ zei hij, en hij trok eenzelfde gezicht als Frank trok bij het vooruitzicht van een vegan broodje. ‘Wat vind je van blauw?’

‘Blauw is prima.’

‘Dan wordt het blauw.’

6

Aureool als schietschijf

Precies op het moment dat de neoncijfers versprongen, rolde Scarlett op haar zij en keek ze op haar telefoon:

06.00 uur

Zachtjes gleed ze uit bed, om Mark niet wakker te maken en ze wist de badkamer te bereiken zonder op Tripel te stappen.

Om 06.19 uur had ze zich gedoucht en aangekleed, zette ze water op en vulde een kom met Rice Krispies. En om 06.31 uur kroop ze buiten in het donker over het asfalt om onder de auto te kijken voordat ze de stad in reed.

Tegen de tijd dat ze zichzelf weer binnenliet op de plaats delict in Francesca Labelles appartement kleurde de lucht boven Knightsbridge rustgevend inktblauw. Omdat ze wist dat ze hooguit enkele minuten had, haastte Scarlett zich naar de slaapkamer en keek ze naar het socialemediabericht, om precies op de plek te gaan staan waar hun ongrijpbare moordenaar precies vierentwintig uur eerder had gestaan.

Ze wilde de kamer precies zo zien als de Jackdaw hem had gezien.

Twijfel aan alles, had Frank haar altijd geleerd. Dus waarom die tweede foto bij zonsopgang? Waarom überhaupt een tweede foto? Waarom vanaf die plek? Waarom stond het afgehakte hoofd niet op de foto? En waarom namen de zonverlichte ramen een even groot deel van de foto in beslag als de macabere trofee?

Terwijl ze op de camera-app de rand van het bed liet lijnen met de drie fotolijstjes op de toilettafel en de jeans op de grond, stond Scarlett klaar om de foto van de moordenaar zonder slachtoffer met haar eigen telefoon te maken. Gespannen hield ze door de ramen het stukje opgluoiende lucht in de gaten.

En opeens kwam de zon feloranje achter het ertegenover liggende gebouw vandaan. Het licht kroop over het dikke

tapijt terwijl ze snel achter elkaar enkele foto's maakte. De zon blies de donkere bloedvlek kleur in voordat het licht over haar voeten spoelde. Ze deed haar ogen dicht om zich te concentreren. Waarom nu, vroeg ze zich af. Ze luisterde of ze iets hoorde bewegen in het gebouw, of ze auto's op straat hoorde, wat dan ook...

'Ik wist wel dat je hier zou zijn.'

'Toe nou, zeg!' zei ze klaaglijk met haar hand op haar hart.

Ze draaide zich om naar Frank, die in de deuropening stond met in elke hand een kartonnen beker koffie. Hij droeg dezelfde kleren als gisteren, maar dat was op zich niet raar. Zijn allesomvattende mantra 'als het niet uit iemand komt, is het niet vies' moest hem in de loop der jaren ontelbare wasbeurten hebben bespaard.

'Waar ben jij mee bezig?'

'Aan alles lopen twijfelen,' antwoordde Scarlett.

'Braaf. Iets gevonden?' Hij bood haar een van de bekers aan.

'Ik ben gewoon de plaats delict aan het reproduceren, zoals jij me hebt geleerd,' zei ze, en ze liet haar telefoon in haar zak glijden om de koffie aan te pakken.

'Stuur je ze naar me door?'

'Uiteraard.'

'Gisteren heb ik tweeëntwintig van de gasten gesproken en nog een aantal namen aan de lijst toegevoegd. Inmiddels hebben we al driehonderd foto's om met een stofkam doorheen te gaan.' Hij laste een verwachtingsvolle pauze in voordat hij verderging: 'Ja, het is echt héél veel werk... Ik moet iedereen op elke foto kunnen identificeren.'

'H-hm.'

'Dit is het punt waarop je me te hulp schiet.'

'Gaat niet,' zei ze schouderophalend. 'Om tien uur verwacht Edgar Crews me in Surrey. En bovendien, sorry hoor, klinkt het vreselijk saai.'

‘Misschien moet ik dat gesprek met Crews zelf maar voeren,’ zei Frank hardop denkend. ‘Tegen mij is hij misschien wel opener, weet je – mannen onder elkaar.’

‘O, hé, interessant... interessant,’ zei Scarlett, en ze wreef over haar kin alsof ze het serieus overwoog. ‘Het punt is, ik heb het gevoel dat ik al een verstandhouding met hem heb opgebouwd. Bovendien kent het personeel me inmiddels en wil ons gesprek van gisteren misschien wel voortzetten. Ik zou het vreselijk vinden als we een belangrijke aanwijzing mislopen omdat ik er niet bij was.’

Frank leek niet onder de indruk. ‘Weet je wat jou probleem is?’ vroeg hij.

‘Wat dan?’

‘Ik heb je het vak te goed geleerd.’

Scarlett grijnsde.

‘Oké, ik ga naar kantoor voor een dagje hel,’ kondigde hij aan. ‘Blijf jij hier nog even?’

‘Ben er nu toch.’

‘En, o ja,’ zei Frank, die bleef staan op weg naar de deur. ‘Als je trek hebt, kan ik je een broodje bacon aanbevelen bij het café aan de overkant. Lekkerste dat ik óóit heb gegeten.’

Dat klonk erg verleidelijk. ‘Misschien doe ik dat wel, ja.’

En daarop stapte Frank zachtjes grinnikend de deur uit – want wraak is een gerecht dat het best koud kan worden opgediend... tussen twee sneeën roggebrood.

Scarlett liep de woonkamer in. Aangezien ze pas over een uur hoefde te vertrekken voor haar afspraak met Edgar Crews leek dit haar een ideale gelegenheid om ter voorbereiding hun slachtoffer een beetje beter te leren kennen. Tegen de hoge muren waren planken aangebracht, waarop een eclectische verzameling onderscheidingen en wapenfeiten stond uit alle facetten van Francesca’s leven. Er waren er twee bij die eruit sprongen:

De Donald Hope-prijs 2019

is uitgereikt aan Francesca Labelle

voor haar onophoudelijke inspanningen om gezinnen te helpen in die gemeenschappen die plaats hebben moeten maken voor grote bedrijven

W.A.W.I.-woordvoerder van het jaar

2021 – 2022

Francesca Labelle

Als erkenning van haar onophoudelijke inspanningen ten behoeve van gelijkheid op de werkvloer en een rechtvaardiger wereld voor iedereen

Scarlett liep naar een wandtafel waar de stapels post lagen die de ontvangster nooit meer zou hoeven uit te zoeken. Hoewel ze wist dat Frank en hun collega's eventuele aanwijzingen er al uit zouden hebben gehaald, begon ze de post door te nemen en vond ze vijf bijna identieke brieven van verschillende instanties die stuk voor stuk Francesca's aandacht wilden vestigen op hun goede doelen.

Zelfs nu ze nog maar een heel oppervlakkige indruk had van hoe het dode meisje had geleefd, begon Scarlett de indruk te krijgen dat iederéén een stukje van haar wilde – dat het aureool dat ze zo zielsgraag wilde voor anderen meer weg had van een schietschijf.

Omdat ze zich door dit alles enigszins bezoedeld voelde, liep ze door naar een adembenemend mooie badkamer, gemaakt van bamboe en natuursteen. Onregelmatige treden, die eruitzagen alsof ze midden in de stad uit een berg waren gehouwen, leidden naar een verhoogd plateau waar een vrijstaand ligbad romantisch onder een verzameling daklichten was geplaatst. Ze richtte haar aandacht op een grote spiegel die was omgeven door rotssteen. Rondom de kunstbloemen die er 'groeiden' waren snoeren met kerstboomlichtjes gedraaid. Ze kon de verleiding niet weerstaan, liep ernaartoe en zette de schakelaar om, waarna ze baadde in het licht van wel duizend kleine lampjes.

Scarlett bleef even naar zichzelf staan kijken en dacht voor de verandering dat ze er best goed uitzag terwijl ze haar lange

haren aan de zijkant van haar gezicht in losse krullen bij elkaar hield. De plank lag bezaaid met dure make-up. Waarschijnlijk omdat dronken vriendinnen zich eraan hadden vergrepen, en het aantal lukraak neergezette glazen deed vermoeden dat sommige gasten het grootste deel van de nacht in de badkamer hadden doorgebracht.

Ze controleerde de overige slaapkamers, maar vond alleen vergeten drankjes en beslapen bedden. Vervolgens liep ze terug naar de hoofdslaapkamer en sprong over de bloedvlek heen om de kledingkasten open te schuiven. Toen Scarlett de ongelooflijke collectie kleding zag, begon haar hart sneller te kloppen. Versace, Gucci, Vivienne Westwood... Ze liet haar vingers over een prachtige smaragdgroene avondjapon van Victor & Rolf glijden die haar haren al in vuur en vlam leek te zetten terwijl ze er alleen nog maar naast stond – het was zelfs haar maat.

Er kwam een fijne herinnering boven: een perfect, zonnig weekend waar haar jongere zelf zich al maanden op had verheugd, want ze had van haar toenmalige pleegouders een nationale feestdag bij Frank en Eleanor thuis door mogen brengen. Terwijl Frank in de tuin werkte, hadden Eleanor en zij urenlang in oude nummers van *Vogue* en *Cosmo* zitten bladeren en alle outfits uitgekozen die ze ‘ooit’ zouden kopen – als de onbestendige balans van het leven in hun voordeel zou uitslaan.

De lift begon mechanisch te snorren.

Scarlett liet de jurk los, schoof snel de kastdeur dicht, liep terug naar de woonkamer en luisterde naar de stemmen die in een van de appartementen onder haar verdwenen. Ze mocht zich niet zo laten afleiden. Ze haalde de voordeur van het slot, stapte de zielloze gang op en liep langs meter- en schoonmaakkasten. Helemaal aan het eind was nog een deur. Toen ze zag dat er nergens beveiligingscamera's hingen, probeerde ze de deurkruk en liep ze een industrieel aandoend trappenhuis in, een en al beton en metaal, dat vloekte met de rest van het chique gebouw. Ze keek naar de betonnen vloer eronder, maar nam toen de trap naar boven.

‘Laat er alsjeblieft geen alarm afgaan... Laat er alsjeblieft geen alarm afgaan... Laat er alsje...’ Ze drukte de hendel van de nooduitgang naar beneden en merkte tot haar opluchting dat de deur openzwaaide zonder dat het hele gebouw meteen geëvacueerd hoefde te worden. Toen ze de kille ochtend in stapte, klapte de zware deur achter haar dicht.

‘O, shit!’ fluisterde ze, en ze greep de metalen deurknop vast, die resoluut weigerde te draaien. ‘Shit! Shit! Shit!’ siste ze, en ze rammelde gefrustreerd aan de deur. ‘Goed gedaan, Delaney,’ schold ze op zichzelf. Ze knoopte haar jas dicht en richtte haar aandacht op de daktuin met plankenvloer.

Aan de muren hingen kaarsen als een bont struikgewas dat zijn wortels van uitgeharde was langs het metselwerk naar beneden liet kronkelen. Boven haar hoofd zigzagden snoeren met lampjes. Een Zweeds aandoend bubbelbad nam de achterste hoek in. Terwijl de wind speelde met de achtergelaten flessen en lege glazen, liep ze met weinig animo naar de rand van het gebouw... en leunde voorover. Ze wist zelf niet goed of ze nu opgelucht of ongerust moest zijn toen ze de metalen brandtrap zag die op onelegante wijze langs de muur naar de steeg eronder leidde. Ze was toch al niet gek op hoogtes.

‘Oké. Je kunt dit,’ loog Scarlett zichzelf voor. Ze ging voorzichtig schrijlings op de muur zitten en gaf de brandtrap een paar wantrouwende schoppen voordat ze haar hele gewicht eraan toevertrouwde. Langzaam begon ze aan de afdaling. Bij het bekende slaapkamerraam bleef ze even staan om zich ervan te vergewissen dat er niets was beschadigd en dat het onmogelijk was om het van buitenaf open te maken. Vervolgens klom ze verder naar beneden, keek door het donkere raam van het lege appartement eronder. Een smetteloos wit tapijt wachtte de volgende aristocratische bewoners op, met een afgehaald bed en een paar andere meubelstukken die de vorige bewoners blijkbaar niet hadden willen meeverhuizen.

Beneden in de steeg aangekomen zag Scarlett slechts één beveiligingscamera, die was gericht op de ingang van de ondergrondse parkeergarage, iets verderop. Er waren een paar

commerciële afvalcontainers op wieltes, één voor recyclebaar afval, één voor overig afval en – heel raar – één voor tuinafval, voor het geval iemand besloot de laatst overgebleven boom in de straat te kappen. Ze tilde de deksels op en zag dat ze allemaal praktisch leeg waren; de weinige restanten op de bodem deden vermoeden dat ze pasgeleden waren geleeqd.

Maar toen viel haar iets op. In het beton zaten diepe groeven. Ze merkte ze alleen op omdat ze haar deden denken aan de schrammen die het visitekaartje van de Jackdaw waren. Ze hurkte en liet haar vingertoppen eroverheen glijden. Omdat ze allemaal dezelfde kleur hadden en er geen mos in groeide, leken ze vers en konden ze alleen door iets groots zijn gemaakt – iets wat zwaar genoeg was om zich door het beton te vreten.

Boven haar schoot er een schaduw langs het raam dat deel uitmaakte van het appartement op de begane grond.

Scarlett controleerde de tijd, kwam overeind en liep de hoek om. Het handjevol gretige journalisten voor het gebouw zag haar pas toen ze al de lobby van het gebouw in liep. Met een knikje naar de verbaasde conciërge, die haar nu al voor de tweede keer zag binnenkomen zonder dat ze tussendoor was weggegaan, klopte ze op de deur van Appartement 1.

Nadat er ettelijke seconden waren verstreken, werd Scarletts blik geteisterd door de nachtmerrie van elke epilepticus – een spervuur van vloekende kleuren – hardroze muren met limoengroene banken ervoor.

‘Ja, meisje?’ vroeg een vrouw van in de zeventig glimlachend. Ze ging van top tot teen gekleed in een nauwsluitende dierenprint en had meer lippenstift op haar voortanden dan je uit één standaardverpakking kon halen.

‘Hi, ik ben recherch...’

‘Goh, wat heb jij prrráchtig haar, zeg,’ onderbrak de vrouw haar. De opmerking verbaasde Scarlett, omdat die duidelijk maakte dat de vrouw wel degelijk kon zien.

‘Dank u wel. Ik ben rechercheur Delaney... zeg maar Scarlett,’ zei ze vriendelijk.

‘O, kom binnen. Kom toch binnen,’ drong de vrouw aan, en ze stapte opzij om haar in haar psychedelische woonruimte binnen te laten. ‘Afgrijselijk wat er is gebeurd. Echt vreselijk. Dat arme kind.’

‘Ik zal niet te veel van uw tijd in beslag nemen. Ik wilde alleen vragen...’

‘Er is gisteren al iemand langs geweest om met me te praten,’ onderbrak de vrouw haar weer. ‘En ik heb gezegd: “Het spijt me, maar ik heb niets gehoord of gezien.” Ik wist niet eens dat ze een feestje gaf.’

‘Eigenlijk,’ zei Scarlett ietwat kortaf, ‘wilde ik u iets vragen over de steeg voor uw raam.’

‘O,’ zei de vrouw duidelijk teleurgesteld. ‘Nou ja, die kamer gebruik ik alleen voor opslag. Niemand kijkt graag tegen een muur aan.’

‘Ik zag iets op de grond dat erop leek te duiden dat er kortgeleden iets groots en zwaars heeft gestaan. Ik vroeg me alleen af of u wist wat dat geweest kon zijn.’

‘De afvalcontainers,’ probeerde ze.

‘Ik denk niet dat het door de containers kwam. Iets groters, misschien?’

‘O, die puinbak!’

‘Puinbak?’ vroeg Scarlett. Haar belangstelling was gewekt. Ze bedacht dat als iemand het lichaam van een onmogelijk doelwit moest verwijderen uit een onmogelijke situatie, een puincontainer wellicht een heel goede manier was om dat te doen.

‘Ja. Hij heeft er de hele week gestaan.’

‘Weet u wie hem had besteld?’

Ze deed haar mond open alsof ze iets nuttigs wilde zeggen. ‘Nee.’

‘Is er iemand in het gebouw aan het renoveren?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Weet u misschien wanneer de container is opgehaald?’

‘Het spijt me, meisje. Ik gebruik die kamer zelden, kijk nog minder vaak uit dat raam en vind het komen en gaan van puinbakken al helemaal niet het opmerken waard.’

‘Nee, dat is het ook niet,’ zei Scarlett, die voorzag dat haar ingeving doodliep.

‘Ik ben wel zo stout geweest om mijn oude broodrooster erin te gooien,’ gaf de vrouw met een giechellachje toe.

Scarlett keek de kakelbonte keuken in en kreeg een idee. ‘Welke kleur had hij?’

‘De puinbak?’

‘De broodrooster.’

‘O, hij was prachtig: oranje-rood. Hij kleurde zo mooi bij de magnetron.’

‘En hebt u er nog papieren van? Een handleiding of een garantiebewijs?’

‘Hij deed écht helemaal niks meer, schat,’ verzekerde de vrouw haar, alsof ze Scarlett ervoor aanzag dat ze uit was op een gratis tweedehandsje.

‘Zo te horen is het best een in het oog springende broodrooster,’ legde Scarlett geduldig uit. ‘Als u een serienummer zou hebben, kan ik de vuilstorten in de buurt opbellen om te vragen of ze de elektrische apparaten erop willen nakijken. Als een stortplaats uw broodrooster vindt, weten we waar de puincontainer naartoe is gebracht. Vervolgens kunnen we er misschien achter komen wie de container heeft besteld.’

‘Jij bent best wel een slimmerd, hè?’ De vrouw was onder de indruk. ‘Ik ga even zoeken. Volgens mij moet het hier nog ergens liggen.’

Vijf minuten later stond Scarlett weer in de steeg en nam foto's van zowel de oorspronkelijke groeven als een tweede reeks die ze een kleine twee meter verderop had gevonden. Ze wist dat het waarschijnlijk niets voorstelde, maar waarom zou je een puincontainer bestellen als er geen aanwijzingen waren voor

recente renovaties? Waarom zou je 'm zo dicht bij de brandtrap plaatsen – iets wat duidelijk tegen de veiligheidsvoorschriften indruiste? En waarom zou je het risico nemen dat de vuilniswagens geen toegang hadden tot de afvalcontainers als je de puincontainer net zo makkelijk een stukje verderop had kunnen laten neerzetten?

Twijfel aan alles.

Witte rotsen/zwarte markt

Het vuilwitte busje dat bij de vuurtoren van South Foreland stond, viel niet op tussen de andere wagens op het parkeerterrein bij het uitkijkpunt over Dover. De chauffeur maakte net als alle andere bestuurders halverwege de ochtend een wandelingetje over de kaap. Terwijl hij in de harde wind naar de binnenkomende boten stond te kijken, wachtend op die ene, bolde zijn lange jas achter hem op als een zeil.

Precies op tijd openbaarde een van de donkere vormen aan de horizon zich als vrachtschip. De honderden bontgekleurde containers die slordig op het dek gestapeld stonden, zagen er speels uit, onschuldig zelfs – een beetje zoals een kind een schip tekent. Maar de werkelijkheid was allerminst onschuldig, en de haven onder hem werd net zozeer door geheimen en corruptie geteisterd als elke andere grensovergang waar ook ter wereld.

De gestalte liep terug naar het parkeerterrein en controleerde of hij alleen was. Vervolgens maakte hij de achterdeuren van het busje open. Hij deed zijn jas uit en trok in plaats daarvan een kogelwerend vest over zijn hoofd en stak een pistool in de holster voordat hij de onderdelen van een AK-47-aanvalsgeweer in elkaar klikte. Hij deed de deuren weer dicht, klom achter het stuur en klemde het geweer secuur vast in de voetruimte voor de bijrijdersstoel.

Hij startte de motor, reed met slippende wielen weg en liet een stofwolk achter. Toen hij van het parkeerterrein af was, maakte hij een scherpe bocht naar links naar de hoofdweg en scheurde de heuvel af in de richting van de haven.

Minzaam beschuldigend

‘Volg deze weg gedurende...’ Duh! ‘... en vervolgens hebt u uw bestemming bereikt.’

De boodschap voor kennisgeving aannemend keek Scarlett op haar scherm en zag ze dat ze de smalle landweg nog drie kilometer moest blijven volgen. Mark had voor de lol de stem van de routeplanner op Homer Simpson ingesteld, iets wat in rap tempo minder leuk werd toen het hem niet meer lukte het terug te veranderen. In plaats van tachtig pond voor een nieuwe uit te geven had ze er maar gewoon mee leren leven.

Toen ze even in de berm ging staan om een tegenligger te laten passeren, ging haar telefoon over. Aangezien Mark ook de bluetooth in de auto onklaar had weten te maken, bleef ze tussen de struiken staan om op te nemen. ‘Frank?’

‘Ben je er al?’

‘Bijna.’

‘Had je al gehoord dat Crews vanochtend heel gulle donaties aan een paar van Francesca’s goede doelen heeft gegeven?’

‘Nee, dat wist ik nog niet.’

‘Ga voorzichtig te werk. Bedenk dat deze vent dus wel miljardair is, hè. Als je hem kwaad maakt, kan hij letterlijk het hele politiekorps opkopen en ons allemaal de ruimte in blazen, mocht hij dat willen. Strijk hem niet tegen de haren in.’

‘Minzaam beschuldigend?’ stelde ze voor.

Er viel even een bedachtzame stilte. ‘Liever “nonchalant nieuwsgierig”,’ zei Frank. ‘Hoe de zaken er tussen zijn dochter en hem ook voor stonden, je moet niet vergeten wie hier de echte dader is, en dat je alléén met Crews praat om ons te helpen die te vinden.’

‘Snappum.’

‘Maak hem niet pissig!’

‘Oké! Ik heb het begrepen.’

Met een glas water in haar hand liep Scarlett achter Edgar Crews aan op de begane grond van zijn landhuis in Surrey. Hoewel ze had verwacht dat hij een in de watten gelegde aristocraat zou zijn die op zijn wenken werd bediend, bleek de man niet stil te kunnen zitten en kwam hij een eindeloos aantal klusjes tegen die om zijn onmiddellijke aandacht vroegen. Terwijl ze hem naar de overwelfde orangerie volgde, kreeg ze de onmiskenbare indruk dat haar bezoek zijn dag veel meer in de war schopte dan zijn rouwproces om zijn dochter.

‘Ik moet bezig blijven,’ legde hij uit alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Als ik te lang stilzit...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Kunt u iemand bedenken die Francesca kwaad zou willen doen?’

De vraag leek hem te verbazen. ‘Zeg het maar als ik me vergis, maar ik had toch de indruk dat de politie dit beschouwt als het werk van... nou ja, van de Jackdaw.’

‘Standaardvraag,’ zei ze schouderophalend. Ze hield angstvallig de details van het onderzoek voor zich.

‘Maar de kranten...’

‘Ongeacht wat de pers beweert,’ onderbrak Scarlett hem. ‘Dus... kunt u iemand bedenken die Francesca kwaad zou willen doen?’

Crews fronste. ‘Oké,’ zei hij. ‘Zoals iedereen met een groot aantal onlinevolgers kreeg ze de nodige drek over zich heen en had ze last van... trollen; zo heet dat toch? Ook trok ze de aandacht van een paar minder plezierige, stalkerachtige types. Maar voor zover ik weet, is dat allemaal opgehelderd. Wilt u dat ik wat mensen bel om te...’

‘We hebben de politieverlagen,’ onderbrak Scarlett hem. ‘En hoe zit het met iemand uit uw bedrijven? Ik heb begrepen dat Francesca’s kruistochten u in de loop der jaren miljoenen ponden hebben gekost.’

Crews sloeg defensief zijn armen over elkaar. ‘Ze heeft fel campagne gevoerd voor een aantal zeer belangrijke goede doelen.’

‘En hoe was úw relatie met uw dochter?’

‘Goed... prima. Ze maakte een beter mens van me. Ik denk dat ik uit het oog was verloren wat écht belangrijk is. Dat heeft zij me laten zien,’ zei hij diplomatiek.

‘U hebt haar dus niet anderhalf jaar geleden het huis uit gezet met de mededeling dat ze nooit meer terug hoefde te komen?’

Crews leek even uit het veld geslagen en gaf Scarlett toen, voor het eerst sinds ze binnen was gekomen, zijn onverdeelde aandacht. ‘Waarom stelt u me deze vragen?’ vroeg hij uitdagend. ‘Mijn kleine meisje is vermoord door de Jackdaw!’ zei hij met overslaande stem terwijl de tranen hem in de ogen sprongen, ‘die een foto nam van haar dode lichaam en die uploadde, zodat de hele wereld hem, verdómmme, kon delen alsof het een kattenfilmpje was, om vervolgens haar hoofd af...’ Hij nam even de tijd om zijn zelfbeheersing terug te vinden. ‘Ik heb niet eens een lichaam om te begraven. En u hebt het gore lef om in mijn eigen huis zo tegen me te praten! Eruit!’

‘Ik heb nog een paar...’

‘Ik zei: eruit!’

Rustig zette ze haar glas neer, gaf hem een kort knikje en liep naar de deur.

Op de landweg stopte Scarlett op dezelfde plek waar ze al eerder een struik had platgereden en hield ze haar telefoon tegen haar oor.

‘Hoi, Frank? Even een snelle update... Ik denk dat ik hem pissig heb gemaakt.’

Dat kruispunt in Maxton met die snackbar op de hoek en die dode duif die er al maanden ligt

Een eindeloze rij vrachtwagens denderde tussen de hekken door, het geluid van een vrachttrein die vaart meerdert. Als een kudde bleven ze dicht bij elkaar, bewogen als één geheel, omdat dat veiliger leek. Maar bij elke zijweg splitste zich weer een handjevol wagens af, waarna de kudde steeds kleiner, zwakker achterbleef en een makkelijke prooi vormde voor elk op de loer liggend roofdier.

Toen een oplegger met een opvallende blauw-met-oranje container bij een kruising tot stilstand kwam, kwam er een vuilwit busje naast staan. De bestuurder keek voor zich uit, wachtend tot het licht op groen sprong, en toonde geen belangstelling voor het gevaarte dat voor een deel op zijn weghelpt stond.

Hij werd, uiteraard, in de gaten gehouden door de gewapende huurling die op de bijrijdersstoel in de vrachtwagen zat. Hij had de rit al meer dan tien keer gemaakt en kneep 'm tijdens het eerste halfuur voordat ze op de snelweg konden invoegen altijd bij het optrekken en afremmen. Toen er geen verkeer meer van links en rechts kwam, de lichten op groen sprongen en zijn maat de vrachtwagen in de eerste versnelling zette, liet de huurling het wapen op zijn schoot los terwijl hij zijn aandacht weer op de weg voor hen richtte.

De bestuurder van het witte busje trok een bivakmuts over zijn gezicht, trapte het portier open en ging rustig tussen het filerijdende verkeer staan. Hij richtte zijn aanvalsgeweer op de cabine van de vrachtwagen en haalde de trekker over. Met elke klik leek het zware wapen zich los te willen trekken, maar de schutter hield het stevig vast en doorzeefde de ruit met kogels. De twee inzittenden stuiptrekten alsof ze werden geëlektrocuteerd.

Er klonk gegil toen mensen in paniek raakten. De dicht opeengepakte auto's botsten en schraapten langs elkaar in hun

wanhopige poging om weg te komen. Maar te midden van al dat tumult hielden twee in speciale lak gespoten Mercedesen zich opmerkelijk gedeisd.

De schutter liep op hen af en hief het wapen toen de matzwarte portieren tegelijkertijd openzwaaiden. Hij doorzeefde de eerste auto en zocht dekking toen zijn magazijn leeg was en er drie lichamen op de grond vielen. Hij smiet zijn wapen weg en trok het pistool uit zijn vest, terwijl hij geduldig wachtte tot de ruiten boven zijn hoofd een voor een kapot werden geschoten en het glas regende.

‘Perchot’ podzaloepnaja!’ riep iemand.

De schutter fronste. Zijn Russisch was een tikje roestig.

‘Perchot’ podzaloepnaja!’

De tweede keer begreep hij de strekking wel. ‘Huh,’ zei hij beledigd.

De duidelijk losgeslagen vrouw die hem dwong zich schuil te houden, dwaalde tussen de overgebleven wagens, schijnbaar zonder acht te slaan op haar eigen veiligheid. Terwijl ze hysterisch beledigingen tegen hem bleef schreeuwen, vuurde ze steeds opnieuw. Het halfautomatische geweer in haar handen was effectief, maar stond erom bekend dat het herladen tijd kostte. Ze begon hem te vervelen en hij telde de kogels die ze zonder enige regelmaat afvuurde terwijl de band naast hem leegliep. Toen stond hij achteloos op en vuurde één kogel af, die haar tussen de ogen raakte.

Rennend over open terrein liet hij zich onder de vrachtwagen rollen. Hij zag één paar laarzen dichterbij komen. Ze kwamen op het portier aan de bestuurderskant af.

Ze probeerden nog steeds de vrachtwagen te redden, besefte hij.

Omdat hij niet kon wachten tot hij wist waar de laatste huurling zich bevond, kneep hij één oog dicht om te richten en vuurde. De neus van de leren laars spatte uit elkaar en de drager ervan kwam met een dreun op de grond terecht. Er vloog een blik vol angst over zijn gehavende gezicht in de fractie van een seconde voordat de volgende kogel zijn hoofd

naar achteren deed knakken.

Terwijl hij voorzichtig onder de vrachtwagen vandaan kroop, hoorde hij de klik van boven te laat. Hij tolde onder de kracht van de kogel, maar wist met de moed der wanhoop toch een schot af te vuren dat de persoon op de container in de borst raakte en vanaf vijf meter hoogte op het beton deed belanden.

‘Shit,’ siste de pijnlijk getroffen schutter. Hij vergewiste zich ervan dat zijn vest de kogel had opgevangen en liep toen om de vrachtwagen heen naar waar een man naar adem lag te happen. Uit zijn mondhoek liep een gestaag stroompje schuimend bloed.

‘Alsjeblieft,’ zei hij met piepende stem en hief volkomen zinloos zijn hand om zich te beschermen. ‘Ik heb een gezin.’

De schutter herlaadde. ‘Ik heb zo’n vermoeden dat ze zonder jou beter af zijn,’ antwoordde hij emotioneel. Hij richtte het pistool op het voorhoofd van de hulpeloze man en haalde de trekker over.

Tandenknarsend trok hij het kogelwerende vest uit en wreef over zijn schouder. ‘Klootzak,’ klaagde hij terwijl hij de huurling die voor hem lag nog een paar trappen na gaf.

Terwijl de wind het geluid van de eerste sirene meedroeg, klom hij met moeite tegen de achterkant van de vrachtwagen op en haalde de grendel over om de zware deuren open te maken. Zelfs door de bivakmuts heen was de stank die op hem afkwam misselijkmakend. Toen het licht de metalen kist binnenviel zag hij dicht opeengepakte vuile gezichten – zevenendertig vrouwen die waren opgesloten en dagenlang in hun eigen vuil hadden gelegen. Sommigen leken bang voor hem te zijn, maar anderen keken hem hoopvol aan terwijl hij voorzichtig tussen hen door liep. Toen hij bijna op de helft was, bleef hij staan en tilde de kin van een bewusteloos meisje op. En vervolgens tilde hij haar zonder een woord te zeggen op en droeg haar naar buiten.

Nog steeds met een hand tegen zijn pijnlijke schouder deed hij de deuren van het witte busje dicht en liep wankelend terug naar de dode huurling om hem bij wijze van afscheid nog een paar boze schoppen te verkopen. Op dat moment golfde er een

ware zee van blauwe zwaailichten de bocht om.

‘O, verdomme,’ fluisterde hij. Hij liep zo snel als hij kon terug naar het portier van zijn busje en maakte dat hij wegkwam.

Zilveren kettingen en geel lint

‘Wie is dit?’ vroeg Scarlett geeuwend. Met haar voeten op het bureau en haar blouse onder de chipskrumels hielp ze mee om de inmiddels 387 foto’s van het feestje te categoriseren.

Frank onderbrak het intoetsen van het telefoonnummer dat ‘absoluut, waarschijnlijk, misschien’ van de moeilijk te bereiken Kenny Putlucht was en keek over de rand van zijn leesbril naar de foto die Scarlett ophield. ‘O, dat is die gestrande walvis in tutu voordat hij in het bad stapte, een tutu aantrok of strandde,’ zei hij.

‘Maar natuurlijk,’ zei ze op haar teentjes getrapt, en ze maakte een notitie toen ze beseftte dat ze al ruim drie uur met de foto’s in de weer waren. ‘Het zou wel helpen als ze zich niet steeds zouden omkleden.’

‘Vertel mij wat,’ zei Frank, en hij boog zich weer over zijn telefoon. ‘Een van de meisjes besloot na aankomst zelfs om haar haren te verven. Het kostte me vier uur van mijn leven om daarachter te komen. Die krijg ik nooit meer terug... O, hallo. Spreek ik met Put... Spreek ik met Kenny?’

Frank had Scarlett eindelijk laten gaan, zodat ze aan de slag kon met haar flinterdunne theorie over de puincontainer. Ze had elke vuilstortplaats binnen een straal van dertig kilometer gebeld. Nu stond ze op de plaats delict van een eerdere moord naar het asfalt te turen, om te ontdekken of daar vergelijkbare groeven te zien waren als in de steeg.

The Old Playhouse zat weggestopt in een smal straatje in het hart van de theaterbuurt. De saaie gevel was op bijna magische wijze misleidend, want het Tardis-achtige kruip-door-sluip-doorinterieur kronkelde om de omringende gebouwen heen en vormde een podium dat aanvoelde als een goed bewaard geheim en toch net zoveel cachet had als elk ander hoofdstedelijk theater. Het was dan ook bedroevend om het er al lang gevestigde instituut zo verlaten te zien. De deuren waren verzegeld met zilveren kettingen en geel politielint, de

kassa was met luiken afgesloten en er waren tactvol onopvallende AFGELAST-mededelingen over affiches van voorstellingen geplakt. Alsof niet iedereen allang wist wat hier was gebeurd, en wat de hoofdrolspeelster nog maar twaalf dagen geleden was overkomen.

Een lauw applaus luidde een zeer welkome pauze van twintig minuten in – het soort op etiquette berustende formaliteit dat niet van harte ging en de vraag opriep of het publiek klapte voor de eerste helft van het toneelstuk of voor het feit dat iemand eindelijk het gordijn had laten zakken.

De recensies waren vernietigend geweest en het aantal bezette stoelen nam met de dag af. De productie vormde een smet op het cv van alle betrokkenen, en iedereen wist het – iedereen, behalve de ster van het stuk zelf: Dame Edith Donohue, die deze rampzalige ijdeluiterij linea recta de afgrond in had geschreven, geregisseerd en geproduceerd.

Jodie Watson haastte zich door de sjofele gangen achter het toneel – hindernisbanen van afbladderend hout en gereedschappen die haar belachelijke werk nog moeilijker maakten. De persoonlijke assistente van la Donohue hield met moeite het boeket verse bloemen, de kom hete soep uit het restaurant aan de overkant, de fles koud water en twee mobiele telefoons in evenwicht terwijl ze met haar elleboog de deur naar de kleedkamer openmaakte. Nauwelijks had ze alles op tafel neergezet, of het zelfbenoemde nationale erfgoed kwam binnen.

‘Mooie voorstelling weer, mevrouw Donohue,’ zei Jodie glimlachend. Ze vroeg zich oprecht af wie van hen beiden een betere actrice was. Snel schikte ze de bloemen, trok het deksel van de soep en draaide het dopje van de fles los.

‘Dank je, meisje,’ antwoordde de oudere vrouw met diepe, hese stem, en ze morste water over de vloer toen ze de hielenlikster de fles uit de handen trok. Terwijl ze zonder adem te halen de fles voor de helft leegdronk, keek ze Jodie vorschend aan. ‘Je moet eten, liefje. Kijk nou toch, je kwijnt weg!’

‘Ik zal zo eten,’ beloofde Jodie, die het gesprek op een ander onderwerp wilde brengen voordat het wéér over haar uiterlijk

ging. Tot nu toe had ze al te horen gekregen dat ze eruitzag als Harry Potter met tietten, C-3PO... met haar en tietten, en dat leuke ding van televisie met bloempotkapsel en tietten... maar dan zonder tietten. ‘Er zijn vanavond niet zoveel mensen aan het werk, dus zal ik u zelf komen ophalen over’ – ze keek op haar horloge – ‘dertienenhalve minuut precies.’

‘H-hm,’ zei de actrice knikkend en trok een gezicht toen ze de temperatuur van de beker soep voelde.

‘O, en uw man heeft gebeld... Twee keer, zelfs.’

‘Niet zijn advocaat?’

‘Nee. Peter zelf.’

Dame Donohue snoof verontwaardigd. ‘Wat wil die aasgierige hyena van een man nu weer, in hemelsnaam?’ vroeg ze. Omdat ze niet zeker wist of dit een retorische vraag was, hield Jodie haar mond maar. En met de woorden ‘Oké. Ga dan maar, hup’ werd ze zonder pardon de kamer uit gebonjourd.

Zeven minuten later stond Jodie weer in dezelfde deprimerende gang. Aangezien ze geen nee kon zeggen, had ze op de een of andere manier boven op alle absurde klusjes waarmee haar werkgever haar opzadelde ook nog eens de taak van assistent-toneelmeester toebedeeld gekregen. Ze nam het lijstje in haar hoofd door.

Zodra ze de vervangende stoel bij het toneel had neergezet, moest ze terug naar de spelersruimte om Ediths schoenen uit de koelkast te halen – een eigenaardigheid waar de rest van het personeel niet bepaald blij mee was, omdat hun boterhammen eromheen lagen. Daarna, mits ze twintig seconden overhad, zou ze zichzelf trakteren op een slok water en een koekje voordat ze terugliep om Edith te waarschuwen dat ze nog drie minuten had voordat het doek weer opging. Daarna treuzelde ze als een idioot voor de deur totdat de ster zich verwaardigde om hen met haar aanwezigheid te eren.

Maar ondanks haar tjokvolle schema bleef Jodie in het voorbijgaan voor de deur staan om het woedende telefoongesprek van haar bazin af te luisteren, die geen aanstalten leek te maken om haar tirade te beëindigen. Ze keek

weer op haar horloge, vloekte zachtjes en haastte zich met de zware stoel terug naar het toneel.

Zes minuten later stapte Jodie opzij toen een medewerker langsrende, ongetwijfeld bezig met een van de lastminuterampen die elke avond leken voor te komen. Met de gekoelde schoenen in de hand liep ze naar de deur van de kleedkamer en hoorde ze bezorgd dat Edith nog steeds aan de telefoon was en opgefokter klonk dan ooit. Dit was wel het allerlaatste wat ze nu konden gebruiken – tranen die haar make-up versjterden en een slechte tweede helft die het lot van het zieltogende stuk definitief zou bezegelen.

Ze klopte hard op de deur. ‘Tweeënhalve minuut, mevrouw-Donohue!’ riep ze en leunde tegen de muur terwijl de ster van de voorstelling aan de andere kant van de deur haar hartstochtelijke tirade voortzette en het publiek vanuit alle krochten van het gebouw terugliep naar de zaal.

Het geschreeuw was een minuut geleden al opgehouden, maar Jodie had zich nog niet durven te bewegen. Ze wachtte zolang als ze kon voordat ze haar werkgever weer lastig zou vallen, omdat ze wist dat de trotse vrouw het haar kwalijk zou nemen als ze naar binnen liep terwijl zij van streek was. Een van de actrices kwam de hoek om en gooide haar armen in de lucht in een ‘Waar zit ze, verdomme?’-gebaar.

‘Ze komt! Ze komt eraan! Nu meteen,’ verzekerde Jodie haar. Ze haalde diep adem en klopte op de deur. ‘Mevrouw Donohue? Het is tijd!’

... Stilte.

Ze klopte opnieuw. ‘Mevrouw Donohue? U moet naar het toneel! Edith? Ik kom binnen!’

Langzaam duwde ze de deur open, maar de kleedkamer was leeg, net als het badkamertje ernaast. De veiligheidsbeugels op de ramen wierpen scherpe schaduwen op het matglas.

‘Edith!’ riep Jodie halfslachtig, terwijl ze zich afvroeg of ze gek aan het worden was. Ze was compleet uitgeput. Misschien had ze zich het telefoongesprek ingebeeld, of was Edith op de een of andere manier weggeglip.

En toen zag ze met een zeldzaam gevoel van medelijden met haar meedogenloze werkgeefster haar juwelendoosje op de kaptafel, het doosje waarin ze, ondanks al haar geschreeuw en getier, haar trouwring bewaarde. Een met vilt gevoerde bewaarplaats van pijn en spijt, die nu leeg was. Misschien had het telefoongesprek haar ertoe gebracht om de ring weer om te doen, of om hem voor eens en altijd weg te gooien. De dramatische gebaren van de actrice waren Jodie niet vreemd, en ze besloot dat ze voor de zekerheid in de prullenbak zou zoeken als ze even tijd had.

Ze liep snel de gang door, en net toen de lichten doofden glipte ze door een dubbele deur de zaal in. De spots boven hun hoofd begonnen te branden, gericht op het gordijn dat net omhoogging.

Eerst reageerde niemand. Het onverschillige publiek was duidelijk in de veronderstelling dat het iets had gemist en mompelde verbaasd waarom er opeens midden op het toneel een hoofd op een tafel stond. En nog steeds reageerde er niemand, totdat Jodie een bloedstollende gil slaakte die een veel betere productie waardig was. De gil klonk op in de akoestische zaal en veroorzaakte een golf van paniek onder de menigte. Mensen stonden op en baanden zich duwend en dringend een weg naar de uitgangen.

En ondertussen stond de hoofdrolspeelster op de planken, met vijf venijnige schrammen over haar gezicht. Maar toch krulde er een flauwe glimlach om haar mondhoeken, alsof ze wist dat ze, eindelijk, een voorstelling had gegeven die niemand ooit zou vergeten.

Huisvredebreuk

Tijdens haar tweede rondje om het theater oogstte Scarlett onderzoekende blikken toen ze onder geparkeerde wagens, bergen vuilniszakken en een akelig bijtgrage dakloze die King Gerry heette naar groeven in de grond zocht. Ze voelde zich vies, warm en moe, en wilde dat ze aan de andere kant van de straat was begonnen. Maar toen reed er een dubbelgeparkeerd bestelbusje weg en zag ze opeens een roestige puincontainer.

‘Heb ik weer,’ mompelde ze, en ze wreef haar handen aan haar broek af terwijl ze overstak om over de rand naar de gevlekte matras, bergen kleren en het stuk zeildoek te kijken dat in de bak lag. Maar toen werd haar aandacht getrokken door iets kleins dat het licht ving.

Met een zucht die uit haar tenen kwam, trok ze zich op de vuile rand en reikte ze naar het glinsterende voorwerp tussen de rotzooi. Toen haar vingertoppen glad metaal raakten, strekte ze zich nog verder uit... verloor haar evenwicht en kukelde voorover tussen allerhande meuk – een gefrustreerde gil echode tussen de metalen wanden.

‘Gaat het een beetje?’ klonk een stem van boven. Het enige wat ze vanaf de gevlekte matras tegen het licht in kon zien, was een silhouet. ‘Kom op. Pak mijn hand,’ werd haar met bekakte en kalme stem opgedragen. De man praatte ‘met een hete aardappel in de keel’, zou haar moeder hebben gezegd. Scarlett liet zich door de onbekende uit het puin trekken en stond even later weer op straat.

Terwijl ze haar kleren afklopte en een ijslollieverpakking lostrok, nam ze haar redder in de nood eindelijk beter op en viel ze zichzelf tegen door naar adem te happen toen ze hem voor het eerst goed zag: hij was van top tot teen in het zwart gekleed en zag er minstens zo smakelijk uit als een Magnum Classic puur.

‘Je hebt nog steeds een stukje...’ Met een vies gezicht plukte hij een blaadje sla uit haar haren en liet het in de bak vallen.

‘Bedankt,’ zei Scarlett gegeneerd.

‘Was je... iets kwijt?’ vroeg hij met een gebaar naar de puinzooi waar hij haar in had aangetroffen.

‘Eh, ja... ja, nou. Ik had mijn, eh...’ – Scarlett vouwde haar hand open en keek naar de schat die ze had opgegraven – ‘dopje laten vallen,’ zei ze troosteloos.

Het was even stil.

‘Goh, nou, wel fijn dat je het terug hebt,’ zei de extreem aantrekkelijke man. Hij wierp haar een laatste onderzoekende blik toe, draaide zich op zijn hielen om en vervolgde snel zijn weg. ‘Het is wel verstandig om daar weg te gaan,’ riep hij over zijn schouder. ‘Daar woont King Gerry.’

‘Ken jij King Gerry?’ flapte Scarlett er verbaasd uit.

Terwijl hij stond te wachten tot het licht op groen sprong, trok haar aristocratische redder zijn mouw op om een litteken te laten zien. ‘Goed genoeg om te weten dat hij bijt,’ zei hij grinnikend, om daarna onmiddellijk op te gaan in de niet-aflatende hoofdstedelijke menigte.

Scarlett dacht hoofdschuddend terug aan de surrealistische ontmoeting en reikte naar haar telefoon. Haar hand klopte tegen een lege zak. Toen keek ze zuchtend in de smerige bak. ‘Verdomme.’

Weer een halfuur later legde Scarlett zich er eindelijk bij neer dat de hele operatie ongelooflijke tijdverspilling was geweest. Ze wilde al weglopen toen ze licht zag branden achter de matglazen ruiten van de plaats delict, die eerder donker waren geweest.

‘Néé, hè,’ zei ze klaaglijk, en ze beende naar de artiesteningang.

Het onderhoudspersoneel van The Old Playhouse had mogen aanblijven en maakte gebruik van het feit dat er voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog langere tijd geen voorstellingen werden gehouden om enkele zeer noodzakelijke restauratiewerkzaamheden uit te voeren. Er was expliciet verteld dat ze bij Edith Donohues kleedkamer uit de buurt moesten blijven en geen stap op het toneel mochten zetten.

Voor de duidelijkheid waren beide ook nog eens met lint afgezet.

De afbladderende deur had geen handvat – met het oog op de beveiliging – en een bel waar gerafelde snoeren uit kwamen die nergens heen leidden. Bloedirritant, dacht Scarlett, die met haar vlakke hand tegen de deur moest slaan om te worden gehoord. Er ging bijna een minuut voorbij voordat een krijtbleke vampier van een man eindelijk aan de deur kwam en letterlijk terugdeinsde toen het zonlicht op zijn gezicht viel – of hij had het zilveren kruisje aan haar ketting zien bungelen.

Scarlett hield ter begroeting haar legitimatiebewijs omhoog en de man ging opzij. Ze struinde langs hem naar binnen en liep de trap op. Tot haar verbazing was de deur van de kleedkamer dicht en zat het gele politielint nog op zijn plek, ondanks de plas licht die over haar schoenen stroomde. Even overwoog ze om versterking op te roepen, maar ze verwierp het idee weer snel. Ze wist dat ze de schande nooit meer te boven zou komen als ze een stel collega's de halve stad door zou laten rijden om vervolgens te ontdekken dat er een lamp op een tijdsklok was aangesloten.

Ze trok haar taser uit de holster, drukte zacht de klink naar beneden en klom met haar lange benen door het web van politielinten terwijl ze de deur openduwde.

‘Politie! Handen omhoog!’ riep ze toen ze achter in de kamer een donkerharige man die haar vaag bekend voorkwam bij een of andere tas zag knielen. Hoewel hij met zijn rug naar haar toe zat, zag ze dat hij naar iets in zijn binnenzak reikte. ‘Dat zou ik niet doen als ik u was,’ zei ze waarschuwend. ‘Ik heb een geladen taser op uw rug gericht.’

De man dacht even na voordat hij met tegenzin zijn armen hief.

‘Sta op,’ zei ze.

Met een weinig subtiele blik op zijn horloge deed hij wat ze hem opdroeg.

‘Oké. Draai u nu héél langzaam om,’ zei Scarlett, en haar ogen werden groot toen ze zag dat hij de barmhartige

samaritaan van vanmiddag was. Ze zag haar verbazing weerspiegeld in zijn gezicht toen hij beseftte dat zij de dopjes sparende grafschenner uit de puincontainer was.

Ze zag hem in de weekendtas kijken die bij zijn voeten stond.

‘Ik wil dat u drie stappen naar rechts doet,’ zei ze resoluut, en ze richtte de taser op zijn borst.

‘Weet je dat héél zeker?’ vroeg hij haar uiterst vriendelijk.

‘Nu!’ zei ze.

Schouderophalend liep hij tweeënhalve stap de badkamer in en keek toen nieuwsgierig naar het toilet. ‘Goed, moet ik erop klimmen of wil je liever dat ik één voet in de pot zet?’

Scarlett voelde dat ze rood werd. ‘Doe nu zes stappen naar links... wat voor mij rechts is.’

‘Aha, nu begrijp ik het,’ zei hij, en hij hield haar nauwlettend in het oog terwijl hij naar de andere kant van de kleedkamer liep. Hij leek het allemaal wel lollig te vinden. ‘Hoor eens, als je me gewoon de kans geeft om uit te leg...’

‘Wie bent u?’ onderbrak ze hem.

‘Henry Devlin,’ zei hij met een vriendelijke glimlach, en hij stak uit gewoonte zijn hand uit. ‘O, o nee,’ beseftte hij, en hij stak hem weer omhoog. ‘Het genoeg is geheel aan mijn kant. En jij bent agent...?’

‘Recherchéur Delaney,’ antwoordde ze kortaf. ‘En vertel eens, wat doet u hier, meneer Devlin?’

‘Ik onderzoek de moord op Francesca Labelle.’ Haar verwarring moest van haar gezicht af te lezen zijn, want hij zei erachteraan: ‘Door te kijken naar de eerdere escapades van de moordenaar.’

‘Bent u ook politie?’ vroeg ze twijfelend.

‘God, nee,’ zei hij lachend, en hij keek weer naar de tas die nu een paar meter bij hem vandaan stond. ‘Nee hoor, ik ben privédetective. Edgar Crews heeft me ingehuurd om degene die verantwoordelijk is voor de moord op zijn dochter – de seriemoordenaar die de Jackdaw wordt genoemd – op te

sporen en voor het gerecht te slepen.’

Scarlett ontspande haar greep op de taser minimaal. ‘Een privédetective? Het is nog maar vierentwintig uur geleden,’ zei ze. Haar blik was nog steeds gericht op het kuiltje in zijn kin, ook al was hij opgehouden met praten.

‘Is dat zo?’ vroeg hij toepasselijk teatraal. ‘Want als ik me niet vergis, is de eerste moord al bijna twee weken geleden gepleegd.’ Hij glimlachte jongensachtig. ‘Je zou bijna denken dat meneer Crews niet verwacht dat jullie nu meer succes hebben dan bij de eerdere moorden... Niet rot bedoeld.’

‘Maar hij vertrouwt ú wel?’

Devlin haalde bescheiden zijn schouders op. Een vloerdeel kraakte onder zijn gewicht. Scarlett fronste. Crews kon het zich zonder enige twijfel veroorloven om mensen in te huren, en haar rampzalig verlopen gesprek met hem, vanochtend, zou zijn vertrouwen bepaald geen goed hebben gedaan. ‘Nou, dan is het jammer dat u hem ook zult moeten teleurstellen. We doen nog steeds onderzoek op deze plaats delict en u bent in overtreding, wat wil zeggen dat ik u...’

‘Een ontwapenende schurk vind?’

‘... moet arresteren.’

‘O. Rechercheur... Delaney, toch?’ vroeg hij. ‘Mijn telefoon zit in mijn zak,’ zei hij tegen haar terwijl hij er al naar reikte. ‘Laat me Crews even bellen, en dan...’

‘Geen beweging!’ brulde Scarlett. Devlin stak zijn handen weer in de lucht en zij haalde een paar handboeien tevoorschijn. ‘Draai u om. Handen achter de rug.’

‘Is dit nu écht nodig?’ vroeg hij zuchtend. Hij draaide zich naar de muur en hield zijn polsen achter zijn rug bij elkaar.

Met de taser nog steeds op hem gericht kwam Scarlett langzaam dichterbij. Een vloerdeel kraakte toen ze haar voet erop zette.

Devlin reageerde intuïtief. Op het moment dat zij de trekker overhaalde, draaide hij zich vliegensvlug om en duwde het wapen weg. De twee naalden boorden zich in een tussenmuur,

waar ze ondanks het driftige elektronische geklik weinig schade konden aanrichten. Scarlett trapte naar hem, zodat zijn knie dubbelklapte. Maar toen ze uithaalde naar zijn keel greep hij haar arm vast. Haar lessen zelfverdediging bewezen hun dienst toen ze zijn gewicht tegen hem gebruikte. Het lukte haar weliswaar niet om de gespierde man omver te trekken, maar door de druk die ze op Devlins schouder uitoefende, schreeuwde hij het uit van de pijn. In een wirwar van benen en snoeren struikelden ze zich een weg door de kamer en vielen ze achterover door de manshoge spiegel in de hoek.

Scarlett kreunde toen ze voelde dat Devlin zich van haar af liet rollen. Haar lichaam was om de kapotte spiegellijst heen gebogen en ze had met haar hoofd de muur geraakt. Ze probeerde op te staan, maar kon haar voet niet lostrekken. Bij elke beweging kreeg ze een nieuwe lading glassplinters over zich heen. Ze bleef even bewegingloos liggen en hoorde toen Devlin op gespannen toon vragen: ‘Gaat het een beetje, Karatekid?’

Scarlett hoestte alleen maar, zodat er nog meer glas uit de lijst viel.

Hij kroop naar haar toe en stak zijn hand uit. ‘Kom op.’

Voorzichtig stak ze haar hand uit en pakte de zijne. Maar toen hij haar naar zich toe wilde trekken, bracht ze haar andere hand met de taser onder haar lichaam vandaan en probeerde ze hem met de schokmodus uit te schakelen. Hij pakte haar arm vast, boog haar pols achterover tot ze het wapen liet vallen en schopte het weg.

Hij ging achteroverzitten en schudde zijn hoofd, verbaasd dat ze weigerde het op te geven. ‘Zullen we het nog eens proberen?’ vroeg hij. ‘Mens, wat ben jij koppig,’ zei hij geërgerd toen hij zag hoe ze over de grond kroop, op zoek naar de grootste glasscherf die er lag. Toen hij vlakbij stemmen hoorde, wierp hij een blik op de deur en keek haar toen weer spijtig aan. ‘Oké, zoals jij wil. Pas goed op jezelf, rechercheur Delaney,’ zei hij, en hij kwam moeizaam overeind en strompelde naar buiten. Toen hij de deur achter zich dichttrok, stond Scarlett zichzelf eindelijk toe het bewustzijn te verliezen.

Toen ze bijkwam, werd het al avond. Ze maakte zich los van de spiegellijst, kroop naar het midden van de kamer en rolde op haar rug. Haar haren plakten van het opgedroogde bloed, haar armen zaten onder de schrammetjes en sneetjes en ze had een buil ter grootte van een golfbal op haar achterhoofd.

‘Verdomme,’ fluisterde ze. Het huilen stond haar nader dan het lachen. ‘Waarom ben ik toch zo verrekte dom?’

Ze haalde haar telefoon uit haar zak, zag de nieuwe barst in het scherm en ontdekte dat ze vier gemiste oproepen van Frank had. Omdat ze wist dat hij zich zorgen om haar zou maken, wilde ze hem al terugbellen, maar ze aarzelde toen ze besepte hoe onverantwoord ze had gehandeld door in haar eentje naar binnen te gaan en zich zo te laten overtroeven door een ongewapende verdachte. Het was onmogelijk om deze laatste ontwikkeling geheim te houden voor haar collega’s, en uitgerekend zij kon zich geen slechte beurt meer veroorloven.

Maar ja, er zat nu eenmaal niets anders op. Terwijl ze Franks nummer intoetste, viel haar oog op de tas die nog steeds tegen de muur stond.

‘Scarlett?’ zoemde Franks stem uit de speaker.

‘Bel je zo terug,’ mompelde ze, en ze verbrak de verbinding. Ze sleepte zich naar de tas, trok de rits open en haalde eruit wat erin zat: professioneel inbrekersgereedschap, een paar zwarte handschoenen, een flesje vloeibare morfine, een jachtmes, een koevoet en drie goedkope telefoons – duidelijk wegwerpmobieltjes.

Opgewonden pakte ze de eerste – vergrendeld.

De tweede – ook vergrendeld.

En toen de derde – vergrendeld... maar het laatste bericht stond nog op het scherm:

Vandaag: 0794647241

We moeten praten.

de Mendeleev – 20.30 uur

Ze keek naar de tijd rechtsboven in het scherm. Wat dit ook voor bespreking was, ze had nog twee uur om in de Mendeleev te komen, besepte ze terwijl haar hart sneller begon te kloppen – voor een deel omdat dit haar een kans tot eerherstel bood voordat iemand wist dat ‘Deugt-niet-Delaney’ de boel had verklooid, voor een deel omdat dit haar de kans bood om naar een van de meest befaamde en exclusieve restaurants van de stad te gaan, en, als ze eerlijk tegen zichzelf was, voor een deel omdat ze daar de geheimzinnige vreemdeling weer zou zien.

Scarlett stond moeizaam en enigszins wankelend op, waarbij het glas op de grond regende. Ze keek naar zichzelf: haar blouse vertoonde scheuren en bloedvlekken, haar donkere broek zat onder het stof en God mocht weten wat nog meer. Ze zagen haar in de Mendeleev al aankomen. Ze zou vreselijk opvallen en hij zou haar van een kilometer afstand herkennen. En als ze hem nu nog een keer zou kwijtraken omdat ze had nagelaten versterking op te roepen, kon ze haar baan verder wel gedag zeggen.

Dus als ze alles waar ze zo hard voor had gewerkt met één worp van de dobbelstenen op het spel zette, had ze iets nodig om aan te trekken.

12

Het meisje in de smaragdgroene japon

In Marylebone High Street stapte Scarlett vanuit de zwarte taxi de motregen in. Terwijl de taxi wegreed, zag ze zichzelf in een winkelruit en keek ze naar haar spiegelbeeld alsof het niet bij haar hoorde. Ze speelde met haar haren, die in losse krullen langs haar hals vielen, en vroeg zich af hoe het zover had kunnen komen, nadat ze de afgelopen twee uur in een soort droomtoestand had verkeerd.

Ze vroeg zich bezorgd af wat het over haar zei dat ze er nog nooit zo mooi had uitgezien als nu ze de japon en de sieraden van een dood meisje droeg. Ze had haar meest gekoesterde bezittingen doorgeplozen zoals de Jackdaw dat moest hebben gedaan.

Ze had korte metten gemaakt met de knagende twijfel en haar daden gerechtvaardigd omdat er domweg niets anders op zat: haar vastberadenheid om de slechte reputatie die ze had geërfd niet waar te maken, de roodstand op haar bankrekening die maakte dat ze zich geen frivole aankopen kon veroorloven, het feit dat ze in zo korte tijd niet even naar huis kon, laat staan dat ze zich kon omkleden en optutten zonder dat Mark vanaf zijn hangplek voor de tv vragen zou stellen.

Maar meer dan een poging om het te rechtvaardigen was het allemaal niet.

De waarheid was dat ze niets liever had gewild dan een verkleedpartijtje in dat hippe penthouse, dat ze de smaragdgroene Victor & Rolf-japon sinds vanochtend al zes keer had gegoogeld en dat ze er een dagje wellness voor overhad om die badkamer voor zichzelf te hebben terwijl de zonsondergang de wolken boven de dakramen in vuur en vlam zette. Deze ene avond was van haar. Ze was het Eleanor verplicht geweest. Maar hier, in de regen, begon de magie ervan af te spoelen.

‘Waar ben je mee bezig?’ vroeg ze haar spiegelbeeld toen opeens ten volle tot haar doordrong hoe roekeloos ze zich

gedroeg. Misschien was ‘Deugt-niet-Delaney’ toch niet zo vergezocht.

Ze draaide zich om en wilde de taxi terugwenken, maar zag hem nog net de hoek om gaan. Precies op dat moment begon het te hoven. Omdat ze meer inzat over de japon dan over zichzelf stak ze snel de straat over om te schuilen onder de luifel van het dure restaurant. De man die een stel een limousine in had geholpen haastte zich om de deur voor haar open te doen en bood zijn excuses aan alsof hij het niet snel genoeg had gedaan... alsof ze erbij hoorde.

‘O. Nee, ik wilde eigenlijk...’ begon ze toen ze verderop in de straat een taxi zag rijden. De koude regen glinsterde in de koplampen. Maar toen keek ze naar de uitnodigende deuropening en bereikten de klanken van een piano haar op golven warme lucht. ‘Dank je,’ zei ze glimlachend, en ze stapte naar binnen.

Scarlett werd zich meteen bewust van de sfeer – het beschaafde geraas van gesprekken, gelach en muziek bracht haar in een roes. Grote kroonluchters brandden loom boven de hoofden van de gedistingeerde gasten. Ze waren stuk voor stuk uniek en wekten de indruk dat de zaal baadde in de gloed van kaarslicht. Helemaal achterin leidde een brede draaitrap naar een intieme bar, waar de mensen die op een tafel wachtten te midden van de lichttrossen heen en weer bewogen, alsof ze tussen de sterren zaten.

Zittend aan een tafel in het hart van de zaal werd Henry even afgeleid door het visioen van smaragd en vuur dat bevallig de trap naar de bar op liep.

‘Pardon?’ Hij wendde zich weer tot de Rus tegenover hem, die naar een distilleerderij rook en zich duidelijk niet had omgekleed sinds ze elkaar gisteren spraken.

‘Ik zei: je hebt je eten niet aangeraakt,’ zei hij tegen Henry met een kippenpoot in zijn handen, die hij naar zijn mond bracht om het vlees eraf te knagen.

‘Nee. Er lijkt iets aan te ontbreken.’

De Rus haalde zijn schouders op. ‘Tja... Vandaag was een slechte dag. Die dingen gebeuren nu eenmaal.’

Henry boog opzij om langs het hoofd van de Rus te kijken en zag de vrouw in het groen aan de bar plaatsnemen. ‘Het spreekt voor zich dat mijn werkgever niet langer de andere helft van het geld zal betalen.’

De Rus knikte enthousiast en zei met volle mond: ‘Uiteraard. En het ligt voor de hand dat ik niet teruggeef wat jullie vooruit hebben betaald.’

Henry fronste. ‘Weet je, ik ben er nog niet zo zeker van of dat wel zo voor de hand ligt,’ antwoordde hij, en hij schoof zijn soep opzij om zaken te doen.

‘Het is een riskant spel, mijn vriend. Ik ben nu acht man kwijt en mijn hele operatie wordt breed uitgemeten in het nieuws.’ De Rus wees naar Henry met het mes dat hij blijkbaar net naast zijn bord had gevonden. ‘Die aanbetaling had ik nodig om voor jou dat risico te kunnen nemen, zodat mensen in dure pakken zoals jij hun handen niet vuil hoeven te maken,’ zei hij, en hij nam Henry met een minachtend spotlachje op. ‘Zeg maar tegen je mensen dat ik meer meisjes voor hen kan regelen, onder dezelfde voorwaarden,’ zei hij met een zucht, ‘maar met vijf procent korting vanwege... onvoorzien oponthoud in de toeleveringsketen.’

Henry knikte. ‘Vijf procent. Dat is heel gul van je.’

De ander hief zijn handen alsof hij wilde zeggen: ach, zo ben ik nu eenmaal.

‘Het punt is,’ vervolgde Henry terwijl hij over zijn kin wreef voor het dramatische effect, ‘dat we niet echt meisjes willen... ook nooit hebben gewild... op één na, en haar hebben we sinds vanochtend terug.’

De Rus legde zijn mes neer, ging rechtop zitten en keek Henry aan. Die nam een slokje en keek op zijn horloge.

‘Vijf minuten geleden heeft een team collega’s het Value-Clean Carwash & Automotive Centre in Stratford bestormd,’ vervolgde Henry op vriendelijke toon. ‘Een dekmantel voor je meer duistere zaakjes, geloof ik?’ De man gaf geen krimp. ‘Ik

denk dat ik met een gerust hart kan zeggen dat iedereen daar nu dood is en dat ze het geld terug hebben gevonden, plus alles wat je daar verder nog had opgeslagen.’

De Rus raakte zichtbaar gespannen. Zweet parelde op zijn rood aangelopen hoofd.

‘Klinkt goed, hè?’ plaagde Henry. ‘Ik denk zomaar dat ik je nu ook wel kan vertellen dat ik vanochtend je acht werknemers heb uitgeschakeld. Dat ik een zendertje in de betaling van gisteren heb verborgen om je uitvalsbasis te vinden. Dat ik daar gisteren heb ingebroken om gegevens over de vrachtcontainer te vinden die je gebruikte om vrouwen het land in te smokkelen. En uiteraard was ik óók degene die de kip heeft vergiftigd waar je al tien minuten van zit te eten terwijl je naar die mooie serveerster daar zit te lonken.’

De Rus begon te hoesten en keek vol afgrijzen naar het bord voor zijn neus voordat hij het wegduwde. Hij zweette nu als een otter en maakte nog een knoopje van zijn al voor de helft openstaande overhemd los. Gouden kettingen zaten verstrikt in dik borsthaar. Met trillende hand bracht hij met moeite een glas water naar zijn lippen.

Henry liet kalmpjes zijn drankje in het glas walsen en keek toe hoe de man tegenover hem de controle over zijn handen helemaal kwijtraakte. Het enige geluid dat hij kon uitbrengen was een gejaagde ademhaling. ‘Dat zijn de eerste verlamningsverschijnselen,’ legde Henry opgewekt uit. ‘Over drie tot vijf minuten heeft het gif je longen bereikt en dan krijg je geen adem meer, en...’ – hij tilde zijn onaangeroerde kom soep op en zette die voorzichtig voor de andere man neer – ‘plons!’ Hij glimlachte onheilspellend.

De Rus keek hem met een wanhopige blik aan. Zijn gezicht was nu zo rood dat hij eruitzag alsof hij elk moment kon ontploffen.

Henry dronk op zijn gemak zijn glas leeg en stond op om zijn jasje dicht te knopen. ‘Oké, als u het me niet kwalijk neemt, meneer Pavlov, ik denk dat ik maar eens naar boven ga.’

Scarlett zat aan de sierlijke bar van haar drankje te nippen, het niet gewend om zoveel bekijks te hebben. Ze werd die

aandacht al een beetje zat. Omdat ze zich ongemakkelijk voelde, deed ze alsof ze de lijst met cocktails doornam, maar keek toen uit over het restaurant, om erachter te komen dat Henry niet langer op zijn plek zat. Haar blik schoot van de toiletten naar de kleinere bar in het restaurant en naar de buitendeur, maar ze zag hem nergens. De enige reden waarom ze niet in paniek raakte, was dat zijn gast nog aan tafel zat.

... En toen hoorde ze een bekende stem achter zich: ‘Een dubbele whisky met ijs, graag.’

‘The Macallan, meneer?’

‘Perfect... De achttien jaar oude, niet de twaalf.’

‘Uitstekende keus.’

Scarlett dwong zich om niet te reageren en bewoog haar hoofd langzaam terug naar het cocktailmenu in haar handen, zodat hij haar gezicht niet kon zien. Ondertussen kletterde de regen nog harder op het glazen dak en smeerde het maanlicht uit over de hemel. Ze sloeg de pagina om en voelde dat hij naar haar keek.

‘Hoe is het in hemelsnaam mogelijk,’ begon hij, ‘dat zo’n bloedmooie japon toch maar het op vier na meest opvallende is aan de draagster ervan?’

Ze hield het zelfgenoegzame lachje tegen dat op weg was naar haar mondhoeken. ‘Op vier na, maar?’ antwoordde ze met geveinsd zelfvertrouwen zonder op te kijken.

‘Mijn fout, op vijf na. Ik zag opeens je glimlach.’

Ze toonde zich absoluut niet onder de indruk. ‘En hoe vind je dan dat ik met mijn ogen kan rollen?’

Henry begon te lachen. Toen de barman hem zijn drankje bracht, reikte hij hem zijn creditcard aan zonder te wachten tot hij de prijs hoorde. ‘Mag ik?’ vroeg hij met een gebaar naar de kruk naast de hare.

‘Dat mag,’ antwoordde ze, en ze probeerde om niet de aanlokkelijke combinatie van sandelhout en ceder in te ademen die opeens tussen hen in hing. Nee, dan Mark; die rook meestal naar Axe-bodyspray en verbrande toast.

‘En, wacht je op iemand?’

‘Misschien,’ antwoordde ze ingetogen.

‘Echtgenoot? Vriendje? Date?’

Ze zei niets.

‘Vriendinnetje?’ Hij begon de hoop te verliezen. ‘... Een kloostergenote?’

Scarlett kon haar lachen niet inhouden. ‘Wie weet?’ zei ze glimlachend. ‘En jij?’

‘Nee. Ik was hier vanwege een, eh... akkefietje, maar dat kan nu elk moment opgelost zijn.’ Hij ging rechtop zitten om over de tafeltjes in de zaal uit te kijken. ‘Ja... dat duurt écht niet lang meer,’ zei hij, en hij tikte met een vinger op zijn horloge om er zeker van te zijn dat het nog werkte voordat hij haar weer zijn volle aandacht schonk. De kletterende regen overstemde de zachte gesprekken om hen heen en opeens leek het alsof zij de enigen in de drukke bar waren. ‘Heb jij je bezeerd?’

‘Hè?’

Hij raakte voorzichtig de binnenkant van haar pols aan, waar tientallen kleine sneetjes die de make-up niet kon verdoezelen langs haar onderarm omhoogliepen. Ze deinsde achteruit alsof ze zich aan hem had gebrand en trok haar hand terug.

‘O. Ik snap het. Nee... Tripel... Mijn kat,’ improviseerde ze. ‘Er is hem ooit iets... verschrikkelijks overkomen. Hij heeft maar drie poten,’ zei ze erachteraan, zich ervan bewust dat ze raaskalde. Terwijl ze zich op haar undercovermissie voorbereidde, was ze op de een of andere manier vergeten dat liegen nooit haar sterkste punt was geweest.

‘Een driepotige kat die Tripel heet,’ zei hij grinnikend. ‘Daar moet je me echt meer over vertellen.’

‘Nee, hoor.’

‘Of niet, natuurlijk,’ zei hij lachend. Hij leek haar stemmingswisselingen wel leuk te vinden. ‘En, hoe mag ik jou noemen?’

‘Wat dacht je van “mislukte versierpoging aan de bar”?’ stelde ze voor terwijl ze weer in haar rol gleed.

‘Au,’ zei hij, en hij keek naar de amberkleurige inhoud van zijn glas.

‘Scarlett,’ zei ze toen ze besepte dat ze te ver was gegaan.

‘Scarlett.’ Hij knikte en keek haar gefascineerd aan. ‘Dat is mooi.’

‘Dank je wel.’

‘Nou, Scarlett, ik ben Henry Macallan,’ zei hij, en hij stak zijn hand uit.

‘Macallan?’

‘Macallan,’ bevestigde hij.

‘Was dat niet de whisky die hij net voor je ingeschonken heeft?’

‘Dat klopt,’ zei hij, laconiek zijn schouders ophalend. ‘Geen familie.’

‘Jaja. Nou, dan ben ik Scarlett Malibu-Coke... ik heb een dubbele naam,’ vertelde ze, en ze maakte van de gelegenheid gebruik om zich naar hem toe te draaien en zijn hand te pakken. Op het moment dat de handboei strak om zijn pols dichtklikte, zag ze dat hij haar herkende.

Hij keek belangstellend naar hun aan elkaar geboeide handen. ‘Om er absoluut zeker van te zijn dat ik de situatie niet verkeerd opvat...’ zei hij.

‘Je staat onder arrest,’ snauwde ze. ‘Nou ja, je zit.’

Hij zuchtte. ‘Nou, dat is óók een manier om een leuk gesprek de nek om te draaien... rechercheur Delaney,’ zei hij glimlachend, onder de indruk. Ook nu leek hij het veel meer naar zijn zin te hebben dan je zou verwachten. ‘Ik had niet... je ziet er echt fantastisch uit. Zo te zien doet door meubilair vallen je goed,’ zei hij plagend, en hij wilde naar zijn glas reiken, maar fronste gefrustreerd toen de handboeien strak kwamen te staan. ‘Maar had je nu echt allebei onze drinkhanden moeten boeien?’

‘Heb ik niet gedaan,’ zei ze grijnzend, en ze tergde hem door een slokje uit haar glas te nemen terwijl hij moeizaam naar het zijne reikte.

‘O ja, want wat voor jou links is, is voor mij...’ Hij maakte zijn zin niet af. Daar hadden ze het al uitgebreid over gehad. ‘En, wat nu? Jij hebt gedronken. Moeten we zó de metro nemen?’

Scarlett negeerde hem. Ze probeerde de aandacht van de barman te trekken en zocht in haar tas naar haar politiepasje. Ze vloekte zacht toen ze beseftte dat het er niet in zat.

‘Ik vind het interessant dat je in je eentje achter me aan bent gegaan,’ vervolgde Henry terwijl de barman cocktails bereidde voor een andere gast. Henry nam haar aandachtig op toen ze niet reageerde. ‘Kunnen we dan tijdens het wachten tenminste nog een drankje nemen? Ik trakteer.’

‘Bedankt, maar ik ben aan het werk,’ antwoordde ze verstrooid, en ze deed opnieuw een poging om de aandacht van de barman te trekken. Toen besloot ze dat het makkelijker was om zelf te bellen, haalde haar telefoon uit haar tas en ontgrendelde hem moeizaam met één hand.

‘Ja, daar wilde ik het eigenlijk even over hebben,’ begon Henry omslachtig. ‘Die Russische heer met wie ik zat te eten is zeker niet mijn vriend. Ik wil zelfs zover gaan om te zeggen dat hij misschien wel het vreselijkste stuk ongeluk is met wie ik ooit te maken heb gehad.’

Met haar telefoon tegen haar oor keek Scarlett neer op de man over wie hij het had. Ze luisterde maar half, want ze formuleerde wat ze tegen haar versterking zou zeggen als die hier aankwam.

‘Wat ik je probeer uit te leggen is dat ik hier niet voor de gezelligheid was. Ik ben ook aan het werk.’

‘Deed je... onderzoek naar hem?’ vroeg ze onschuldig.

‘Denk je nog steeds dat ik privédetective ben?’ vroeg Henry - lachend. ‘Nee... nee, ik was hier om hem te vermoorden.’

Scarlett keek hem vol afschuw aan.

‘Nou ja, technisch gesproken,’ zei hij enigszins opgelaten, ‘heb ik dat al gedaan, met vergif. Eerlijk gezegd snap ik niet dat hij überhaupt nog rechtop zit.’

‘Allemachtig!’ fluisterde ze, en ze keek opnieuw naar het zittende lijk onder haar. ‘We moeten iets doen!’ zei ze, en ze brak haar gesprek af om in plaats daarvan het alarmnummer te bellen.

Henry zoog lucht tussen zijn tanden door. ‘Zelfs al zou ik het anders willen, wat ik dus echt, écht niet wil, is hij gegarandeerd allang dood voordat de ambulance er is.’ Hij stak zijn hand uit en trok voorzichtig Scarletts telefoonhand naar de bar. ‘Dit stelt ons voor een klein, maar volkomen beheersbaar probleem. Als de politie mensen vragen gaat stellen, zullen die vertellen dat ik degene was die met hem aan tafel zat. En als ze vervolgens onze vriend de barman spreken, zal hij vertellen dat een politievrouw in burger – jij dus – hier met haar verdachte – ik, zei de gek – zat te drinken en flirten terwijl er een kleine zeven meter verderop iemand dood zat te gaan. Objectief gezien: klinkt niet zo best.’

‘Ik was undercover! Ik probeerde bij je in de buurt te komen!’

Henry hief sussend zijn handen. ‘Hé, ik weet dat... ik ga het natuurlijk niet vertellen, maar ik weet het wel.’

‘Verdomme,’ klaagde Scarlett, en ze liet haar hoofd in haar handen zakken.

‘Mag ik een oplossing voorstellen?’

‘Laat me eens raden: ik laat je gewoon gaan?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Oké. Het is wel duidelijk dat je daar niets voor voelt. Daar hebben we het nog wel over. Maar wat ik wilde voorstellen, is dat we moeten maken dat we weggkomen... en wel een beetje rap.’

‘Wegkomen?’

‘En rap,’ herhaalde hij. ‘Ik denk dat het voor ons allebei beter zou zijn als we niet in dit restaurant worden aangetroffen als hij... nou ja, je snapt het wel.’

‘Doodgaat.’

‘Ja, als hij doodgaat. Ik heb een heel capabele advocaat die me meer dan eens heeft laten weten dat je met een beetje afstand echt een heel eind komt. Laten we gewoon de straat op gaan. Jij houdt me te allen tijde geboeid, en als je versterking er is, vertellen we dat jij mijn identiteit hebt bevestigd en me daarna naar buiten bent gevolgd om me te arresteren. Uiteraard zal ik in ruil daarvoor dit gesprek helemaal vergeten, net als alle details over onze ontmoeting eerder vandaag... die zonder enige twijfel de aanleiding was van je besluit om vanavond in je eentje achter me aan te komen.’

Besluiteloos keek Scarlett weer naar de man beneden.

‘Dit is trouwens behoorlijk tijdgevoelig,’ drong hij aan.

‘Dat weet ik! Maar waarom zou ik je vertrouwen?’

‘O, dat kun je niet. En dat moet je ook beslist niet doen. Maar in dit geval kan ik je verzekeren dat je me wél kunt en ook zeker móét vertrouwen. Kom op. Vergeet je jas niet.’

Zichtbaar gepijnigd keek Scarlett vanuit haar ooghoek naar de man die midden in het volle restaurant alleen aan tafel zat.

‘Hij zit te kwijlen,’ fluisterde ze. ‘En niet zo’n beetje ook.’

‘Ja. Dat is niet best. Hoog tijd dat we gaan,’ drong Henry aan.

‘O, god!’ Scarlett hapte naar adem en stond op, zodat de metalen ketting tussen hen in Henry uit zijn stoel omhoogtrok. Ze keken nu allebei naar de Rus, die onbeheersbaar heen en weer zwaaide... op wonderbaarlijke wijze nog even overeind bleef... voordat hij vooroverzakke en met zijn gezicht in een kom soep landde.

Hoe ongelukkig deze ontwikkeling ook was, Henry kon een grinnik niet onderdrukken. Hij vergat dat hij nog steeds aan Scarlett vastzat en vierde het moment met een kort triomfgebaar. De verwijtende blik die ze hem toewierp werd onderbroken toen er binnen luttele seconden complete chaos uitbrak.

Een vrouw aan een tafeltje naast de Rus begon te gillen en haar man rende heldhaftig naar de man toe om hem uit de minestrone-soep te trekken. Verschillende andere mensen sprongen op, onder wie de man die op het punt stond zijn geflambeerde Bombe Alaska te krijgen. Hij stootte de ober het nagerecht uit de hand en dat landde op de verdronken Rus op de grond, wiens voorkeur voor slechte wodka en afkeer van schone kleren maakte, dat hij meteen vlam vatte. Terwijl er blinde paniek uitbrak en brandalarmen afgingen, begonnen de sprinklers water te sproeien, zodat er kortsluiting ontstond in de kroonluchters die boven de binnen woedende storm heen en weer zwaaiden.

‘Wauw. Dat is snel geëscaleerd.’ Henry veegde zijn kletsnatte haar uit zijn gezicht en keek Scarlett aan. ‘Ik zweer je dat ik meestal een stuk netter werk.’

Ze was zo verbijsterd en zo afgeleid door mensen die op de vlucht sloegen in de richting van de deur dat ze niet zag hoe zijn gezichtsuitdrukking veranderde toen hij een nieuw plan bedacht.

‘Rechercheur Delaney?’ Ze reageerde niet. ‘Rechercheur!’ Deze keer keek ze naar hem op. ‘Verzet je niet.’

‘Wat?’ Maar voordat de verwarde frons haar gezicht had bereikt, had Henry haar met een halve draaibeweging tegen zich aan getrokken, zodat haar rug tegen zijn borst drukte, en sloeg hij een sterke arm om haar nek. Haar vruchteloze pogingen om zich te verweren werden steeds zwakker, totdat ze uiteindelijk het bewustzijn verloor.

13

Gevalletje verstikking

Scarletts oogleden gingen knipperend open. Terwijl ze uitkeek over de fonkelende stad onder haar was het tikken van lome regen het enige wat ze kon horen. Duizelig tilde ze haar hand naar haar hoofd en huiverde. Het kussen onder haar hoofd was klam en haar haren waren nog nat.

Toen ze met moeite rechtop ging zitten, kraakten de veren van het bed onder haar gewicht en merkte ze dat haar linkerhand ergens aan vastzat. Verward trok ze nog een keer en wekte daarmee Henry, die in een stoel naast het bed lag te dutten.

Gedesoriënteerd, maar nu heel wakker sprong Scarlett op en ze wilde naar de deur rennen. Na twee stappen trok de ketting strak. Een verbluffend onbevallige salto later belandde ze in een hoopje op de vloer.

‘Au!’ zei ze klagend.

‘Ja, nou!’ beaamde Henry over zijn schouder wrijvend. Hij had zijn doorweekte jasje (voor zover mogelijk) en zijn schoenen uitgetrokken en de mouwen van zijn witte overhemd opgerold. Geïrriteerd keek hij op haar neer. ‘Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig?’ vroeg hij, en hij kreeg in reactie daarop tegen zijn dijbeen een gemene trap die, naar hij vermoedde, op een heel andere plek was gemikt.

‘Waar ben ik mee bezig? Waar ben ik mee bezig?’ blies ze. ‘Met proberen aan mijn gijzelnemer te ontsnappen!’

‘Jij hebt mij in de boeien geslagen, weet je nog?’

‘Jij probeerde me te vermoorden!’

‘Nee, zeker niet.’

‘Je hebt me gewurgd!’

‘Het was hooguit een “wurggreep”. Goed, oké. En daar bied ik mijn excuses voor aan, maar de situatie begon onbeheersbaar te worden. Het leek me hoog tijd om te...

hergroeperen,' zei hij vriendelijk.

'Geef me één goede reden waarom ik nu niet om hulp zou moeten gillen,' eiste Scarlett.

'Ga je gang. Ik waag het te betwijfelen dat iemand je zou kunnen horen,' zei Henry schouderophalend, en hij reikte naar de afstandsbediening van de tv.

Ze drukte haar vrije hand tegen haar slaap en deed haar ogen dicht om te proberen enige orde in haar verwarde gedachten te krijgen. 'Waar zijn we in godsnaam?' vroeg ze. 'En waarom zitten we zo hoog? Toen ik mijn ogen voor het eerst opendeed, dacht ik heel even dat ik dood was en naar de hemel ging.'

'Nou, daar zou je ook wel een beetje gelijk in hebben. Dit is namelijk de Presidential Suite van het Hilton in Park Lane, op de achtentwintigste verdieping.'

'En hoe ben ik hier terechtgekomen?' vroeg ze door opeengeklemd tanden. De mist in haar hoofd was hardnekkig.

'Je bent gedragen...'

Scarlett deed haar mond open om iets te zeggen, maar aarzelde. Het idee dat deze knappe vreemdeling haar door de regenachtige straten van Londen had gedragen, was haar te veel.

'... door een alcoholist die ik twintig pond heb betaald,' zei Henry erachteraan, en het droombeeld verdween in de mist. Hij reikte naar zijn drankje. Om het glas heen lag een verzameling lege miniflesjes, zodat Scarlett zich afvroeg hoelang ze buiten westen was geweest. 'Kan ik jou ergens mee verleiden?'

'Nee,' antwoordde ze kortaf.

'Je overeind helpen, misschien?'

'Best,' mompelde ze, en ze negeerde zijn geamuseerde blik toen hij haar op de rand van het bed trok. 'Bedankt. Maar heb niet het lef me ooit nog aan te raken,' waarschuwde ze. 'Begrepen?'

'Begrepen,' zei Henry oprecht, en hij knikte.

Scarlett keek neer op de prachtige japon en wist nu al dat hij naar de gallemiezen was: niet langer smaragdgroen en zeker niet chic. Hij had nu meer weg van een klef stuk zeewier waarin ze verstrikt was geraakt. Omdat ze de aanblik te deprimerend vond, keek ze om zich heen en prentte ze zich de glimmende briefopener op het bureau in voordat ze zag hoe een dun wolkje langs het raam van de zitkamer dreef, de lichtjes van de stad om hen heen sprankelden en piepkleine autootjes als vuurvliegjes door het donker schoten.

‘Ik heb in je tas naar het sleuteltje gezocht,’ zei Henry, waarmee hij haar uit haar bedwelmdede toestand rukte. ‘Hoop dat je dat niet vervelend vindt. Niet gevonden... dat moge duidelijk zijn,’ zei hij erachteraan, rammelend met de ketting tussen hen in. ‘Anders had ik roomservice wel wat eten laten brengen.’

‘We komen letterlijk net uit een restaurant,’ zei ze verstrooid, en ze reikte over het bed naar haar tas.

‘Ja. Ik had een kom soep besteld... maar er dreef iets in,’ zei hij grijnzend.

‘Was dat een mop over een dode Rus?’

‘Ja, klopt.’

‘Geestig,’ zei ze, op een manier die deed vermoeden dat ze er niets aan vond. ‘Het zat hierin!’ riep ze gefrustreerd terwijl ze de inhoud van haar tas op het dekbed uitspreidde. ‘Verdomme! Kun je ze niet gewoon openbreken of zo.’

‘Dat zou ik wel willen... maar jij hebt mijn gereedschap,’ hielp hij haar herinneren.

‘Nee, hè?! Dat is echt geweldig,’ zei ze verbitterd lachend. ‘Zit ik op achthonderd meter hoog met handboeien vast aan een huurmoordenaar.’

‘Technisch gezien,’ onderbrak Henry haar, ‘ben ik een ritselaar, geen huurmoordenaar. Dat is iets heel anders.’

‘O! Het spijt me echt vreselijk als ik je heb beledigd,’ antwoordde ze sarcastisch. ‘Vertel me alsjeblieft nog wat meer over je criminele activiteiten. Hoe “ritsel” je precies dingen?’

Henry keek alsof het hem speet dat hij erover was begonnen. ‘Meestal door ze te vermoorden,’ mompelde hij. ‘Er is een... subtiel verschil.’

Scarlett schudde geërgerd haar hoofd. ‘Wat een zootje!’ zei ze. Ze liet zich achterover op het bed vallen, zodat ze Henry’s arm bijna uit de kom trok. ‘Wat was je nou écht aan het doen in die kleedkamer, vanmiddag? De waarheid graag, deze keer.’

‘Wat ik al zei: ik deed onderzoek naar de moord op Francesca Labelle. Negenennegentig procent van de tijd vertel ik wel degelijk de waarheid.’

‘Je hebt me ook verteld dat je privédetective was.’

‘Oké, dat was zo’n één-procentgeval,’ gaf hij toe. ‘Maar Edgar Crews heeft me echt ingehuurd om een seriemoordenaar op te sporen.’

‘Dan kunnen jullie gezellig samen de cel in,’ zei ze. Ze ging weer rechtop zitten en keek onrustig om zich heen.

‘Gaat het wel goed?’ vroeg Henry.

Ze leek niet op haar gemak. ‘Mwah. Het punt is... dat ik echt heel nodig naar de wc moet.’

‘Tweede deur links,’ zei hij.

Ze hief haar geboeide hand en wierp hem een ongeduldige blik toe.

‘O,’ zei Henry, en hij trok een bezorgd gezicht. ‘O jee.’

‘Niet kijken!’

‘Ik kijk niet!’

‘Je luistert wel!’

‘Nou ja, wat wil je dat ik daartegen doe?’

‘Zing iets,’ zei Scarlett gebiedend met uitgestrekte arm. Ze had Henry opgedragen om in de badkuip te gaan staan en het douchegordijn dicht te trekken. ‘Allemachtig, wat is dit vernederend.’

‘Voor mij is het ook geen lolletje, hoor.’

‘Zing!’

En natuurlijk had hij nog een geweldige zangstem ook, dacht Scarlett verbitterd, terwijl ze enigszins vals door zijn vertolking van Bill Withers' 'Ain't No Sunshine' heen zong.

'Oké!' riep ze. Ze ging weer staan en trok door. 'Dat was toch niet zo vreselijk?'

'Ik ben blij dat je er zo over denkt,' zei Henry, die als een heer het douchegordijn voor haar terugtrok. 'Stap maar in.'

'Hè?'

'Mijn beurt.'

Scarletts glimlach gleed van haar gezicht.

'Toe dan!' spoorde hij haar aan.

Met een diepe zucht knikte ze, klom in de badkuip en trok het gordijn dicht.

Scarlett had Henry eindelijk een drankje voor zich laten inschenken. Zittend op het bed schreef ze met haar vrije hand een kort berichtje aan Mark om hem te laten weten dat ze van hem hield en dat hij maar niet op haar moest wachten. Ondertussen probeerde Henry zittend op de vloer de boeien open te krijgen.

'Goed,' begon hij met zijn aandacht bij de verbogen haarspeld tussen zijn vingers. Hij negeerde haar hand, die slap boven zijn borst hing. 'Ik moet je iets opbiechten.'

Uitgeput keek Scarlett naar beneden.

'Terwijl jij bewusteloos was...'

'Terwijl jij me half had gewurgd, zul je bedoelen.'

Hij snoof en begon opnieuw: 'Terwijl je half was gewurgd, door míj, heb ik een paar mensen gebeld. Het is tenslotte heel logisch dat je wilt weten aan wie je vastzit.'

Scarlett bewoog ongemakkelijk. 'En?'

Hij gaf niet meteen antwoord, maar keek hoopvol naar de haarspeld in het slot voordat hij een knak! hoorde en de speld bij de drie andere legde die hij eerder had gebroken. Hij stak verwachtingsvol zijn hand uit. Zuchtend maakte Scarlett nog

meer haren los en gaf hem een nieuwe speld.

‘Ik weet wie jij bent.’

‘En wie ben ik dan wel?’ vroeg ze uitdagend.

‘Nou, om te beginnen weet ik dat Delaney de meisjesnaam van je moeder was, dat je enig kind was en dat je op je zesde vanuit Ierland hierheen bent verhuisd. Je echte naam luidt Scarlett O’Callaghan en je vader was Kieran O’Callaghan, ofwel Kliever-vier.’

Scarlett reageerde niet, maar haar ademhaling werd sneller en haar gezicht verstrakte om geen emotie te laten blijken.

‘Die ongepast vrolijke bijnaam... heeft hij gaandeweg opgepikt,’ vervolgde Henry, ‘omdat hij een Ier is en alleen uit pure mazzel zo lang uit handen van de politie is gebleven. Hij stalkte zijn slachtoffers, bond ze vast en martelde ze – acht vrouwen in zeven maanden, allemaal met rood haar... net als zijn dochter. Op één na, de laatste: jouw moeder, die hij vermoordde terwijl jij in de achtertuin aan het spelen was.’

‘Hou op,’ fluisterde Scarlett.

‘Ze denken dat ze erachter moet zijn gekomen en...’

‘Kappen, nou!’ brulde ze. Ze zou het liefst de kamer uit stormen, maar omdat ze hem dan moest meenemen, had dat weinig zin. Een tijdlang bleven ze allebei zwijgen. ‘Gefeliciteerd, je hebt je huiswerk gedaan.’

‘Ik wilde je niet van streek maken,’ zei Henry afgemeten, en hij wijdde zich weer aan het slot. ‘Ik wilde je alleen laten weten dat ik je heel bijzonder vind.’

Met een spottend lachje reikte Scarlett naar haar gin-tonic.

‘Ik meen het: de dochter van een seriemoordenaar die rechercheur wordt bij Moordzaken,’ zei hij, en hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Dat soort dingen lees je in flutromannetjes. Ik kon maar niet begrijpen waarom je vanavond in je eentje achter me aan was gegaan. Dat was... roekeloos. Maar ik denk dat ik het nu wel begrijp. Waarschijnlijk moet jij tien keer zo hard werken als je collega’s om je te bewijzen. Waarschijnlijk zitten ze allemaal

te wachten tot... te hopen dat je eindelijk doordraait en bevestigt wat ze al de hele tijd achter je rug om hebben lopen fluisteren: dat wat er ook mis was met je vader, welk gen dan ook, welke kortsluiting in de hersenen dan ook, zich op een dag bij jou zou openbaren.'

Scarlett kreeg een brok in haar keel. Ze had het gevoel alsof haar intiemste gedachten bloot werden gelegd, maar dat ze er niet om werd berispt, maar er juist om werd geprezen.

'We komen uit verschillende werelden,' zei hij, 'maar het lijkt erop dat we op dit moment gemeenschappelijke belangen hebben. Ik denk dat we elkaar hierbij kunnen helpen als we onze krachten bundelen – de wettige en de... wat meer informele – om een gemeenschappelijk doel na te streven.'

'En welke krachten breng jij dan precies in, in ruil voor die van de complete Metropolitan Police?' vroeg ze honend.

'Nou, ten eerste denk ik te weten hoe de Jackdaw de moord in The Old Playhouse heeft kunnen plegen,' antwoordde hij zelfgenoegzaam, terwijl hij de blik in haar ogen zag veranderen. 'Iets waar de complete Metropolitan Police over in het duister tast. Ik ben namelijk erg goed in wat ik doe.'

'Zelfs al heb je een theorie, dan wil dat nog niet...'

'Ik denk dat ik je kan laten zien waar het lichaam ligt,' onderbrak hij haar. 'En ik meen te weten hoe ze het heeft gedaan.'

'Ze?'

'Dat vermoed ik zomaar. En ik weet ook zeker dat ik kan uitvogelen hoe ze de anderen heeft vermoord. Wij zouden samen een geweldig team kunnen vormen, jij en ik. Jij wil de Jackdaw toch tegenhouden? Nou, zó dus.'

'Tegenhouden of doden?'

Henry dacht na over zijn antwoord. 'Zou de wereld beter af zijn als je vader nu voor de rest van zijn leven achter de tralies zou zitten in plaats van op straat te zijn neergeschoten? Wees eerlijk, als je terug kon gaan in de tijd om het te veranderen, zou je dat dan willen?'

Scarlett keek weg.

‘Ik wil een wapenstilstand voorstellen – een tijdelijk samenwerkingsverband. Jij, Scarlett... O’Callaghan, wordt dan de rechercheur die eigenhandig de Jackdaw heeft opgespoord – onweerlegbaar bewijs dat jij je plek in het korps meer verdient dan wie ook.’

‘En als we de Jackdaw vinden?’ vroeg ze schor fluisterend, verbijsterd dat ze de woorden uit haar mond kreeg.

Een seconde lang was Henry’s zelfverzekerde glimlach terug. ‘Dan zijn we klaar,’ zei hij schouderophalend. ‘Dan is de samenwerking ten einde.’

‘Ik sta niet toe dat jij de Jackdaw vermoordt.’

‘En ik sta niet toe dat jij haar levend in handen krijgt.’

‘Wie het hardst kan liegen en bedriegen, dus?’ opperde ze, en ze keek hem strak aan.

Henry glimlachte. Ook nu verbaasde Scarlett hem met haar onverschrokken vastberadenheid. ‘Waarom slaap je niet nog wat? Ik blijf hier wel aan werken en dan gaan we morgenochtend vroeg terug naar het theater.’

Scarlett begon al te gapen toen hij over slaap begon. Ze sloeg de rest van haar drankje achterover en ging iets gemakkelijker liggen. Het begon harder te regenen. ‘Als jij denkt dat ik je ook maar een seconde uit het oog verlies, vergelijk je je lelijk.’

‘Wat jij wil.’

‘Vertel, hoe heeft de Jackdaw het gedaan?’ mompelde ze.

‘Morgen,’ zei Henry, maar hij praatte al tegen zichzelf, want zodra haar hoofd het kussen raakte, begon Scarlett zachtjes te snurken.

Hij haalde de haarspeld uit het slotje en legde die bij de andere voordat hij in zijn zak reikte om het kleine zilverkleurige sleuteltje eruit te halen. Hij haalde de metalen boei van zijn pols, trok de ketting uit zijn jasje en bleef even naar de slapende Scarlett staan kijken. Vervolgens legde hij met een verdrietig glimlachje het jasje over haar heen en boog zich voorover om in haar oor te fluisteren: ‘Wie het beste kan

liegen en bedriegen.’

Zwaartekracht is balen

Scarlett werd gewekt toen er iemand op de deur klopte.

Ze was helemaal vergeten waar ze was en zag dat Henry naar de deur liep en iemand een knisperend bankbiljet toestak voordat hij een karretje naar binnen trok.

‘Hé, je bent wakker!’ zei hij ter begroeting. ‘Zullen we op het balkon ontbijten?’ stelde hij retorisch voor terwijl hij het volgeladen karretje alvast het zonovergoten balkon op reed.

Een voor een kwamen de gebeurtenissen van de afgelopen nacht bij haar boven: de japon, de bar, de brandende man, het gênante toiletbezoek, en als klap op de vuurpijl... haar afspraak met een meedogenloze moordenaar – partners, zolang het hun allebei goed uitkwam.

‘O, verdomme,’ zei ze ademloos, en ze greep haar telefoon om Mark een excuus-berichtje te sturen, zag haar bevrijde pols en wreef over de gevoelige huid. De open handboeien lagen als een klaargezette val naast haar op het nachtkastje.

‘Koffie?’ riep Henry vanaf het balkon.

‘Kom er zo aan!’ riep Scarlett, die opeens beseftte dat de deken waar ze de hele nacht onder had gelegen helemaal geen deken was. Ze trok het jasje van zich af, ging rechtop zitten en klom van het bed. Op weg naar het balkon dook ze even de badkamer in om haar mond te spoelen en een deel van de make-up van gisteravond weg te vegen.

Ze bekeek zichzelf in de spiegel: de groene japon zag er vreselijk uit doordat ze erin had geslapen terwijl hij nog vochtig was – hij zat zo onder de kreukels dat hij eruitzag als verfrommeld vloeipapier. Aangezien ze hem niet meer kon redden, trok ze hem uit en liep ze in een van de dikke kamerjassen naar het balkon.

‘Morgen,’ zei hij glimlachend toen ze ging zitten. Hij tilde het metalen deksel van een blad met warme gerechten. Scarlett wierp er één blik op en pakte toen een croissantje.

‘Je hebt de handboeien dus open gekregen,’ zei ze ten overvloede.

‘Ja. Allebei. Eindelijk... Melk?’ bood hij aan met het kannetje boven haar koffiekopje.

‘Nee, dank je. Hoelang heb je erover gedaan?’

‘Vrij lang... Suiker?’

‘Nee.’

Hij haalde zijn schouders op en zette de suiker terug op tafel. ‘Sapje?’

‘Nee! Kun je ophouden met me eten op te dringen en verdomme gewoon antwoord geven op de vraag?’

Hij zette het flesje neer. ‘Ik ben er urenlang mee bezig geweest.’

‘Had me maar wakker gemaakt.’

‘Het was midden in de nacht en we moeten straks ergens heen. Bovendien was het duidelijk dat jij je slaap nodig had. Eet iets,’ zei hij, en schepte zich een en ander van het warmhoudplaatje op voordat hij beseftte dat ze hem nog steeds aankeek. ‘Ja?’

‘Mag ik alsjeblieft de fles met sap?’ mompelde ze. ‘En de melk... en de suiker.’

Tien minuten later depte Henry zijn mond schoon met zijn servet. ‘Ik wil je iets laten zien,’ zei hij met een jongensachtige grijns, en hij stond op van tafel. Hij nam een sneetje toast mee en liep naar de reling, waar een dunne glasplaat hen scheidde van de lucht. Toen Scarlett niet in beweging kwam, bleef hij haar ongeduldig staan aankijken tot ze eindelijk opstond en naast hem kwam staan.

‘Wat zou er gebeuren als ik dit laat vallen?’ vroeg hij.

Nu was het haar beurt om hem ongeduldig aan te kijken.

‘Toe nou. Doe me een plezier,’ drong hij aan.

‘Nou ja, dan valt het bijna dertig verdiepingen naar beneden en...’ – ze keek over de rand en haar zicht werd wazig doordat

haar hoogtevrees opspeelde – ‘... slaat het waarschijnlijk een van die mensen bewusteloos die daar uit die toringcar komen,’ zei ze. Ze haalde diep adem om weer tot rust te komen.

‘Weet je dat absoluut zeker?’

‘Mag ik nu mijn koffie opdrinken?’ antwoordde Scarlett verveeld, en Henry gooide het sneetje toast de leegte in. ‘Nee! Niet doen!’ zei ze hijgend, en ze hield als een stout kind haar hand tegen haar mond toen ze zag hoe het rondwervelend wegwaaide. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je dat hebt gedaan!’

Hij wierp haar een bevreemde blik toe. ‘Je herinnert je de verdronken en vergiftigde, brandende Rus uit de bar van gisteravond toch nog wel?’

‘Ja, maar toch.’

Opeens scheerde er een donkere schaduw langs de boomtoppen. Een grote vogel maakte een duikvlucht richting het asfalt en griste het brood uit de lucht om vervolgens omhoog te schieten.

Scarlett lachte hardop. Henry zag de verbazing op haar gezicht en kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Probeer het zelf maar,’ zei hij, en hij knikte bemoedigend toen ze voorzichtig de rest van haar croissantje over het balkon mikte. Het haalde maar een paar verdiepingen voordat het werd onderschept. ‘Nog een keer?’ vroeg hij.

Ze knikte enthousiast, greep nog een snee toast van de tafel en liep weer naar de reling.

Terwijl ze het sneetje in tweeën scheurde maakte Henry een beweging. ‘Ik had dit eigenlijk meer als een soort metafoor bedoeld om je gerust te stellen, om duidelijk te maken dat hoe zeker het ook lijkt dat onze afspraak alleen maar verkeerd kan aflopen, het nog een heel eind naar beneden is en niemand weet wat er onderweg kan gebeuren.’

‘O! Daar komt hij!’ zei ze, en ze wees naar een andere volgevreten vogel die tussen twee gebouwen aan kwam zweven, het stukje brood de eerste keer dat hij langsvloog liet

vallen, maar de tweede keer alsnog te pakken kreeg. Ze keek hem met een melancholieke blik na toen hij boven het park wegvloog. Haar blik gleed naar Henry. ‘Ik ben verbaasd,’ zei ze. ‘Ik had niet gedacht dat u een optimist was, meneer Devlin.’

Henry fronste. ‘Hoezo? Wat zie jij dan?’ vroeg hij belangstellend.

‘Ik zie... dat het sneetje toast sowieso gedoemd is en in vrije val een onvermijdelijk einde tegemoetgaat en dat ze er niets tegen kan doen.’

‘Ze?’ vroeg hij bezorgd.

‘Het enige wat de vogels doen is haar uit haar lijden verlossen voordat ze de kans krijgt de grond te raken. Maar uiteindelijk is het resultaat nog steeds hetzelfde: einde oefening voor het sneetje toast... Zwaartekracht is balen.’

Ze bleven even zwijgend staan en Henry stond na te denken over wat ze had gezegd, toen een warme windvlaag de lege sapfles op tafel omverblies.

‘Zal ik nog iets van het balkon gooien?’ vroeg Scarlett. De rebelse grijns verscheen weer op haar gezicht.

‘Wat jij wil.’

Ze liep terug naar de ontbijttafel, maar kon niet kiezen wat ze zou gooien, totdat ze uiteindelijk voor een plak bloedworst koos. Ze gooide hem de lucht in, op het moment dat een volgende toringcar onder hen werd uitgeladen. ‘Hé, waar ga jij naartoe?’ vroeg ze aan Henry, die zijn koffiekop had gepakt en al halverwege het balkon was.

‘O, ik blijf liever uit het zicht. Vogels houden niet van bloedworst,’ liet hij haar weten. Scarletts gezicht betrok. Hij schoof een chocoladebroodje in zijn mond en liep snel naar binnen.

Schijn en bedrog

Scarlett had een van Henry's truien geleend, die ze droeg boven zijn trainingsbroek en een slecht passend paar sportschoenen uit de toonbank naast de receptiebalie. De kledij was weliswaar niet ideaal, maar ze was wel beter geschikt om naar een plaats delict aan te trekken en zou waarschijnlijk ook minder vragen oproepen dan een verruïneerde avondjapon.

Voor het hotel hielden ze een zwarte taxi aan en tijdens de rit bedachten ze een ingewikkeld verhaal om Scarletts uiterlijk, Henry's aanwezigheid en het 'bizarre' incident te verklaren dat ertoe had geleid dat een rechercheur van de Metropolitan Police zich niet kon identificeren. De waarheid – dat ze het in het appartement van een dode vrouw had achtergelaten toen ze een japon stal – klonk niet zo best als je die hardop zei. Het was echter allemaal tijdverspilling gebleken, want de hevig zwetende jongeman die naar de artiesteningang van The Old Playhouse kwam, liet hen zonder iets te zeggen binnen.

Scarlett en Henry wisselden een blik. De naargeestige gangen voelden des te claustrofobischer aan toen ze hun aromatische gids tegen de wind in volgden.

'Je weet toch dat dit een actieve plaats delict is, hè?' vroeg Scarlett enigszins onduidelijk doordat ze haar hand voor haar mond en neus hield. 'Je kunt hier niet zomaar iederéén binnenlaten.'

Henry keek opzij en mimedede: wat doe je nou? De man bleef plotseling staan en ze deden allebei tactisch een stap achteruit. Hij keek hen aan en zei: 'Goed, laat je identificatie maar zien, dan.'

Scarlett bewoog ongemakkelijk. 'Eerlijk gezegd is dat best een raar verhaal. Weet je, we logeerden in een hotel... Althans, niet allebei... Ik bedoel, ja, we logeerden wel allebei in een hotel, maar niet samen. Het waren afzonderlijke hotels, waar we allebei logeerden, en...'

‘Laat maar helemaal zitten,’ snoof hun onwelriekende begeleider voordat hij lusteloos verder sjokte.

‘Goed gedaan,’ fluisterde Henry sarcastisch, en Scarlett keek hem nijdig aan terwijl ze bij de deur naar de kleedkamer aankwamen.

‘Dank je wel!’ riep ze de apathische medewerker na, die meteen doorliep, alsof hij hen helemaal was vergeten.

‘Zo, hé, dat is een jongeman die écht zijn neus niet in andermans zaken steekt,’ zei Henry terwijl ze naar de deuropening keken waar gescheurd politielint als goedkope slingers omheen krulde. ‘Onder zijn eigen oksels ook niet, trouwens. Dames gaan voor,’ zei hij uitnodigend. Hij duwde de deur open en liep achter Scarlett aan naar binnen. Ze zeiden geen van beiden iets over de gebroken spiegel in de hoek van de kamer.

‘Oké. Maak indruk op me,’ zei Scarlett.

‘Neem eerst het tijdsverloop nog maar een keer door,’ zei Henry, die de kamer helemaal rondliep.

‘Tijdens de pauze loopt Dame Edith Donohue van het toneel hierheen en heeft een kort onderhoud met haar assistente. Zeven minuten later is te horen dat ze aan de telefoon iemand de huid vol scheldt... een spraakbericht aan haar man, als ik me niet vergis. Tegen het eind van de pauze komt de assistente terug en hoort ze dat het slachtoffer nog steeds aan de telefoon is. Ze blijft voor de deur staan. Ongeveer een minuut na het einde van het telefoongesprek loopt de assistente eindelijk naar binnen en ziet ze dat de kamer leeg is. Daarop rent ze naar de zaal, waar op dat moment het gordijn weer opengaat en het hoofd op het toneel te zien is. Er is geen lichaam gevonden. Beide ramen hier zijn met stangen beveiligd tegen inbraak.’

‘En hoever zijn jullie met het onderzoek?’ vroeg Henry. Hij bleef rondlopen.

Scarlett zuchtte. ‘We weten dat het hoofd in de badkamer is verwijderd,’ zei ze, en ze liep de koude betegelde ruimte in. ‘De douche was schoongespoeld maar lichtte onder luminol op

als een striptent in Tokio. De wond rond de onthoofding was schoon – geen zaag – eerder getande pianosnaar, net als bij de andere slachtoffers van de Jackdaw. Ongeveer een miljoen vingerafdrukken, die geen van alle iets hebben opgeleverd. Afgezien daarvan...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het is fysiek onmogelijk.’

‘Nee, dat is niet waar,’ verbeterde Henry haar nadenkend. ‘Maar het is wél heel slim.’

‘Ik ben een en al oor,’ zei Scarlett, en ze sloeg haar armen over elkaar.

‘Wat is de eerste vraag die we onszelf hier moeten stellen?’

‘Ik dacht dat je zei dat je wist hoe ze het heeft gedaan. Ik ben niet geïnteresseerd in spelletjes, of in neerbuigendheid.’

‘Ik ben niet neerbuigend,’ zei Henry kalm. ‘Ik probeer je iets te leren.’

‘Wat wil je me precies leren?’

‘Hoe je moet ophouden met denken als een rechercheur... en moet beginnen te denken als een misdadiger. Dus, wat is hier onze eerste vraag?’

Scarlett snoof. ‘Hoe kon onze moordenaar binnen negentig seconden iemand doden en onthoofden, zich van het lichaam ontdoen, uit een feitelijk afgesloten kamer ontsnappen en óók nog eens het hoofd op het toneel neerzetten?’

‘Nee,’ zei Henry.

‘Nee?’

‘Je laat je afleiden door schijn en bedrog. En dat is precies wat ze wil. Het is wel duidelijk dat het slachtoffer en haar moordenaar geen van beiden nog in deze kamer waren toen de assistente voor de deur stond te wachten... wat ze ook gehoord hebben. Wat is dus onze eerste vraag?’

‘Hoe kon de assistente de stem van een dode vrouw horen?’

Henry knikte.

Ongeduldig fronsend keek Scarlett de kamer rond, naar de vaas met verdorde bloemen op de tafel, het open script ernaast,

de geurkaarsen op de plank, de minst vernietigende krantenknipsels en... ‘De speaker!’ riep ze, en ze liep ernaartoe om hem aan een nader onderzoek te onderwerpen. Ze zag een metalen dockingstation voor een inmiddels verouderde smartphone en de loshangende grijze aux-kabel aan de achterkant. Terwijl ze ernaar keek, klingelde het apparaat drie keer luid voordat een diepe, omfloerste stem opklonk.

‘Ik denk dat we nooit ophouden met leren, ongeacht het vakgebied waarin we ons specialiseren. Misschien noodt ons vak meer tot kritiek dan de meeste andere. Maar als je geheel opgaat in een rol...’

Scarlett wierp Henry een vragende blik toe.

Hij hield zijn mobiele telefoon omhoog. ‘Bluetooth,’ legde hij uit. ‘Dat was gewoon een interview dat ik op internet heb gevonden, maar het geeft wel een idee. Met de juiste soundbites zou het niet moeilijk zijn om een gesprek af te spelen dat nooit is gevoerd... Volgende vraag?’ hielp hij haar herinneren.

‘Hoe heeft ze het lichaam hier weg gekregen?’ probeerde Scarlett.

‘Het is een vol theater, weet je nog.’

‘Dus waar heeft ze het lichaam verborgen?’

Hij hurkte en Scarlett deed hetzelfde toen hij wees op de reep oud afdichtmiddel die het gat tussen de ongelijke vloerdelen en de muur vulde. ‘Vergeeld,’ zei hij, en hij volgde het naar de hoek en naar de volgende muur. ‘Vergeeld,’ en toen naar de volgende. ‘Ook vergeeld.’ Hij stond op en liep naar een kleine nis waar een kledingrek tegenover een spiegel aan de muur stond.

‘Vers!’ zei Scarlett ademloos, en ze klopte op de holle muur.

Henry haalde een zakmes tevoorschijn en gaf het aan haar. ‘Aan jou de eer, rechercheur.’

Voorzichtig vouwde ze het open en keek geschrokken naar het bebloede lemmet.

‘O, sorry. Wacht maar even,’ zei hij, en hij veegde het af aan een van de jassen aan het rek voordat hij haar het mes teruggaf en achteruitstapte.

Scarlett zette het mes in het verse afdichtmiddel en trok een donkere streep langs de dunne muur. Met bonzend hart keek ze om naar Henry, die bemoedigend glimlachte. Ze draaide zich weer om naar de valse wand en het lukte haar om een hoek los te snijden die groot genoeg was om erdoorheen te kijken.

‘Ik zie iets! Er ligt daar iets!’ zei ze opgewonden, en ze perste haar vingers in het gat om nog een stuk van de muur weg te breken tot ze een hele hand door het gat kon duwen. ‘Het voelt... glad... hard,’ vertelde ze verward, en ze reikte verder naar binnen zonder zich bewust te zijn van het vieze gezicht dat Henry trok.

Ze begon nog meer stukken muur af te breken, zodat er stof opwolkte uit de nis toen ze met beide handen aan de muur trok.

‘Eh, rechercheur Delaney,’ zei Henry, ‘ik weet eigenlijk niet of...’ Hij maakte zijn zin niet af. Ze luisterde toch niet. Ondertussen begon het vastgeklemde hardboard stukje bij beetje te bewegen. ‘Nee, echt, rechercheur, wil je misschien dat ik...’

Opeens klapte de hele constructie om doordat er iets zwaars uit de verborgen ruimte viel en boven op haar terecht kwam. Scarlett viel achterover in het kledingrek en maakte vergeefse schopbewegingen. Ze werd tegen de grond gedrukt door het gewicht van – zo besefte ze – een strak in dik plastic verpakt onthoofd lichaam. ‘Henry!’ riep ze toen ze er niet onder vandaan kon kruipen. ‘Henry!’

De druk werd minder en ze kon weer ademen toen Henry het verpakte lijk voorzichtig van haar af tilde en in de kleine halve meter extra ruimte liet zakken die de valse wand aan het zicht had onttrokken. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

‘Eh, ja,’ antwoordde ze, terwijl ze opstond en zich herhaaldelijk afklopte alsof ze nog steeds door iets werd bedekt wat ze geen van beiden konden zien. ‘Allemachtig!’ fluisterde ze hijgend, en ze keken allebei naar het

bovennatuurlijke lichaam – onthoofd en etherisch – glinsterend als water op plaatsen waar het licht door het plastic afboog.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja,’ zei ze, en ze blies haar adem uit.

Henry keek naar de felgekleurde achterkant van het hardboard. ‘Het ziet eruit alsof het ter plekke op maat is gemaakt,’ merkte hij op. ‘Onderdeel van een oud decor, misschien?’

‘Oké,’ antwoordde Scarlett, nog steeds een beetje uit haar doen.

‘Als ik moet raden,’ begon Henry, die de kleedkamer weer verder in liep, ‘was ze hier al toen de actrice en haar assistente aan het begin van de pauze binnenkwamen. Waarschijnlijk in de badkamer,’ zei hij er hardop denkend achteraan. ‘Het slachtoffer voert haar telefoongesprek. Het zou handig zijn om daar een transcriptie van te hebben,’ vertelde hij Scarlett.

Ze knikte.

‘En onze moordenaar begint de opname af te spelen via de speaker als ze de badkamer uit komt en het slachtoffer van achteren wurgt,’ vervolgde hij fronsend, en hij liep in de voetsporen van de Jackdaw de badkamer in. ‘Ze... sleept haar de douche in, en de opname loopt gewoon door als ze het hoofd verwijdert en het lichaam in plastic verpakt, dat ze’ – hij liep terug naar het ijzingwekkende lijk dat in de achterste hoek van de kamer in de houding stond – ‘achter deze van tevoren op maat gemaakte plaat hardboard legt voordat ze die afdicht.’

Hij liep recht op Scarlett af en draaide zich vlak voor haar op zijn hielen om. ‘Ze spoelt het bloed weg, pakt haar gebruikelijke trofee en stopt het hoofd ergens in voordat ze de kleedkamer uit loopt.’ Hij liep de gang op en zette twee stappen voordat hij bleef staan. ‘Welke kant op is het toneel?’

Scarlett wees in de richting die hij al uit liep.

‘Ze is gekleed als iemand van het personeel. Terwijl ze de moord plande, zal ze hun uniformen hebben gezien. Ze doet de deur achter zich dicht en laat de stem van de vrouw door de

gang galmen terwijl zij de laatste hand aan haar plan legt,' vervolgde Henry, die door een deur glipte en de houten treden naar het toneel op liep. 'Ze zet het hoofd van de vrouw hier neer, verborgen in de plooien van het gordijn en loopt dan gewoon weg,' vertelde hij enthousiast, de verlichte nooduitgangbordjes volgend. Hij duwde de deur open en stapte het verblindende zonlicht in.

'Ze hoeft alleen maar weg te lopen, want als de bluetoothverbinding wegvalt, houdt het gefingeerde telefoongesprek op. Het is briljant,' zei hij lachend, en hij schudde vol ontzag zijn hoofd. Scarlett keek hem met al evenveel ontzag aan. 'Gefeliciteerd, rechercheur Delaney. Ga je vondst maar melden,' zei hij glimlachend. 'Ik denk dat ik maar beter kan maken dat ik hier wegkom, maar als je me zoekt, ben ik vanavond te vinden bij Shangri-La in The Shard.'

Scarlett knikte. 'Hé, Henry,' zei ze, en ze raakte zijn arm aan toen hij wilde weglopen. 'Dank je wel.'

Aan de overkant van de straat legde een camera met telelens gulzig klikkend de kleinste details van beider gezichtsuitdrukkingen vast: het feit dat het meisje met het rode haar net iets langer dan nodig haar hand op zijn arm liet rusten, de glimlach die nog lang in zijn kraaienpootjes bleef hangen nadat hij was weggelopen... en de abruptheid waarmee die verdween toen hij recht in de camera keek en besepte dat hij zojuist op heterdaad was betrapt.

Etiquette op de plaats delict

Terwijl hij over de donkerder wordende bloedvlek op de vloer van Francesca Labelles slaapkamer gebogen stond, keek Frank neer op de zwarte weekendtas die hij zojuist onder in de kledingkast had gevonden. Zijn telefoon ging over en hij nam op zonder naar het scherm te kijken. ‘Frank Ash.’

‘Frank, met mij,’ zei Scarlett ter begroeting, terwijl hij de tas naar het bed droeg en begon uit te pakken. ‘Waar zit jij momenteel?’

‘Ik ben, eh...’ Fronsend legde hij een hem vaag bekend voorkomende blouse opzij. ‘Ik ben even koffie halen,’ loog hij.

‘Er is iets gebeurd.’

‘Vertel,’ zei hij verstrooid. Hij bekeek de drie telefoons stuk voor stuk en zag dat er nog een kort bericht op het scherm van de vergrendelde Nokia stond.

‘Kun je naar The Old Playhouse komen?’

‘Dat is niet onze plaats delict,’ hielp hij haar herinneren, en hij gooide het inbrekersgereedschap op het bed.

‘Nu wel,’ zei ze. ‘Ik heb net het lichaam van Dame Edith Donohue gevonden.’ Onder in de tas vond hij een dunne zwarte portefeuille die hij onmiddellijk herkende – hij was identiek aan de portefeuille die hij zelf in zijn jaszak had; iedere medewerker van de Metropolitan Police had er een. ‘Frank? Ben je er nog?’

‘Yep,’ zei hij, en hij vouwde de portefeuille open. Aangeslagen zag hij de foto in de rechterbovenhoek van het politiepasje die zijn vermoedens bevestigde. ‘Kom er zo aan.’

Tegen de tijd dat Frank onder het politielint door dook, waren alle wegen rondom The Old Playhouse afgesloten. Zijn knieën protesteerden ook deze keer met luid geknak, en hij voelde zich oud. Zoals te voorspellen viel, had de buitensporige

aanwezigheid van de politie op een van Jackdaws oude plaatsen delict de aandacht getrokken van de pers, nog afgezien van enkele honderden domme passanten die niets beters met hun leven te doen hadden.

Onderweg naar de artiesteningang kreeg hij een onoprecht applaus van Richardson en Murphy, die tegen de motorkap van hun auto geleund stonden. Het was wel duidelijk dat ze naar buiten waren gelopen om een sigaretje te roken en af te geven op hun roembeluste collega's, die hen in een incompetent daglicht zetten. Frank leefde met hen mee, maar negeerde hen toch en liep de doolhof van donkere gangen in. Hij drukte zich tegen de wand toen de pathologen-anatomen, die hun brancard niet de scherpe hoeken om kregen, de lijkzak zelf naar buiten moesten dragen.

Hij volgde het geluid van Scarletts stem naar de kleedkamer, keek van de gebroken spiegel in de hoek naar het beschadigde stuk hardboard tegen de muur. Toen hij besepte dat hij de fotograaf in de weg stond, verdween hij uit diens beeld, terwijl het Forensische Opsporingsteam in identieke beschermende overalls rondkroop.

‘Rechercheur!’ riep een van de gemaskerde mensen, en die hief een hand toen niet meteen duidelijk werd wie er had gesproken. ‘Had u dit gezien?’

Met een pen tilde Scarlett voorzichtig het gebroken fragment van een namaaksieraad op om het van dichterbij te bestuderen. ‘Nee, dat had ik nog niet gezien,’ zei ze. ‘Wil je het alsjeblieft in een zakje doen?’

Iemand tikte Frank op de schouder. ‘Mag ik er even langs?’

‘Sorry,’ zei hij, en hij maakte plaats, maar stond daarmee meteen iemand anders in de weg.

‘Neem me niet kwalijk.’

‘Sorry.’

‘Frank!’ riep Scarlett toen ze hem eindelijk zag. Omdat hij zijn bezorgde blik niet van zijn gezicht kon strijken, knikte hij alleen. ‘Het is me gelukt! Ik ben erachter hoe de Jackdaw haar heeft vermoord!’ zei ze. Haar glimlach kreeg iets geforceerds.

‘Zo te zien heb je alles wel in de hand,’ zei hij terwijl hij om zich heen keek. ‘Maar we moeten wel even praten. Ik ga naar buiten. Kom maar als je zover bent.’

‘Oké. Maar dat gaat waarschijnlijk nog wel even duren; dit is de eerste keer dat ik de leiding heb op een plaats delict,’ zei ze, duidelijk in verwarring gebracht door zijn toon. ‘Wil je terug naar het bureau en...’

‘Scarlett,’ onderbrak hij haar, en hij keek haar recht aan. ‘We. Moeten. Praten.’

‘Hoi. Frank gezien?’

‘Nee, al een tijdje niet meer.’

Ze liep naar een andere collega, die een stukje verderop in de straat stond te bellen. ‘Heb jij Frank gezien?’ Hij wees naar de eenzame gestalte die halverwege de trap naar de hoofdingang van het theater zat. ‘Bedankt,’ zei ze, en ze liep erheen. Hoewel ze midden in de stad waren, was het achter het politiekordon onnatuurlijk rustig.

Frank zat in gedachten verzonken in zijn beker afhaalkoffie te staren.

‘Dacht dat je wel blij zou zijn,’ begon ze.

Hij keek op en schonk haar een flauw glimlachje. ‘Het punt is gewoon... in dit soort situaties hoor je je aan een zekere etiquette te houden. Dit was Richardson en Murphy’s plaats delict.’

‘Gaat het dáárover?’ bitste Scarlett. ‘Dat die twee lamzakken staan te prullen omdat ik ze voor gek zet?’ Ze lachte verbitterd. ‘Wie van die twee wilde ook alweer niet met me werken omdat ik, en ik citeer, “een psychotische tijdbom” was die “elk moment kan afgaan”?’ Ze wachtte op antwoord.

‘Murphy,’ mompelde Frank.

‘Ze kunnen in de stront zakken,’ zei ze razend. ‘Ik heb vandaag voor een doorbraak gezorgd in de zaak. En als dat hun niet bevalt, moeten ze misschien...’

‘Maar het gaat niet alleen om hen, toch?’ onderbrak Frank haar. ‘Ik ben je leidinggevende.’

Scarlett ging zuchtend naast hem op de trede zitten. ‘Ik heb je gebeld zodra ik het lijk vond... nog voordat ik het meldde,’ zei ze.

‘Wat had je hier überhaupt te zoeken?’

‘Je weet toch wat ik hier deed? Ik volgde de aanwijzing over de puincontainers, zocht groeven in de grond. Ik dacht dat ik licht zag branden achter het raam van de kleedkamer en ging naar binnen om het te onderzoeken. Toen ontdekte ik de voorzetwand en...’ Ze maakte haar zin niet af toen ze besepte dat zijn gedachten haar overstemden.

De zon klom eindelijk hoog genoeg om hun donkere zijstraatje te overspoelen. De klinkers weerkaatsten het licht, en in combinatie met de geur van Franks koffie gaf dat hun plek een aangenaam Parijs gevoel.

‘Wat is er, Frank?’

‘Waarom heb je van die rare kleren aan?’ Scarlett wilde alweer een volgende leugen opdissen, maar aarzelde. ‘Toen je me belde, was ik geen koffie aan het halen,’ vertelde hij. ‘Ik was op de plaats delict... ónze plaats delict.’ Hij wachtte even, maar Scarlett liet haar kans om alles op te biechten voorbijgaan. ‘De badkamer leek te zijn gebruikt: water rond de afvoer van het bad, de make-up lag anders. Er was iemand geweest.’

Ze keek schuldbevestigend weg.

‘Dus ging ik nog eens goed kijken,’ vervolgde hij, ‘en voor ik het wist, vond ik een tas met jouw kleren, plus drie wegwerptelefoons en jouw politiepas onder in Francesca Labelles klerenkast. En vervolgens bel jij me om te vertellen dat je een lijk hebt gevonden op een plaats delict waar je helemaal niks te zoeken hebt.’ Hij snoof. ‘Waar ben je mee bezig, meissie?’

Scarlett liet haar blik zakken.

‘Kijk me eens aan,’ zei Frank. ‘Scarlett, kijk me aan!’

Ze richtte haar blik op hem.

‘Echt, wat je ook flikt, er is niets wat me er ooit toe zou brengen om je de rug toe te keren. Wat jij jezelf ook maar op de hals haalt, ik los het voor je op.’

Haar ogen stroomden vol tranen.

‘Maar ik kan je niet beschermen als je me niet vertelt wat er aan de hand is.’

Ze leek verscheurd door twijfel, opende haar mond alsof ze alles wilde vertellen, toen er een autoportier dichtsloeg, een motor werd gestart en enkelen van hun collega’s naar een andere melding vertrokken.

Het moment was voorbij. Ze stond op. ‘Waar is die tas nu?’

‘In de achterbak. Ik sta in Agar Street.’ Frank wierp haar met een gekwetste blik zijn sleutelbos toe.

Scarlett wilde al weglopen, maar bleef toen staan. ‘Hé, Frank, ik zal je echt alles nog vertellen. Dat zweer ik je. Maar... nu nog niet. Wil je me alsjeblieft vertrouwen?’

Hij schonk haar een treurig glimlachje en knikte.

‘Wil je dat ik Richardson en Murphy mijn excuses aanbied?’ bood ze aan.

Hij dacht even over haar vraag na, maar schudde toen grinnikend zijn hoofd. ‘Neuh. Laat ze lekker in de stront zakken.’

Samson en Delila

Henry had *Le Français à l'Étranger* altijd beschouwd als een van de aangename Londense uitspanningen bij mooi weer. In tegenstelling tot de meeste terrassen in de hoofdstad – vier tafeltjes ingeklemd tussen het trottoir en een doorgaande weg – was dit een gelegenheid waar je uren kon vertoeven, ongestoord een krant kon lezen en gewoon kon genieten van de jaloersmakende ligging met uitzicht op het grasveld van de Barracks aan het uiterste randje van Duke of York Square.

Helaas had Henry deze keer nog maar amper besteld, alleen de voorpagina van zijn krant gelezen en moest hij nog opkijken naar de rustgevende ligging, toen er een scherpe klik klonk en er iets hards tegen zijn rug drukte.

‘Krijg nou tietten,’ zei een man met een zwaar Oost-Europees accent in zijn oor. ‘Heb ik zomaar de grote Henry Devlin overrompeld?’

‘Ah, Felix,’ zei Henry zonder zich om te draaien. ‘Hoogst indrukwekkend. En knap zoals je dat bekende gezegde gebruikt; al zal dat ons niet zo snel overkomen.’

‘Een kogel ligt in ons vak meer voor de hand.’

‘Touché,’ zei Henry, en hij gebaarde naar de stoel naast hem. ‘Kom je erbij zitten?’

De enorme Europeaan ging zitten en hield zijn verborgen wapen op Henry gericht. Hij was een steroïdenverslindende, fitnessverslaafde reus van een vent die zo ongeveer uit zijn T-shirt barstte. De enorme camera om zijn nek had meer weg van een ketting. Gedetailleerde tatoeages slingerden zich langs zijn armen omhoog en vormden een eclectisch stripverhaal van zijn leven tot nu toe: een verhaal over bendes, gered worden, militaire dienst, andere bendes en professionele kooigevechten. Hij was gladgeschoren met kort haar – macht der gewoonte: weer iets minder wat zijn vijanden konden vastgrijpen.

Hij lachte triomfantelijk. ‘Ik had je kunnen doodschieten,’ zei hij. ‘Daarnet. Knal! Weg arrogante Engelse meneer. Je hebt aan scherpte ingeboet, Henry.’

Geduldig glimlachend om de zich verkneukelende man schoof Henry zijn krant opzij toen de serveerster met een dienblad kwam aanlopen. Ze reikte hem een flat white aan met de letter H in het schuim getekend en zette toen een grote cappuccino met een F van cacao voor Felix neer. Hij keek haar aan alsof ze hem zojuist een klap in zijn gezicht had gegeven.

‘Magere melk met één shot suikervrije hazelnootsiroop, toch?’ vroeg ze toen ze zijn blik zag.

‘Ja... dat klopt,’ gaf hij toe. De serveerster liep weg en hij borg zijn wapen op.

‘Mooie camera,’ zei Henry, en hij nam een slokje koffie.

‘Ja. Ik gebruik hem om te kunnen bewijzen dat ik iemand heb omgelegd, om foto’s te maken van echtgenoten die seks hebben met hoertjes en om de verbluffende schoonheid van de natuur te vereeuwigen.’

‘Natuur?’ vroeg Henry aan het kooivechtende voormalige bendelid dat een oorlog had overleefd.

‘Pas nog, een blauwe gaai op het hek van mijn bureu.’

‘O, prachtig.’

‘Ik zal het je laten zien.’

‘Oké,’ zei Henry, en hij boog inschikkelijk opzij om toe te kijken hoe de man door zijn meest recente foto’s scrolde.

‘Dat is duif.’

‘Ja.’

‘Dat is ook duif.’

‘Ja.’

‘Dat ben jij... jij... jij... Daar zijn er veel van... Aha! De blauwe gaai,’ zei hij opgewonden en hield de camera opzij om Henry de bewogen achterkant te laten zien van wat een poepende vogel leek.

Henry knikte beleefd. ‘Je hebt veel talent,’ zei hij.

‘Ja. Ik heb “oog voor”,’ beaamde Felix. Hij zette de camera uit en legde hem op tafel. ‘Ze wil je spreken.’

‘Ja, dat dacht ik al.’

‘Dat is niet zo best.’

‘Nee. Waarschijnlijk niet.’

‘Weet dat als ik je moet doden het puur zakelijk is. Even goede vrienden.’

‘Even goede vrienden,’ zei Henry knikkend terwijl hij zijn koffiekopje oppakte en verbluft merkte dat hij voor het eerst sinds lange tijd dat gevoel van tomeloos zelfvertrouwen, dat hem altijd overal doorheen had gesleurd, kwijt was.

Henry en Felix liepen via Victoria en de doolhof van achterafstraatjes die ze na jaren van malafide praktijken kenden als hun broekzak. Toen de Let bleef staan om een foto te maken van een verfomfaaide kraai op een reling, maakte Henry van de gelegenheid gebruik om op zijn telefoon te kijken. Geen van beiden merkten ze de man met lange vieze dreadlocks op die met een stiletto in zijn hand dichterbij kwam.

‘Ewa, mijn vriend. Kom jij maar hier met je od.’

‘Sorry. Eén tel,’ zei Henry. Hij las zijn berichtje nog één keer door voordat hij op Verzenden drukte. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg hij de opzichtig geklede man. Op de achtergrond klom Felix nog steeds over vuilniszakken om de kraai op de kiek te krijgen.

‘Je od. Je vloes. Geef hier,’ zei de man. Zijn hoofd ging voortdurend op en neer alsof hij ergens muziek hoorde. ‘En je pokki ook.’

Henry keek volkomen verbijsterd.

‘Wat moet hij?’ riep Felix, nu niet meer dan een paar benen te midden van een berg zwarte zakken.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei Henry, ‘maar ik dénk dat hij probeert ons te beroven.’

‘Dénk je dat?’ brulde de man, waarmee hij de vogel wegjoeg. Vervolgens verloor hij in rap tempo aan zelfvertrouwen toen Felix met elke stap die hij in hun richting zette groter werd.

‘Hallo,’ begroette hij de straatrover.

‘Yo, jij bent бага, mattie. Maar toch – geef mij je camera.’

‘Eerlijk gezegd lijkt dat me een uitstekend idee,’ zei Henry glimlachend, maar Felix scrolde door de verzameling mislukte opnamen die hij net had gemaakt en negeerde hen allebei.

‘Yo!’ zei de man, die nu echt woedend werd. ‘Kijk naar mij! Ik probeer hier zaken te doen!’

‘Hij houdt dat mes ook weer zo stom vast,’ zei Felix, die inzoomde op één opname waarbij hij op de een of andere manier de kraai helemaal had gemist.

Henry knikte. ‘Weet ik,’ zei hij.

‘Waarom doen mensen dat toch altijd?’

‘Geen idee.’

Uiterst kalm stak Felix zijn hand uit. Hij boog de hand van de rastaman naar achteren tot die naar adem begon te happen en het wapen losliet.

‘Nééé... man!’ klaagde de straatrover, en hij wreef over zijn bezeerde hand.

‘Veel te makkelijk om het zo af te pakken,’ zei Felix, die hem het mes teruggaf.

‘Ja maar, wacht eens,’ begon Henry, ‘nu heb je hem met een complex opgezadeld. Hij houdt het vast als de moordenaar in *Psycho*. Neem het lengtevoordeel weg en...’ Hij duwde de hand van de man naar beneden en het wapen viel op de grond.

‘Aaargh!’ zei de straatrover fronsend, en hij schudde de pijn uit zijn hand.

‘Ja, die is goed,’ zei Felix knikkend. Hij raapte het mes op en gaf het aan hun belager. ‘Oké. Kom nu zó op mij af.’

‘Nee!’ riep de man gefrustreerd, en zijn Jamaicaanse accent had nu meer weg van Zuid-Londens. ‘Jullie nemen me niet

serieus. Dit is straatroof!’

‘Zei ik toch,’ zei Henry terwijl hij Felix een por gaf. ‘Zal ik de honneurs waarnemen?’

‘Waarom zou jij alle lol hebben? Ik zou hem in de helft van de tijd kunnen uitschakelen.’

‘Misschien wel, maar jij maakt er altijd zo’n smerige bende van,’ zei Henry, die zich omdraaide om het punt met zijn collega te bediscussiëren. ‘Laat me ’s raden. Je ontwapent hem omdat hij, laten we wel wezen, dat mes weer zo schlemielig vasthoudt...’

Hun overvaller verstevigde opgelaten zijn greep op het mes.

‘Je duwt hem een aantal keren tegen de muur, totdat je hem uiteindelijk spietst op die pijp die daar uitsteekt, of tot zijn hoofd openbarst. En dan gooi je wat er van hem overblijft in de dichtstbijzijnde afvalcontainer... die grote blauwe daar.’

De man keek ernaar. Hij zag er logischerwijs zeer bezorgd uit.

‘Jij hebt zeker weer een beter idee?’ vroeg Felix.

‘Eerlijk gezegd wel, ja. Door er wat finesse in te brengen,’ zei Henry. ‘Je laat hem op je afkomen. Zoals hij dat mes vastheeft, kan hij maar één kant uit zwaaien...’

Chagrijnig greep de man zijn mes opnieuw anders vast.

‘Met handschoenen aan,’ vervolgde Henry, die opeens een paar droeg, ‘pak je de hand met het mes vast en steek je het mes in zijn lever.’

‘Waar zit die ook weer, rechts of links?’

‘Rechts. Voor jou links. Net onder de ribbenkast. Omdat alleen zijn eigen vingerafdrukken op het mes zitten, laten we hem “ontsnappen”. Hij rent de winkelstraat in, op zoek naar hulp, en ondertussen lopen wij op ons dooie gemak verder. Hij zakt binnen twee à drie minuten in elkaar en tegen de tijd dat de ambulance er is, is hij doodgebloed. Ons valt niets te verwijten. We zijn een heel eind bij hem vandaan en voor zover iemand weet hebben we hem met geen vinger aangeraakt.’

‘Misschien moeten we h m laten kiezen,’ stelde Felix voor.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ beaamde Henry, maar toen ze zich allebei omdraaiden, zagen ze de man in de verte bij hen vandaan rennen. ‘H ?’

‘We hebben er te lang over nagedacht,’ zei Felix teleurgesteld.

‘Ja... ja, zo te zien wel.’

Henry voelde dat Felix bleef staan terwijl hij door de doorgang naar de roze muren van zaal 18 liep, de Yves Saint Laurent-zaal van de National Gallery. Het gewelfde glazen dak fungeerde als een kas en liet licht de zaal in stromen. Hij passeerde een pedante man met littekens in zijn gezicht, wiens diepe concentratie en stilte – zo wist hij – geworteld waren in iets wat veel duisterder was dan louter introversie. ‘Linus.’ Hij knikte de man toe.

‘Henry.’

In de volgende doorgang stond Sofia, een lange vrouw in een nauwsluitende jurk. Met haar geblondeerde haren en felrode hakken deed ze weinig moeite om in de omgeving op te gaan. Waarschijnlijk zou ze niet eens weten hoe dat moest. Net als alle goede verleidsters was ze er van top tot teen op ingesteld om de aandacht op zich te vestigen, om die mannen – en vrouwen – aan te trekken die naïef en arrogant genoeg waren om te negeren dat sommige dingen w l te mooi kunnen zijn om waar te zijn.

Ze wuifde hem speels toe toen hij doorliep naar de andere kant van de zaal, waar de zilverharige vrouw met haar rug naar hem toe naar het schilderij zat te kijken dat de achterste muur in beslag nam. Nadat hij zijn wapens, de inhoud van zijn zakken en zelfs zijn schoenveters had afgegeven, mocht hij dichterbij komen, en toen Henry de zijkant van het bankje bereikte, stond ze eindelijk op – een onuitgesproken instructie om afstand te houden. De knappe vrouw, die stijlvol oud werd en gekleed was in bij elkaar passende designkleren, leek volkomen op haar plaats in deze omgeving. Het feit dat ze ruim dertig centimeter korter was dan Henry deed niets af aan haar onbetwistbare overwicht.

Vanuit zijn ooghoek zag hij Sofia haar wapen pakken, en hij wist dat de anderen hetzelfde deden.

‘Henry, schat!’ De vrouw begroette hem hartelijk ondanks de vijf meter afstand tussen hen.

‘Rebecca.’ Hij beantwoordde haar glimlach en keek langs haar naar het schilderij dat ze had bewonderd: een krijger met golvend haar sliep bij kaarslicht in de armen van zijn geliefde terwijl er in de schaduw verdachte gestalten rondkropen.

‘Vind je het mooi?’ vroeg ze.

Hij draaide om en nam het schilderij in zich op. ‘Rubens?’ vroeg hij.

Ze knikte en keek er zelf nog een laatste keer naar. ‘Ken je het verhaal erachter?’

‘Vaag,’ antwoordde hij. ‘Het zijn Samson en Delila. Als ik me niet vergis, was Samson ooit een groot krijger die op het verkeerde meisje viel. Ze verried zijn geheim aan zijn vijanden en gebruikte het om hem in een kooi op te sluiten.’ Hij moest toegeven dat Rebecca altijd al een groot dramatisch talent had gehad. ‘Het interessante is dat Rubens een beeld van Cupido in het schilderij heeft opgenomen, maar in plaats van de blinddoek, zoals gebruikelijk, voor zijn ogen te dragen, is die strak om zijn mond gebonden.’

Er viel een gespannen stilte waarin ze allebei nadachten over de betekenis van de mythe achter het schilderij.

‘Is er iets wat je me wil vertellen, Henry?’

Hij voelde dat iedereen om hem heen verwachtingsvol de wapens hief en maakte zich geen illusies over wat Rebecca achter haar rug verborg. ‘Er, eh... schiet me zo een-twee-drie niets te binnen,’ antwoordde hij nonchalant.

Rebecca haalde een van haar handen achter haar rug vandaan. Ze hield een stapeltje foto’s vast: Henry en Scarlett op het trottoir achter het theater, hun welgemeende glimlach vastgelegd in levendige kleuren en omlijst met de precisie van een professioneel trouwportret. Niet te geloven dat de enige goed gelukte foto die Felix ooit had gemaakt zijn lot zou bezegelen.

‘Scarlett Delaney,’ zei Rebecca. ‘Een rechercheur bij de Metropolitan Police... Ziet er leuk uit. Maar ja, je hebt altijd al van leuke dingen gehouden.’

‘Is er misschien iets wat jij aan mij wil vragen, Rebecca?’

‘Zou ik in zo’n geval een eerlijk antwoord krijgen?’

‘Er is maar één manier om daarachter te komen,’ zei hij schouderophalend.

‘Oké. Ik waag het erop,’ zei ze. ‘Zou je me alsjeblieft willen uitleggen waar deze foto’s op slaan, Henry?’

‘Uiteraard. Ze betrapte me toen ik bezig was met een klus... dé klus. Er was wat gekrakeel en ik ontsnapte. Ik dacht dat het daarmee afgelopen was, totdat ze kwam opdagen in de Mendeleev...’

‘Ja, ik had je nog willen feliciteren met je subtiele afhandeling van de Rus,’ zei ze met een stalen gezicht.

‘Ik heb de crisis bezworen, haar onschadelijk gemaakt en meegenomen naar mijn hotel.’

‘Je had haar daar dood moeten achterlaten!’ snauwde de formidabele vrouw met een zeldzaam vertoon van emotie. ‘Dat had je trouwens de eerste keer al moeten doen.’

‘Ik zag een mogelijkheid,’ antwoordde Henry kalm. ‘Ze is impulsief, roekeloos, wordt gedreven door persoonlijke problemen en wil koste wat het kost naam maken. Ze wil de Jackdaw zo graag in handen krijgen dat al het andere erbij op de achtergrond raakt... wat haar een ideale kandidate maakt om te manipuleren.’

‘Jouw plan was dus om haar aan onze kant te krijgen?’ Rebecca lachte sceptisch.

‘Eerlijk gezegd zit ze daar al,’ zei Henry. Op de een of andere manier lukte het hem om een sprankje van zijn gebruikelijke zelfvertrouwen tevoorschijn te toveren. ‘En nu staat ze bij me in het krijt. Je hebt me een schier onmogelijke opdracht gegeven...’

‘Vergeten we nu niet dat jij je zelf als vrijwilliger had gemeld?’

‘Stel je voor hoeveel makkelijker het wordt als ik de politie aan mijn kant heb.’

Ze bleef hem even aankijken en keek toen weer naar de foto's in haar hand. ‘Zo mooi.’ Ze zuchtte van spijt voordat ze de bebrilde man aansprak die Henry op weg naar binnen was gepasseerd. ‘Dood haar.’

‘Volgens mij zou dat een vergissing zijn,’ flapte Henry eruit, wat Rebecca ertoe noopte eindelijk haar andere hand te laten zien toen ze een sierlijk wapen op zijn voorhoofd richtte.

‘Vergissingen, daar zijn er op dit moment blijkbaar heel veel van,’ zei ze.

‘Misschien wel, maar dit is een te mooie kans om te laten schieten. Ik heb een rechercheur bij Moordzaken om mijn vinger gewonden. Ik bedoel maar, moet je haar zien!’ zei hij met een handgebaar naar de bovenste foto. ‘Dat domme kind is smoorverliefd op me! Dat kunnen we gebruiken... We kunnen háár gebruiken.’

‘Je weet toch dat ze met iemand samenwoont?’

‘Heb je weleens goed naar mij gekeken?’ antwoordde hij verwaand, en Rebecca liet glimlachend haar wapen zakken.

‘Hou er rekening mee dat we toekijken,’ zei ze.

‘Ik verwacht niet anders.’

‘Geef me alsjeblieft geen reden om je te laten doden, Henry.’

Hij knikte en maakte aanstalten om te vertrekken.

‘O, en Henry,’ riep ze hem na. Hij bleef staan en draaide zich om. ‘Als je haar niet meer kunt gebruiken, moet je haar weer uitspuwen. Zodra de klus af is, wil ik dat je haar een kogel door het hoofd jaagt, iets wat je meteen had moeten doen. Ze leeft al in reservetijd.’

‘Uiteraard,’ zei hij schouderophalend, draaide zich op zijn hakken om en liep weg.

Voor 'buitengewone heldenmoed'

Frank ging achter zijn bureau zitten en zette de computer aan. Terwijl het oude apparaat opstartte, keek hij laatdunkend rond over de drukke afdeling. De baas was zo te zien in een goede bui. Met een vette grijns op zijn gezicht liep hij heen en weer in zijn aquarium van een kantoor. Trouwens, iedereen was druk aan het kletsen over Scarlett en deze langverwachte doorbraak in de Jackdaw-zaak.

'Wispelturige kloothommels,' mompelde hij zacht terwijl hij naar zijn koerende collega's keek. Dit waren dezelfde kerels die enkele weken geleden de pool hadden opgezet die nog steeds op de achterkant van de deur van het herentoilet geplakt zat. Ruim de helft van hun afdeling had meegedaan, geld ingezet op de vraag wanneer 'Deugt-niet-Delaney' eindelijk haar zelfbeheersing zou verliezen en, voor dubbele punten, op de naam van haar ongelukkige slachtoffer – met antwoorden variërend van zichzelf tot de president van de Verenigde Staten. Frank had het vel papier laten hangen, hoe boos het hem bij elk toiletbezoek ook maakte. Hij besloot dat het beter was als hij op de hoogte bleef van wat ze achter haar rug om zeiden dan dat hij tekeering en ze geen van beiden wisten waar de volgende aanval vandaan kwam.

Hij haalde een verkreukeld vodge papier uit zijn zak en probeerde zijn eigen hanenpoten te ontcijferen:

de Mendeleev 20.30 uur

Toen hij de naam in het systeem invoerde, zag hij tot zijn verbazing dat er meteen een proces-verbaal bovenkwam, en werd hij nog verbaasder dat het gisteravond in het logboek was ingevoerd. Met groeiende ongerustheid dubbelklikte hij op het bestand en begon hij te lezen.

'Hé, Fernandez!' riep hij met een wenkend gebaar. 'Wat is er gisteravond in de Mendeleev gebeurd?'

'Dmitri Pavlov,' zei de besnorde rechercheur, en hij bleef even stil alsof Frank de naam moest herkennen. 'Russische

maffia, mensenhandelaar en in alle opzichten een walgelijke klootzak. Je hebt zeker wel gehoord van die schietpartij in de buurt van Dover, waarbij ze die meisjes achter in een vrachtwagen hebben gevonden?’ Frank knikte. ‘Iemand heeft flink roet in zijn eten gegooid. Daar begon het mee. En vervolgens valt hij met zijn smoel in zijn voorgerecht en vliegt hij op de een of andere manier in de hens!’ zei hij lachend. ‘Geen groot verlies voor de wereld.’

Frank keek weer naar het verbaal op zijn scherm. ‘Heb jij de leiding over dat onderzoek?’

‘Er is amper een onderzoek,’ antwoordde Fernandez. ‘Je weet toch hoe het gaat met die maffiazaken? Niemand die een traan om die klootzak laat. Al het bewijs is sowieso verbrand. Die zaak lossen we niet meer op.’

‘Er zijn dus geen aanwijzingen?’ vroeg Frank. Hij probeerde nonchalant te klinken, maar dat ging hem niet goed af.

Fernandez fronste, maar stelde geen vragen over de interesse van zijn collega. De mannen werkten al jaren samen en dat bood Frank het voordeel van de twijfel. ‘Een paar... letterlijk een paar: een man en een vrouw.’ Hij haalde zijn notitieboekje tevoorschijn. ‘De man werd omschreven als “de knapste man die ik ooit heb gezien. En ik heb Magic Mike gezien... twee keer zelfs. Hij zag eruit als een mix van superman en Mr Darcy met een vleugje Edward Cullen”, wie dat dan ook mogen zijn,’ zei hij schouderophalend. ‘Hij werd bij Pavlov aan tafel gezien voordat die de pijp uit ging, en daarna zat hij aan de bar met “een aantrekkelijke roodharige vrouw”.’

‘Rood haar?’ vroeg Frank, die zich misselijk voelde worden.

‘Ja, ze droeg een groene japon, een meter vijfenzeventig,’ vervolgde hij. ‘Blijkbaar zijn Super-Darcy en zij een minuut voordat de Rus in vlammen opging samen bij de uitgang gezien. Ik heb de beveiligingsbeelden opgevraagd.’

Frank kon zijn getergde blik niet verbergen.

‘Waarom al die vragen, Frank?’

‘Sorry. Ik was van plan om daar komend weekend met iemand te gaan eten,’ loog hij.

‘O ja?’ De man glimlachte bemoedigend. ‘Nee maar, eindelijk de weg naar het datingcircuit gevonden?’

‘Zoiets,’ antwoordde Frank opgelaten.

‘Goed zo. Het wordt wel weer eens tijd,’ zei zijn collega. ‘Maar tenzij ze het niet vervelend vindt om in een heel grote asbak te zitten, kun je beter ergens anders een tafel reserveren.’

Scarlett liet haar benen over de rand van het toneel bungelen. Het snoer van de koptelefoon hing langs haar hals. De stemmig verlichte zaal was de perfecte plek om naar de laatste woorden van de vermoorde vrouw te luisteren en na te denken. Ze zette de opname die Richardson haar met tegenzin had gestuurd weer aan en zette het geluid harder om nogmaals te luisteren naar het voicemailbericht dat Edith Donohue bij haar man had ingesproken toen ze stierf:

‘Stephen, met Edith. Ik bel je op je mobiel, want je vaste lijn is in gesprek, ook al had ik begrepen dat je mij wilde spreken... Het is niet eerlijk en ik pik het niet...’

Scarlett spoelde een paar seconden terug en deed haar ogen dicht om aandachtiger te luisteren – de abrupte verandering in de toon en het timbre van Ediths stem was ongetwijfeld het punt waarop de opname het overnam:

‘... dat je mij wilde spreken... Het is niet...’

Ze schudde haar hoofd en luisterde opnieuw:

‘... mij wilde spreken... Het...’

Er klonk beslist geknars, een zwak hijgen misschien? Nog een keer:

‘... mij wilde...’

Geknars, naar adem happen, misschien zelfs het geluid van voeten die over vloerdelen schraapten voordat het vooraf opgenomen bericht het overstemde?

Ze zette de koptelefoon af, zocht in haar contacten naar het nummer van de Technische Dienst. ‘Hi, Chris? Met rechercheur Delaney... Ja... ja, dank je wel. Het was een interessante dag. En nu we het daar toch over hebben, kan ik

jou een geluidsbestand sturen? Geweldig. Denk je dat je al het achtergrondgeluid en omgevingsgeluid voor me kunt versterken? Ontzettend bedankt,' zei ze, en ze hing op, opgetogen dat het nieuws over haar ontdekking ook al andere afdelingen buiten Moordzaken had bereikt.

Ze stuurde het bestand naar hem door en aarzelde toen met haar duim boven een niet-opgeslagen nummer in haar belgeschiedenis. Ze beet in nerveuze opwinding op haar lip en vergewiste zich ervan dat ze alleen was voordat ze de telefoon naar haar oor bracht.

Er zijn blauwe rivieren en er zijn heel, héél bruine rivieren.

De Theems viel met gemak in die laatste categorie, bedacht Henry, die zijn uiterste best deed om er niet vanaf de tweede verdieping in te vallen terwijl hij met weinig succes probeerde door een raam naar binnen te klimmen. Toen zijn telefoon overging, tikte hij tegen de knop van zijn handsfreeoortje.

'Hallo?' antwoordde hij, nog best kalm als je bedacht dat hij aan de gevel van een gebouw hing.

'Met Scarlett.'

'Aha, rechercheur Delaney!' Er klonk nu wat spanning in zijn stem door. 'Hoe voelt het om de show te stelen bij Moordzaken?'

'Eerlijk antwoord? Best geweldig.'

'Ik ben blij dat te ho... o, shit!' bracht hij uit toen één voet weggleed en hij drie meter naar beneden viel voordat hij een verdieping lager een richel kon beetgrijpen.

'Henry? Ben je er nog?'

'Ja, hoor,' antwoordde hij terwijl hij uit alle macht een steunpunt voor zijn voeten probeerde te vinden. Zijn schouder deed weer helse pijn. 'Ben er nog.'

'Waar zit je?'

Het lukte hem zich weer omhoog te trekken. 'Pakhuis aan de rivier.'

'Wat moet je nou in...'

‘Niet ín,’ verbeterde hij, ‘maar ik zit er dicht tegenaan.’

‘Weet je wat? Zeg maar niets meer. Ik wil het niet eens weten.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik, eh... ik wil er nog eentje doen.’

‘Ik dacht al dat je dat zou zeggen,’ antwoordde hij, en hij probeerde het slot te forceren. ‘Heb je vandaag nog iets nuttigs gevonden op de plaats delict?’

‘Ja, nu je het zegt. De jongens van het sporenonderzoek hebben een gebroken ketting achter die voorzetwand gevonden. Zou weleens de eerste fout kunnen zijn die de Jackdaw tot nu toe heeft gemaakt... Maar, eh... kunnen we er nog eentje doen?’

‘Dat kan,’ zei Henry, wiens hand weggleed, zodat zijn gereedschap in het water onder hem viel. ‘Shit.’

‘Hoorde ik nu net een plons?’

‘Klopt.’ Henry verloor zijn geduld en sloeg in plaats daarvan een van de ruiten in. ‘Hoe zit je vanavond?’

‘Waar zie ik je?’

‘Bij mij?’ stelde hij voor. Hij reikte naar de raamsluiting en klom eindelijk naar binnen.

‘Om zeven uur?’ opperde Scarlett.

‘We hebben een date.’

‘Nee, dat is het ni...’ wist ze nog uit te brengen voordat hij de verbinding verbrak.

Foto 273

Francesca Labelle

Audrey Wilmore

Chris Heathcoat

Frank kon zich nergens op concentreren.

Toen hij op de klok keek, beseftte hij dat hij zojuist nog eens twintig minuten voor zich uit had zitten staren. Het eentonige werk dat de afgelopen drie dagen in beslag had genomen, leek

niet langer relevant in het licht van Scarletts ontdekking: een heus lichaam dat nu in het lab lag, een kapotte ketting die aan elke beschikbare test werd onderworpen en, wat misschien nog wel belangrijker was, de bevestiging dat de Jackdaw, wie dat dan ook mocht zijn en hoe slim die ook was, toch niet onfeilbaar was.

Hij klikte op Enter en hoefde niet eens op zijn lijst te kijken om de volgende beschrijving te maken, want de foto was nagenoeg hetzelfde als de voorgaande. Het spannendste was nog wel dat de jongeman nu zijn glas had geheven. Terwijl zijn levenslust hem in rap tempo verging, klikte hij opnieuw op Enter.

Een van zijn meer computervaardige collega's had met de nodige toverkunsten de foto's in de juiste tijdsvolgorde gerangschikt, wat een chronologisch visueel overzicht van de nacht van Francesca Labelles dood opleverde. Dat was weliswaar heel aardig, maar het maakte Franks werk alleen nog maar ondraaglijker, omdat hij nu achtereenvolgens door tientallen vrijwel identieke foto's waadde die aandeden als een eindeloze rijkeluisvariant van 'zoek de tien verschillen'.

Hij moest nodig pauzeren, besloot hij. Hij wreef in zijn ogen en liep naar de toiletten, maar vond daar weinig troost toen hij de kwaadaardige weddenschap zag die aan de binnenkant van de deur geplakt zat. Omdat het in zijn huidige stemming een gevoelige plek raakte, trok hij het vel van de deur en propte het in de prullenbak, smeed de deur open en stormde naar buiten.

'Verdomme, Frank!' klaagde Murphy, bij wie de koffie van zijn overhemd droop. 'Kijk een beetje uit je doppen, oké?'

'Wát zei je?' vroeg Frank, en zijn toon lokte bij verschillende mensen nieuwsgierige blikken uit, terwijl hij zich voor zijn collega op de gang in postuur stelde.

Murphy deed verzoenend een stapje achteruit en glimlachte. 'Maakt niet uit. Kijk alleen volgende keer een beetje beter uit,' zei hij, en sloeg hem vriendelijk op zijn schouder.

Frank haalde onverwacht uit, schoof Murphy tegen de muur, greep hem in zijn nekvel en sleepte hem de toiletruimte in.

Daar worstelden beide mannen op de grond en dienden elkaar een paar stevige stompen toe voordat hun collega's hen uit elkaar haalden.

‘Hé! Hé!’ brulde iemand, en de menigte maakte ruimte voor hoofdinspecteur Griffiths. Hij keek beurtelings naar Murphy op de grond en naar Frank, die zwaar hijgend door twee man in bedwang werd gehouden. ‘Wat is hier in godsnaam aan de hand?’

Murphy wreef over zijn gezicht en keek toen naar zijn bebloede hand. ‘Niks, baas,’ zei hij. ‘Ik moest zo nodig uitlijden, en toen kwam Frank me overeind helpen.’

‘Is dat zo?’ vroeg Griffiths. De leugen was veel makkelijker te slikken dan de weken administratie en tuchtmaatregelen die de waarheid ongetwijfeld met zich mee zou brengen. ‘Frank?’

‘Jazeker. Ik wilde hem overeind helpen,’ zei hij, en hij schudde zijn collega's van zich af en trok zijn das recht.

‘Ik wil dat je de rest van de dag vrij neemt,’ zei Griffiths.

‘Het gaat best.’

‘Neem de rest van de dag vrij, Frank!’ blafte hij. ‘In veertien jaar tijd heb ik nog nooit meegemaakt dat jij “iemand overeind hielp”. Ik weet niet wat er met je aan de hand is, maar je zorgt maar dat je het oplost. Ik wil dat je morgen weer de oude bent. Oké?’

‘Ja, meneer.’

‘Oké, dan. Kom op mensen, aan het werk!’

Drie kwartier later naderde Frank de deur van zijn verwaarloosde woning en beseftte hij eindelijk waar zijn burens al jaren over liepen te klagen: met muren die verbladders uitstortten over veel te hoog gras was het huis vanbuiten en vanbinnen een levend mausoleum voor goede bedoelingen.

Hij had amper een voet over de drempel gezet of hij werd begroet door Max, zijn snel overprikkelde staffordshireterriër, waarmee hij een paar minuten in de gang stoeide. Kreunend stond Frank weer op en liep de keuken in. De restjes van een week magnetronmaaltijden stonden te rotten in de gootsteen.

Hij goot een berg hondenbrokken in een bak en liep door naar de woonkamer, waar de gebeurtenissen van die dag hem naar de schoorsteenmantel trokken.

Een vergeelde trouwfoto stond tussen recentere foto's van een meisje met rood haar dat tussen het ene lijstje en het volgende steeds ouder werd... terwijl ze van het ene pleeggezin naar het andere stuiterde, zo herinnerde hij zich met spijt. Helemaal aan het eind stond zijn medaille stof te vergaren. De hoofdcommissaris zelf had hem nog overhandigd: verguld metaal ter waarde van dertig cent als zuinige erkenning van zijn 'buitengewone heldenmoed'.

Frank tilde hem op om ernaar te kijken, zeker voor de duizendste keer overwegend zich van de onaangename herinnering te ontdoen. Niet dat hij vond dat hij de medaille niet had verdiend. Hij was die dag wel degelijk heldhaftig geweest, had zijn mannetje gestaan in een situatie waarvoor de meesten op de vlucht zouden slaan. Zijn probleem was dat heldhaftigheid vele verschillende gedaanten kon aannemen, en dat niets van wat hij die dag had gedaan had gestoeld op onbaatzuchtigheid of rechtschapenheid, maar was voortgekomen uit frustratie, wraak en woede.

De ironie wilde dat de enige keer dat hij echt los was gegaan, zijn zelfbeheersing was kwijtgeraakt, zijn carrière op het spel had gezet en uit pure emotie had gehandeld, meteen ook de enige keer in dertig dienstjaren was dat hij was onderscheiden – en dat was wel het meest deprimerende voorbeeld van de morele ambiguïteit van een politiekorps dat met één hand achter de rug gebonden zijn werk moest doen.

Hij zette de medaille terug op de vierkante uitsparing in het stof en liep naar de schuur om te zien of de grasmaaier nog werkte.

Mark had een goede dag... een geweldige dag zelfs.

Niet alleen had hij de vroegere bus gehaald, maar hij was ook nog eens gepromoveerd tot assistent van het hoofd van jaar 3. Het was weliswaar geen officiële functie, en ging dus niet gepaard met een loon- of puntenstijging, maar wel met zowel verantwoordelijkheid als vergaderingen. En hij zou dan wel

vier à zes studiedagen per jaar kwijt zijn aan administratie, maar het zou heel goed staan op zijn cv... dat hij voorlopig niet nodig zou hebben, aangezien hij al op de beste school in de omgeving werkte. Dat gezegd hebbende, viel niet te ontkennen dat hij nu meer kans zou maken op de functie van hoofd van jaar 3 als de huidige bekleeder, verreweg het jongste en gezondste jaarhoofd dat Clapham Town Primary School ooit had aangesteld, met pensioen ging... of overleed.

‘O, verdomme!’ riep hij bij het uitstappen toen hij besepte dat hij was genaaid, en daarmee maakte hij een oud vrouwtje aan het schrikken.

Nadat hij, zoals altijd, had gecheckt of er niemand in de ruimte onder de trap lag te slapen, ging hij naar binnen. Scarletts handtas en schoenen lagen op hun vaste plek op de grond naast de trap, terwijl het water uit de douche door het plafond in de emmer naast de deur lekte.

‘Hallo!’ riep hij naar boven.

Toen hij geen antwoord kreeg, kriebelde hij Tripel hartelijk over zijn kop en liep naar beneden.

Bijna twintig minuten later kwam Scarlett de krakende trap af die naar hun knusse kelderkeuken leidde. Omdat ze aan weerszijden ingebouwd zaten tussen hoge muren, scheen alleen het meest vastberaden daglicht door de ramen en verkeerde de kamer in een permanente toestand van vooravondlijke duisternis.

Ze droeg haar favoriete spijkerbroek, ‘waarin ze een lekker kontje had’, en een trui met blote schouders, en had haar haren nonchalant half opgestoken, zoals Mark dat het leukst vond.

‘Je ziet er leuk uit,’ zei hij met lichte paniek in zijn stem, en hij pijnigde zijn hersenen om te bedenken welke verjaardag, trouwdag of andere kaartwaardige, schuldig stemmende dag hij nu weer was vergeten.

‘Ik moet vanavond nog een paar uurtjes weg.’

‘O,’ zei hij teleurgesteld, en hij keek neer op de ui die hij net in blokjes had gesneden, alsof hij die voor niets had gedood.

‘Met de meiden van het werk,’ zei ze er snel achteraan. ‘We hebben wat te vieren. Ik heb vandaag echt een topdag.’

‘Ik ook,’ zei hij. Zijn dubieuze ‘promotie’ mocht dan een flop zijn, maar Andrew Ramsbottom had het vandaag maar twee keer in zijn broek gedaan (de keer toen hij het hek uit liep telde niet) en de eerdere bus halen was nog steeds pure winst. ‘Jij eerst. Vertel,’ zei hij, en hij veegde zijn handen af aan zijn schort.

‘Nou, je weet toch van de moord op Edith Donohue?’

‘Ja,’ antwoordde hij enthousiast.

‘Vanochtend heb ik de rest van haar lichaam gevonden achter een voorzetwand!’

‘O! Wat geweldig!’ zei hij, al deed de afschuw in zijn blik zijn poging misschien teniet.

‘Ja, toch? Het was in plastic verpakt. Daarom had niemand geroken dat het daar lag te ontbinden.’ Mark keek haar alleen maar aan en kon geen passende reactie bedenken. ‘Oké. Nu jij,’ zei ze.

‘Neuh. Het is niet belangrijk. Heb je tijd om iets te eten voordat je gaat?’

‘Ik ben al laat.’

‘Ik heb je amper gezien.’

‘Weet ik, maar ik zal het weer goedmaken... als je snapt wat ik bedoel,’ zei ze er met een insinuerende glimlach achteraan.

‘Bedoel je...?’

Ze knikte. ‘*X-Files*-, pyjama- en Domino’s Pizza-avond.’ Mark zag eruit alsof er voor tien jaar aan kerstdagen in het verschiet lagen. ‘Maar nu moet ik echt weg,’ zei ze, en ze liep terug naar de trap. Hij liep achter haar aan.

‘Zal ik opblijven tot je terug bent?’

‘Nee, doe maar niet,’ zei ze. Ze griste haar sleutels van het tafeltje en stapte in haar suède laarzen.

‘Zal ik eten voor je bewaren?’

‘Een klein beetje, maar alleen als je overhoudt,’ zei ze, en ze liep naar buiten. ‘Doei!’

‘Hou van je!’ riep hij nog toen de deur voor zijn neus dicht sloeg.

Haar parfum bleef hangen in de leegte die ze had achtergelaten – als een spook in een verlaten huis. Bij het vooruitzicht van een zoveelste avond in zijn eentje bleef hij even staan, ademde haar in en miste haar nu al.

Opeens vloog de voordeur open en vloog Scarlettt weer naar binnen. Ze sloeg haar armen om hem heen en drukte hem dicht tegen zich aan.

‘Gaat het wel?’ vroeg Mark toen ze hem nog steeds niet had losgelaten, maar ze hield hem alleen maar nog steviger vast. ‘Scarlett?’

‘Alles gaat goed en ik hou ook van jou,’ zei ze terwijl ze hem losliet en hem een kus op zijn wang gaf voordat ze zich weer naar buiten haastte.

Wat je noemt een grande entrée

Tony Wilson kon zijn ogen amper openhouden, en een haastig bij elkaar gesprokkelde radio-uitzending die een wel erg rooskleurige terugblik bood op het leven van wijlen Dame Edith Donohue hielp daar weinig tegen.

Voor hem zetten oranje flitslichten het handjevol kegels dat de weg versperde in vuur en vlam, en een eenzame figuur werkte zich een eindweegs de avond in. Met zijn blik op de achterkant in de zijspiegel draaide hij aan het stuur en parkeerde de limousine voor het fonkelnieuwe appartementencomplex.

Zoals gewoonlijk had hij zijn beroemde passagier van tevoren gegoogeld en zijn tienerdochter was even opgewonden geweest als altijd dat haar pa met haar idolen door de stad reed. Vanavond zou hij popster Keeya Rose, die al een paar weken op nummer 1 van de hitlijst stond, ophalen voor een of andere hippe onderscheiding die in de O2 Arena werd uitgereikt.

Als ze aardig overkwam, zou hij haar vragen of ze het handtekeningenboekje van zijn dochter wilde tekenen. Het lag al naast hem klaar. Afhankelijk van hoe ze daarop reageerde, durfde hij haar misschien zelfs te vragen of ze met hem op de foto wilde.

Het zou wel een latertje worden, dat werd dit soort gelegenheden altijd – als de uitreiking afgelopen was, begon het feest voor de jonge, mooie en beroemde gasten pas. Als hij haar veilig had afgeleverd bij de bar of club die de beste afterparty hield, kon Tony zich erop verheugen urenlang kettingrokend buiten te zitten met alle andere slaafjes, wachtend tot hun beschonken gasten naar buiten kwamen.

Misschien wel een geluk bij een ongeluk, besepte Tony, een kans om wat slaap in te halen, maar zelfs die gedachte bracht een volgende geeuw op gang terwijl hij naar het digitale scherm op het dashboard keek:

19.00 uur

De aanblik van de cijfers die als een smeulend vuur in het donker opgloeiden werd hem te veel en zijn zware oogleden vielen dicht. Maar net toen hij onderuit begon te zakken in zijn stoel schrok Tony wakker. Hij ging rechtop zitten en gaf zichzelf een stevige klap tegen zijn gezicht om ervoor te zorgen dat hij rechtop bleef.

‘Wat is er in godsnaam met me aan de hand?’ mompelde hij na een laatste blik op de klok toen hij bijna zonder pet het trottoir op stapte.

19.01 uur

De koele lucht was verkwikkend en hij keek op naar de donkere hemel. Na acht jaar Londen kon hij het eindeloze verkeer, de vuile lucht en de besmettelijke vijandigheid wel bolwerken, maar er ging geen dag voorbij zonder dat hij de sterren miste. Hij nam zijn onfris omgeving in zich op en deed snel de portieren op slot. Het kekke, moderne appartementencomplex was duidelijk kwartiermaker in de inspanningen om de wijk te gentrificeren. De rest zag er nog steeds uit alsof die er hard aan toe was om door het grote geld te worden opgekocht en opgeknapt. Hij liep naar het hek en drukte op een knop naast het bordje met HAVEN 6.

‘Hallo?’

‘Goedenavond, mevrouw Rose. Ik ben Tony. Ik ben vanavond uw chauffeur,’ meldde hij. Zo moest hij zich van zijn werkgever voorstellen.

‘Ik dacht dat we om zeven uur hadden afgesproken,’ antwoordde de stem, wat een beetje flauw was aangezien hij maar één minuut te laat was. Niettemin bleef Tony beleefd en professioneel.

‘Hebt u persoonlijke eigendommen waar u hulp bij nodig hebt?’ vroeg hij aan het metalen kastje.

‘Nee,’ zoemde de stem terug. ‘Wacht daar. Ik kom zo.’

Tony weigerde zich te laten vertellen dat hij moest ‘wachten’, alsof hij een hond was, en kuierde terug naar zijn auto.

Zelfvoldaan glimlachend om zijn kleine overwinning poetste hij een vlek van de lak en keek naar de wegafzetting aan het einde van de straat. Eén zenuwslopende seconde dacht hij dat hij tig keer heen en weer zou moeten steken om in de smalle straat te keren, maar toen zag hij een bordje met OMLEIDING erop dat naar rechts wees.

Hij stond op het punt om op de kaart te kijken hoe hij moest rijden toen het hek kletterend dichtsloeg achter een buitenissig geklede vrouw die hem niet eens aankeek toen hij het portier voor haar openhield. Hij keek nog even of haar jurk veilig binnenboord was en liep toen snel naar voren en stapte in. Terwijl hij zijn passagier in de achteruitkijkspiegel aankeek, zegde hij zijn tweede opgelegde interactie van de avond op.

‘Ik hoop dat u lekker zit. Er staat een koelkastje naast uw voeten. Neemt u gerust champagne en water.’ Het sterretje had weinig aanmoediging nodig en reikte al naar de fles. ‘Is de fles koud genoeg?’

‘Ja, prima.’

‘Op de tablet in het portier kunt u kiezen tussen radio en de muziekbibliotheek. Ik geloof dat u er ook tussen staat,’ zei hij, improviserend met een glimlach.

‘Kunnen we alsjeblieft gewoon gaan?’ vroeg de vrouw, duidelijk verveeld.

‘Uiteraard,’ antwoordde Tony, die het handtekeningenboek maar weer in zijn tas opborg. ‘Ik zal u wat privacy geven.’

‘Geweldig.’

Hij liet het rookglazen scherm tussen hen in omhoogkomen. ‘Wat... een... pokkenwif,’ fluisterde hij terwijl hij de routeplanner instelde en de vertrektijd op zijn werkbriefje invulde:

19.03 uur

Hij reed de stille straat in, in de richting van de hypnotiserende lichten die hun de weg versperden, en maakte een ruime bocht om de omleiding te volgen, maar kwam op de smalle zijweg voor een tijdelijk verkeerslicht te staan.

Met een diepe zucht trok hij de handrem aan en keek met zijn vingers tegen het stuur tikkend in de verlaten straat om zich heen. Zijn oogleden werden zwaarder naarmate hij langer naar het hardnekkige rode licht keek... brandend in de duisternis.

Achter hem klonk een claxon.

‘Verdomme!’ bracht Tony uit. Inmiddels badend in een onwereldlijk groen liet hij de handrem los en trok op. Hij vroeg zich serieus af of hij iets onder de leden had en keek op de klok.

19.03 uur

Waarschijnlijk had hij zijn ogen maar een paar tellen dicht gehad.

Hij voelde zich iets wakkerder toen hij de hoofdweg op draaide en gas gaf om in de richting van de felste groep sterren aan de horizon te rijden.

Vijfentwintig minuten later sloten ze aan in de rij limousines die stonden te wachten om hun passagiers af te leveren – een onglamoureuze kijkje achter de schermen van kunstmatige glorie – een kleine dertig ‘celebrity’s’ die in een wolk van uitlaatgassen moesten wachten om naar voren te worden gebracht en te worden beoordeeld als vee op een boerenmarkt, allemaal omwille van hun ‘grande entrée’ op de rode loper.

Eindelijk waren zij aan de beurt en volgde Tony met nerveus bonkend hart de aanwijzingen van verschillende wenkende mensen op. Hij parkeerde, zette snel zijn pet weer op en stapte uit, zich bewust van de dicht opeengepakte fotografen die vol verwachting toekeken hoe hij naar achteren liep, de hendel vastpakte en de deur opentrok.

Het heelal maakte een pas op de plaats. Er volgde een korte, pure stilte waarin geen camera’s flitsten, waarin niemand de naam van de ster riep en waarin de blik van de samengedrongen pers collectief naar de grond gleed toen er iets tegen zijn voet rolde.

Tony keek naar beneden en kon niet eens bevatten wat hij zag voordat de wereld losbarstte in een desoriënterende ratjetoe van licht en geluid, de lege limousine vanbinnen fel

werd verlicht en het afgehakte hoofd zachtjes bij zijn voeten tot stilstand kwam.

Neerkijkend op de inmiddels welbekende schrammen over het knappe gezicht stond Tony als aan de grond genageld en poseerde zo onbedoeld alsnog voor zijn foto met Keeya Rose.

Buiten westen

Scarlett volgde de instructies die Henry haar op het laatste moment had gestuurd en liep door de deuren van de GÖNG, waar hij haar aan de bar stond op te wachten. Nadat ze veel moeite had gedaan om de indruk te wekken dat ze er moeiteloos leuk uitzag, had ze bij het betreden van de romantisch verlichte gelegenheid op de tweeënvijftigste verdieping van The Shard het akelige gevoel dat ze te eenvoudig gekleed was.

‘Drankje?’ bood hij aan, zelf al een flink eind op weg met wat waarschijnlijk zijn tweede glas whisky van die avond was.

‘Ik dacht dat we de plaats delict zouden doornemen,’ antwoordde ze ongeduldig, en ze trok haar trui op over haar bh-bandje.

Henry leek in een melancholieke bui en verraste haar toen hij niet met een speelse opmerking pareerde, maar alleen knikte en de bartender wenkte.

‘Water, graag,’ zei ze tegen de goedgeklede vrouw die zowel een vlinderdasje als bretels droeg, en ze genoot van de afkeurende blik die over Henry’s gezicht trok. ‘Kraanwater,’ zei ze erachteraan, puur om het mes nog een keer in de wond om te draaien.

Ze liepen naar een rustig zitje aan het raam. Het twinkelende stadsgezicht was op zijn aantrekkelijkst – in de verte was de lucht nog helder terwijl de schemering de monochrome wolkenformaties verleidde om te ontspruiten in elektrische tinten. Niet dat zij daarop letten, want hun langzaam dovende kaars zong zijn zwanenzang en de warme lichtkrans die hen insloot werd steeds kleiner.

‘Je ziet er mooi uit,’ complimenteerde Henry haar, en Scarlett duwde schuchter een losse krul achter haar oor.

‘En jij ziet eruit als een wandelend cliché,’ gaf ze terug. Zijn jasje hing over de stoel, de bovenste twee knoopjes van zijn

overhemd waren open en hij had de mouwen opgestroopt onder een bijpassende waistcoat. Hij hield op zijn drankje in zijn glas te walsen en glimlachte. ‘Heb je gekeken naar wat ik je heb doorgestuurd?’ vroeg ze.

‘Ja. En heb jij gevonden waar ik om vroeg?’

‘Ja,’ antwoordde ze, en ze zette haar glas aan de kant om ruimte te maken voor de stapel paperassen die ze uit haar tas haalde. ‘Ik had er wel enige overredingskracht voor nodig. Ze snapten niet waarom ik het nodig had als ik de verklaring van de chauffeur, zijn werkbriefje en de uitdraai van de routeplanner al had. En eerlijk gezegd snap ik het zelf ook niet,’ zei ze enigszins verontwaardigd.

‘Gewoon een vermoeden,’ zei Henry schouderophalend, waarmee hij alweer meer zichzelf leek terwijl hij achteroverleunde en zijn glas leegdronk. ‘De timing is tenslotte essentieel.’

Zodra hij zijn lege glas neerzette, verscheen de bartender als uit het niets. Ze zette een nieuw glas whisky voor hem neer en schoof een ingewikkeld uitziende gin-tonic Scarletts kant uit. Ze zou bezwaar hebben gemaakt als ze niet werd afgeleid door de bonte verzameling steeltjes, blaadjes en bessen die in het glas dreef; het was net een glas vol rivierwater.

‘We weten nu hoe ze werkt,’ zei Henry. ‘Laten we dus wat we de eerste keer hebben geleerd toepassen op deze moord. Welke vraag wil ze dat we stellen?’

Scarlett dacht na over haar antwoord. ‘Hoe lukte het haar om in een bewegende limousine te stappen, de passagier te wurgen en onthoofden zonder meer dan een paar druppels bloed achter te laten, en te ontsnappen zonder dat de chauffeur daar erg in had?’

Henry keek haar zwijgend aan terwijl ze nadacht.

‘Dat is gewoon onmogelijk,’ zei ze fronsend. ‘En het is onbestaanbaar dat het hoofd achter in die smetteloze limousine is afgehakt. De echte vraag is dus: hoe is het de moordenaar gelukt om de auto lang genoeg te laten stilstaan om het lichaam eruit te halen, te onthoofden en daarna het hoofd terug

te plaatsen, tijdens wat een ononderbroken rit moest lijken, zonder dat de chauffeur daar erg in had?’

Henry reikte over tafel om de routeplannerinformatie aan de kant te schuiven. ‘Als de routeplanner zich in de wagen bevond, kunnen we er niet op vertrouwen,’ legde hij uit. ‘Jij neemt het werkbriefje, dan neem ik de data uit de gps-tracker,’ zei hij terwijl hij de informatie pakte die ze voor hen had weten te bemachtigen. ‘Zullen we ze vergelijken?’

‘Waar zoeken we naar?’ vroeg ze terwijl ze haar blik over het vodje vol hanenpoten liet glijden.

‘Tijdverlies,’ zei Henry. ‘Aankomst op afhaalpunt?’ vroeg hij.

‘19.00 uur.’

‘18.54 uur,’ wierp hij tegen alsof ze zaten te kaarten.

Scarlett haalde haar schouders op. ‘Menselijke fout, misschien? Liep de klok achter?’

‘Misschien,’ antwoordde hij, en hij ging verder: ‘Vertrek van afhaalpunt?’

‘19.03 uur,’ las Scarlett.

‘18.57 uur,’ vuurde Henry terug. ‘Weer een verschil van zes minuten.’ Scarlett telde het op in haar hoofd. ‘Aankomst bij bestemming?’

‘19.28 uur.’

‘19.28 uur,’ bevestigde hij met opgetrokken wenkbrauwen.

‘We zijn weer bij,’ zei Scarlett, die zich in haar opwinding waagde aan een slokje van haar gin-tonic.

‘Dat zou je denken,’ zei Henry knikkend, ‘maar dat wil dus zeggen dat de chauffeur ergens tussen het afhaalpunt en de bestemming zes minuten is kwijtgeraakt.’

Hij bladerde door de pagina’s met gps-data en bladerde toen fronsend terug naar het begin. ‘Hier,’ zei hij, en hij tikte met een vinger tegen de verzameling identieke coördinaten die keer op keer werden herhaald, zelfs op de pagina erna. ‘Helemaal aan het begin van hun reis rijdt hij twintig seconden

en blijft dan ruim vijf minuten op dezelfde plek staan. Wil je nog een keer vertellen wat er in zijn verklaring staat?’

Scarlett liet het zeven pagina’s tellende document uit haar tas glijden en las het diagonaal door. ‘Hij zegt dat de straat wegens werkzaamheden was afgesloten en dat hij de omleiding volgde naar een zijweg en’ – ze sloeg de pagina om – ‘een paar seconden bleef staan bij een tijdelijk verkeerslicht... en dat een ongeduldige automobilist achter hem toeterde toen hij niet snel genoeg wegreed.’

‘Dat moet het zijn,’ zei Henry vol zelfvertrouwen. Zijn ogen volgden de man in de hoek toen die zijn glas leegdronk en naar de bar liep om zijn rekening te betalen.

Met een verwarde blik legde Scarlett de verklaring neer. ‘Maar hij zei het zelf: ze bleven maar een paar seconden staan.’

‘En zoals ik al eerder zei,’ antwoordde Henry afgeleid, ‘kunnen we niet op de klok in de limousine vertrouwen.’

Scarlett keek nu nog verblufter. ‘Mensen raken niet zomaar zes minuten van hun leven kwijt zonder daar iets van te merken.’

De vreemdeling trok zijn jas aan en vertrok.

‘Toch?’

‘Het spijt me, maar ik moet even weg,’ zei Henry, en hij stond op en liep weg. Scarlett keek hem na toen hij naar buiten liep.

Ze zuchtte enigszins verstoord en nam een flinke teug van haar drankje. Haar enige gezelschap was het jasje dat hij had laten hangen.

Haar blik gleed opnieuw naar het jasje.

Terwijl ze haar glas neerzette, keek ze naar de deur en reikte toen over tafel om het jasje naar zich toe te trekken. Ze had haar hand al in de eerste zak en vond een sleutelkaart van de Shangri-La. Daarna trok ze een onnatuurlijk nette portefeuille tevoorschijn met ongeveer driehonderd pond in bankbiljetten en twee rijbewijzen op verschillende namen met bijpassende

creditcards. Vervolgens trok ze met een verbaasde blik een klein, massief schijfje uit een van zijn binnenzakken. De rij piepkleine gaatjes rondom het gladde metaal brachten haar alleen nog maar verder van haar stuk.

Met een snelle blik over haar schouder schudde Scarlett het ding naast haar oor, alsof het een surprise was waarvan ze de inhoud probeerde te raden, en probeerde het toen voorzichtig open te vouwen. Toen dat niet lukte, probeerde ze eraan te draaien, en de twee helften sprongen open. Ze schrok toen een zacht piepgeluid wegstierf... en de ruimte om haar heen aan kleur verloor totdat alles zwart werd.

Toen Scarlett haar ogen opendeed, voelde ze een koel briesje op haar gezicht.

Ze lag buiten... in een onbekende straat... en had geen flauw idee hoe ze daar terecht was gekomen. Toen ze het onbekende beton onder haar handpalmen en iets hards tegen haar rug voelde, raakte ze in paniek en begon ze te hyperventileren.

‘Hé! Hé!’ zei Henry, en hij hurkte om haar hand te pakken, terwijl Scarlett haar omgeving in zich opnam als een blinde die voor het eerst de wereld ziet. ‘Het is goed. Alles is goed. Je bent veilig.’

Terwijl ze langzaam haar ademhaling onder controle bracht, keek ze hem aan en zei ademloos: ‘Maar we waren net nog in... en ik zat aan...’ Ze keek op haar horloge, maar raakte daar alleen nog maar verder van in de war, want de wijzers stonden nog precies zoals toen ze er de laatste keer op had gekeken. ‘Nee... nee, dat kan niet kloppen,’ mompelde ze, licht in het hoofd, en ze keek Henry aan. ‘Je bloedt!’

Hij keek neer op zijn witte overhemd. ‘O, da’s niet mijn bloed.’

Met grote ogen begon Scarlett zichzelf koortsachtig af te tasten.

‘Rechercheur Delaney... Scarlett!’ zei hij kordaat, en hij pakte allebei haar handen vast. ‘Het is ook niet jouw bloed.’ Hij tilde haar kin op. ‘Ik laat jou niets overkomen. Over een paar minuten voel je je weer beter. En het goede nieuws is dat

je tenminste niet hoeft over te...’

‘Ik voel me niet zo lekker,’ liet ze hem weten, en een halve seconde later lag ze boven de goot te kokhalzen.

‘... geven,’ mompelde hij. Hij gaf haar zijn zakdoek.

‘Dank je. Wacht eens... nee,’ zei ze. Met moeite zette ze haar gedachten op een rij. Ze had het gevoel alsof ze dronken was. ‘Wat heb je me geflikt?’

‘Ik heb niks misdaan,’ antwoordde hij defensief, en hij haalde zijn schoen weg. ‘Toen ik terugkwam, lagen al mijn spullen over de tafel verspreid en lag jij er bewusteloos naast!’

‘En jij vond dat je me daar dan maar weg moest halen?’ snauwde ze, wat haar hoofdpijn verder verergerde. Ze plaatste met moeite een vinger voor haar lippen om zichzelf het zwijgen op te leggen.

‘Nou ja,’ begon Henry met enig schuldgevoel, ‘we moesten wel weggaan. Ik had nogal een bende gemaakt in de toiletten.’

‘De bloederige man?’ vroeg Scarlett met een gebaar naar zijn gevlekte overhemd.

Hij glimlachte. ‘Precies. De bloederige man.’

Ze kreunde. ‘Hoe ben ik hier terechtgekomen?’

‘We hadden een taxi tot het einde van de weg, en daarna ben je gedragen.’

‘Door wie?’ vroeg ze achterdochtig.

‘Door mij, deze keer,’ verzekerde hij haar. ‘Kijk maar, je trui zit onder het bloed; dat bewijst het.’

Scarlett snoof verontwaardigd en probeerde op te staan, maar moest zich de eerste paar seconden aan Henry vasthouden om overeind te blijven. ‘Wat zat er in godsnaam in dat ding? Een of andere drug?’

‘Niet echt. Absorptiesnelheid en diverse andere factoren maken drugs veel te onvoorspelbaar voor dit soort werk. Als je iemand zes minuten wil uitschakelen zonder dat hij of zij daar erg in heeft, moet je dat precies timen,’ zei hij terwijl hij haar het metalen schijfje overhandigde. ‘Met zoiets.’

‘Waarom heb je het überhaupt?’ vroeg ze beschuldigend.

‘Omdat we hiernaartoe kwamen,’ antwoordde Henry. ‘In mijn vak zijn ze heel populair. Het is een zogeheten “incapacitantium” dat in verschillende kamers is verdeeld en op afstand kan worden bediend, zodat de toediener de benodigde dosis kan instellen.’

Scarlett hield liever wat meer afstand van de bedwelmende minifrisbee en gaf hem terug.

‘Dus... waar zijn we?’ vroeg ze toen hij het schijfje in zijn zak liet glijden.

‘De plaats delict, en eigenlijk is het nu twintig minuten over acht. Ik heb onderweg de tijd op je horloge veranderd om te laten zien hoezeer tijd een kwestie van perspectief is. Dat was het afhaalpunt,’ zei hij met een gebaar naar het enige gebouw in de straat dat er niet als een kraakpand uitzag. ‘De wegafzetting,’ zei hij, wijzend naar het einde van de straat. ‘En de omleiding,’ vervolgde hij toen ze de hoek om sloegen. ‘Dit moet de plek zijn waar ze die ontbrekende zes minuten hebben stilgestaan.’

De straat bestond uit weinig meer dan de muur van een vervallen fabriek aan de ene kant en het veiligheidshek rondom een pakhuis aan de andere.

Scarlett keek om naar de hoek. ‘Als de verkeerslichten nep waren, waren de wegwerkzaamheden dat waarschijnlijk ook.’

‘Zeker het navragen waard,’ zei Henry, die de weinig uitnodigende straat in keek.

‘Ik zie wel één probleem aan die theorie van jou,’ zei ze tegen hem, nog steeds wankel op haar benen, nog steeds met een hand tegen haar hoofd. ‘Ik voel me echt afgrijselijk en merkte wel degelijk dat ik flauwviel.’

‘Daar komt de precisietiming om de hoek kijken. Bovendien ben jij een stuk langer buiten westen geweest dan hij... en ik heb je de hele stad door gereden,’ redeneerde Henry. ‘Heb je gezien wat de chauffeur in zijn verklaring zei? Hij was die avond “buitengewoon moe” en “moest de hele tijd gapen”.’

‘Lijkt mij toeval.’

‘Niet als we weten dat de Jackdaw zich al van tevoren toegang tot de limousine moet hebben verschaft om de klokken aan te passen en een van deze jongens neer te leggen, of iets wat erop lijkt,’ zei hij terwijl hij het schijfje uit zijn zak haalde. ‘Misschien wel twee: één voorin en één achterin,’ zei hij er nadenkend achteraan. ‘Weet je nog dat ik zei dat je de toe te dienen dosis kunt instellen? Een kleine hoeveelheid in de lucht maakt iemand alleen doezelig.’

‘Doezelig genoeg om geen vragen te stellen als hij of zij heel even de ogen dichtdoet bij een verkeerslicht!’ zei Scarlett, die al aardig op hem inliep.

‘Ze activeert het incapacitantium,’ zei Henry, die de moord doornam alsof hij die zag plaatsvinden. ‘Ze sleurt het bewusteloze slachtoffer uit de limousine, waarschijnlijk een ander voertuig in om het lichaam uit de weg te ruimen. Daar wurgt ze haar, laat haar kenmerkende schrammen achter op het gezicht, onthoofdt haar en brengt dan het hoofd terug. Dan haalt ze het incapacitantium weg, zet de klokken weer op de juiste tijd en loopt weg. Zes minuten zijn zó voorbij,’ besloot hij met een vingerknip.

‘En hoe is de chauffeur dan precies zes minuten later gewekt?’ vroeg Scarlett.

‘Stond er niet iets in de verklaring over een toeterend voertuig achter hem?’

‘Dat was de moordenaar!’ zei Scarlett ademloos toen alle stukjes van de puzzel op hun plek vielen. ‘En het lichaam moet achter in die auto hebben gelegen!’

‘Waarschijnlijk een of ander busje, als je van plan bent om op een avond iemand te onthoofden... en door te gaan voor een wagen van de wegendienst.’

‘Dus als we het busje vinden, vinden we haar,’ zei Scarlett opgetogen. Optimistisch keek ze langs de verlaten gebouwen omhoog om te zien of er camera’s hingen.

Henry haalde zijn telefoon tevoorschijn, zette de zaklantaarnfunctie aan en bestudeerde het trottoir terwijl hij naar haar toe liep. ‘Waarschijnlijk is het best de moeite waard

om bij daglicht terug te komen. Als dit de plaats delict is, ligt er vast bloed, busje of geen busje.'

'Ik zal Forensische Opsporing hier morgen naartoe sturen,' zei ze, uitkijkend over de verlaten straat alsof die met goud was geplaveid. 'Dank je wel.'

'Heel graag gedaan,' antwoordde Henry. 'Maar hoe leuk ik het ook vind om seriemoordenaartje-met-verlos met je te spelen, héél leuk, overigens, ik doe dit niet uit de goedheid van mijn hart.'

Scarlett voelde haar maag omdraaien. Hier was ze al sinds het begin van hun illegale samenwerking bang voor. 'Je moet ook iets voor mij doen.'

Zoals gekoeioneerd

‘Allemachtig,’ mompelde Frank toen hij het circus zag dat Scarlett deze keer had opgetuigd.

Een door flitslichten bijgelichte tent van Forensische Opsporing fungeerde als het middelpunt waaromheen clowns met allemaal dezelfde mondkapjes op en overalls aan door elkaar buitelden – een van hen, die langs de buitenrand van de plaats delict liep, leek elk moment op zijn meetwiel annex eenwieler te kunnen springen.

Hij parkeerde zo dichtbij als hij kon, stapte uit en had nog maar een paar passen gezet voordat hij zijn naam hoorde. Hij liep terug naar de rookpluim die uit een aftandse stationcar omhoogdwarrelde en boog zich voorover naar hoofdinspecteur Griffiths, die voorin zat te roken.

‘Morgen, baas.’

‘Morgen. Hoe gaat het vandaag met je?’ vroeg de ander voordat hij reutelend begon te hoesten.

‘Ja. Beter. Bedankt.’

‘Blij dat te horen,’ zei Griffiths, ‘want Delaney en jij hebben van nu af aan de leiding in het onderzoek naar de Jackdawmoorden.’

‘Leiding?’ vroeg Frank twijfelend, wetend dat het enige verschil dat die benoeming maakte de grootte was van de schietschijf op je rug als de boel onvermijdelijk naar de kloten ging. ‘Ze is nog maar agent.’

‘Dan is het maar goed dat jij wat meer strepen hebt,’ zei Griffiths, die zijn peuk uit de auto gooide en de motor startte. ‘Je hoeft me niet te bedanken, hoor.’

Hoestend van de uitlaatgassen toen het wrak wegreed om eens te meer de strijd met het milieu aan te binden, zuchtte Frank diep. ‘Was ik ook zeker niet van plan.’

Hij liep de drukte in en zag Scarlett meteen. Ze was in conclaaf met meerderen uit verschillende disciplines. Ze wierp hem een glimlach toe, sloot haar briefing af en kwam zijn kant uit. ‘Hoi.’

‘Hoi.’

‘Denk je ook niet dat deze menselijke leugendetectors allang doorhebben dat ik me in diep water heb begeven en alleen maar probeer te klinken alsof ik weet waar ik het over heb?’

‘Van mij uit bezien leek jij je prima staande te houden,’ antwoordde hij terwijl hij de hectiek in zich opnam. ‘Ik wist niet eens dat we zoveel mensen hadden,’ zei hij met een stalen gezicht.

‘We hebben bloed gevonden,’ legde ze uit, wijzend naar waar de witte tent was opgezet.

‘Asjemenou,’ zei Frank knikkend. ‘Zo te zien heb je ’t weer geflikt.’

Zich duidelijk bewust van zijn toon aarzelde Scarlett even voordat ze verderging: ‘We denken dat ze een busje moeten hebben gebruikt om de wegafzetting en verkeerslichten neer te zetten en om de moord in te plegen, dus we laten collega’s langs de huizen gaan, vragen beveiligingsbeelden op en er is zelfs iemand een stel bandensporen aan het analyseren, maar volgens mij wil die vent gewoon iets te doen hebben. Ik liep te denken...’

‘De Mendeleev,’ onderbrak hij haar.

Scarletts gezicht verried haar lang voordat haar weinig overtuigende voorwendsel van verwarring dat kon doen. ‘Hoe bedoel je?’

‘De Mendeleev,’ herhaalde Frank. ‘Op de avond dat daar een lid van de Russische maffia werd vermoord en in de fik werd gestoken.’

Scarlett fronste. ‘Wat is daarmee?’

‘Een getuige zei dat hij de tafelmanier van de Rus in gezelschap van een roodharige vrouw in de bar zag.’ Hij keek haar ongeduldig aan. ‘Moet ik nou écht de beveiligingsbeelden

bekijken?’

Ze sloeg haar armen defensief over elkaar. ‘Oké, dan!’ fluisterde ze. ‘Dat was ik.’

‘Wie is die vent die bij je was?’

‘Niemand. Gewoon een kennis.’

‘En weet Mark iets over deze... kennis?’

‘Waarom zou hij dat moeten weten?’

‘Dus hij is níét de knapste man buiten het bioscoopscherm?’

‘Eh...’ begon ze, alsof dat idee nooit bij haar was opgekomen. ‘Ja, waarschijnlijk wel, als je daarvoor gaat.’

‘Knapheid?’

‘Ja. Ik dacht toch dat we dit al hadden besproken,’ snauwde ze. ‘Ik vroeg je om me te vertrouwen, en dat zou je doen.’

‘Dat was voordat ik wist dat er een Rus letterlijk voor je ogen in een molotovcocktail was veranderd.’

Iemand van Forensische Opsporing kuierde naar hen toe. ‘Neem me niet kwalijk, rechercheur Delaney?’

‘Nu. Even. Niet!’ blaften ze tegelijk.

‘Luister, we maken vorderingen,’ zei Scarlett tegen Frank. ‘Ik heb de leiding over een spraakmakend onderzoek naar een seriemoordenaar! Dat heb ik altijd al gewild. Misschien moet je er gewoon op vertrouwen dat ik goed werk verricht.’

‘Sommige dingen wegen niet op tegen de nevenschade.’

Ze lachte spottend. ‘Jij hebt makkelijk praten. Jij wordt niet door iedereen met wie je werkt als een paria behandeld. Jij hebt je spraakmakende zaak al opgelost. Volgde jij destijds keurig alle regels en procedures toen je achter mijn vader aan zat?’

Frank gaf geen antwoord.

‘En als iemand tegen jou had gezegd dat je je terug moest trekken – gehoorzaam de boel de boel moest laten – zou jij dat toen hebben gedaan?’

Opnieuw zei hij niets.

‘Ik zit achter een monster aan, Frank, en jouw pas ontdekte geweten is wel het allerlaatste wat ik nu nodig heb. En als je me niet kunt steunen, kun je me tenminste uit de weg blijven,’ besloot ze.

De tranen prikten in zijn ogen toen hij haar zag wegstormen.

Kort nadat ze terug was in New Scotland Yard liep Scarlett vanuit het archief linea recta de toiletruimte aan de overkant van de hal in. Ze vergewiste zich ervan dat ze alleen was en haastte zich naar het laatste toilethokje, deed de deur op slot en sloeg pas toen het dossier open dat ze voor Henry had geleend: Paul Williams, achtentwintig jaar. Een freelanceonderzoeksjournalist die dood in zijn kelderwoning was aangetroffen – overdosis.

Ze sloeg de macabere foto’s over en bladerde door naar een gesprek dat meneer Williams enkele weken eerder met de politie had gevoerd en dat met het onderzoek in verband was gebracht. Ze sloeg de pagina om en begon het proces-verbaal te lezen:

De heer Williams meldde zich in bureau Charing Cross... kwam uiterst geagiteerd over... vertoonde duidelijke symptomen van paranoia en slaapgebrek... Tijdens het gesprek was te zien hoe de heer Williams niet nader bepaalde voorgeschreven medicatie innam.

Ze keek op om te luisteren toen vlak bij haar een deur dichtsloeg.

De heer Williams beweerde voor zijn leven te vrezen, geloofde dat hij zou worden ‘uitgeschakeld’ door een criminele organisatie die in de stad actief was nadat hij per ongeluk op hun bestaan was gestuit terwijl hij aan een ander verhaal werkte. Hij zei verder: ‘Dit is veel groter dan jullie je voor kunnen stellen. Ik heb het over grootschalige corruptie.’ Hij kon niet zeggen hoeveel mensen erbij waren betrokken, maar verklaarde dat ze gebruikmaakten van verschillende grote bedrijven en goede doelen om in het openbaar te opereren... beschreef verder een van de

‘medewerkers’: man, midden twintig, Oost-Europees. Lang, zeer gespierd, kort haar en tatoeages.

De deur ging open en meerdere mensen zetten luidkeels hun gesprek in de toiletruimte voort.

Scarlett vouwde snel het dossier dicht, propte het in haar tas en liep weg.

In de drie uur sinds haar promotie tot ‘adjunct-hoofd’ van het onderzoek naar de Jackdaw-moorden was haar bureau ondergesneeuwd in een buitensporige hoeveelheid administratie. Zonder te gaan zitten nam ze haar postbakje door en probeerde vervolgens het handgeschreven briefje te ontcijferen dat aan een van de meest angstaanjagende stapels paperassen was geniet:

*Zoals gekoecioneerd.
Bij degen –
– Ruk*

Ze schudde haar hoofd en gaf het op toen ze Frank aan de andere kant van de afdeling achter zijn bureau zag zitten. Zoals hij naar de grond keek terwijl hij een huiskerk-pastamaaltijd uit een plastic beker zijn hoofd in schoof, straalde hij van opzij gezien een en al ellende uit. Omdat ze zich schuldig voelde, liep ze naar hem toe.

“Eet je slank,” zei ze ter begroeting, de slogan op de onaantrekkelijke verpakking oplezend, iets wat – eerlijk is eerlijk – al van tevoren een verloren strijd was. “Eén portie.” Goed dat ze dat erbij zetten, want ik stond al op het punt een vorkje mee te prikken.’

Hij schonk haar een flauw glimlachje.

‘Wat daarnet betreft,’ begon ze, maar Frank wuifde het weg. ‘Dus we zijn weer vriendjes?’ vroeg ze.

‘Altijd,’ zei hij.

‘Hoe gaat het met de foto’s van het feest?’

‘Tot nu toe heb ik er vandaag drieënvijftig gecatalogiseerd.’

‘Best goed.’

‘Al zijn er vierenvijftig nieuwe binnengekomen, wat me in totaal op min één brengt. Maar ja, de dag is nog jo... O, verdomme!’ riep hij uit toen hij beseftte hoe laat het was. ‘Is er nog nieuws van de plaats delict?’

‘Het sporenonderzoek loopt nog. Vaststaat dat we bloed van twee verschillende mensen hebben gevonden, maar meer weten we op dit moment niet,’ vertelde ze. ‘Hoe zit het met de gebroken ketting uit het theater?’

‘Geen nieuws. Ze hebben een gedeeltelijke afdruk gevonden die niet van Dame Edith is, maar weten nog niet van wie.’

Scarlett kreunde. ‘Waarom gaat dit allemaal zo langzaam?’

‘Velen hebben getracht het tergend trage tempo van Forensische Opsporing te versnellen en allen hebben gefaald,’ zei hij wijs.

Ze wisselden een glimlach uit, maar het voelde allemaal nog steeds een beetje raar – oppervlakkig en geforceerd.

‘Ik ben even weg,’ zei Scarlett.

‘Naar een plek die interessanter is dan hier?’

‘Dacht zomaar dat ik met de ketting naar een paar juwelierszaken kan gaan als Forensische Opsporing hem heeft onderzocht. Kijken of zij me er iets meer over kunnen vertellen.’

‘Zal ik meegaan?’

‘Nee, hoor,’ antwoordde ze net iets te snel. ‘Lief van je, bedankt. Maar ik wil je niet van je foto’s afhouden. Trouwens, ik ben met een paar uur weer terug. Dan kletsen we verder bij,’ zei ze, en voordat hij bezwaar kon maken, pakte ze haar tas en liep ze snel weg.

Omdat hij Scarlett al kende sinds ze klein was, wist Frank altijd wanneer ze loog. Hij zette zijn beker pasta weg (ook al omdat een hele portie meer was dan zijn maag aankon) en gaf

haar een halve minuut voorsprong naar de liften voordat hij zijn sleutels pakte en haar naar buiten volgde.

Tegen heug en meug nam Frank plaats op een bankje dat de duiven als schijtschiet schijf hadden gebruikt. Aan de overkant van het water zag hij dat Scarlett in een café met uitzicht op het meer in St. James's Park aan een tafeltje ging zitten, en toen er minutenlang niets gebeurde had hij spijt dat hij niet even bij de ijscokar bij de ingang was blijven staan. Uiteindelijk kreeg ze gezelschap van een goedgeklede man. Toen ze bestelden, leken ze een goede, zelfs nauwe band te hebben.

Hij keek om in de richting van de ijscokar – waarvan hij door de bomen heen alleen gele flitsen zag, alsof je probeerde in het wild een luipaard te zien. Met rommelende maag keek hij weer naar het café, precies op het moment dat Scarlett haar tas opendeed en er iets uit haalde wat hij onmiddellijk herkende als een verkreukeld dossier. De man bladerde het door, knikte en schoof het opzij toen hun drankjes werden gebracht.

Vijftien minuten later had Frank net elke eend op het meer een naam gegeven toen hij hen van tafel zag opstaan. Zelf stond hij ook op en kuierde op zijn gemak in de richting van het café, zag hen afscheid nemen en ieder een andere kant uit gaan. Scarlett liep het park in terwijl haar mysterieuze tafelgenoot dichterbij kwam.

Frank bleef staan om uit te kijken over het water, zich ervan bewust dat de man achter hem langs liep, en telde tot tien. Toen hij schijnbaar genoeg had van het uitzicht, liep hij achter de man aan in de richting van de indrukwekkende gevel van Admiralty Arch, dat als een onbeweeglijke laatste verdedigingslinie voor het kwetsbare paleis stond... en waar de ijscokar in de schaduw geparkeerd stond.

Vermomd met een softijssnor stak Frank de weg over naar Trafalgar Square, waar de geschiedenisliehebber in hem onvermijdelijk de overhand kreeg. De voet van Nelson's Column was, zoals gewoonlijk, bedolven onder een lading dagjesmensen en hij volgde de man in pak langs een van de vier bronzen leeuwen die er maar niet in slaagden de zuil tegen toeristen te beschermen.

Volgens de legende zouden de vier gigantische Leeuwen van Landseer tot leven komen als Big Ben ooit dertien sloeg en, naar je mocht aannemen, al die respectloze klojo's met rugzak en al opeten. En in de zuidoostelijke hoek van het plein stond, door de meeste mensen over het hoofd gezien, de lantaarnpaal met een deur erin, die naar verluidt 's werelds kleinste politiebureau huisvestte. Frank gooide zijn hoorntje in de prullenbak en liep de trap op naar de National Gallery.

Toen de man met amper een knikje naar de medewerkers langs de rij voor de ingang zwierde, kwam Frank in de verleiding om zijn politiepasje te laten zien... maar hij besloot dat niet te doen, haalde een kaartje en liep samen met de rest van het publiek langs de beveiliging. Bezorgd dat hij de man kwijt was, liep Frank naar de plattegrond in de hal en zag dat de ander al achter in de East Corridor was. Hij versnelde zijn pas, gunde onbetaalbare meesterwerken de aandacht die hij normaal gesproken aan graffiti zou besteden en bereikte de hoek op het moment dat de man een met koord afgezette gang in liep.

Frank kwam voorzichtig dichterbij, liep langs het bordje met VERBODEN TOEGANG erop voordat hij geroezemoes volgde door een onverlichte gang die uitkwam in een in daglicht badende, rijkversierde zaal. Een gespierde man stond op wacht in de doorgang, met zijn rug naar Frank toe. Die dook een donkere nis in op een kleine zeven meter afstand van de doorgang. Van daaruit kon hij een groot deel van de zaal zien en had hij goed zicht op de man in pak, maar niet op degene met wie hij in gesprek was. In de doorgang ertegenover stond een aantrekkelijke vrouw en tegen de achterste muur liep een bebrilde man heen en weer, zodat die alleen soms te zien was. De combinatie van afstand en echo vervormde hun woorden tot iets onverstaanbaars, maar met een van hen zo vlakbij was het niet veilig om verder te lopen.

Frank pakte voorzichtig zijn telefoon, opende de camera-app en stapte zo ver als hij durfde van de muur. Hij zoomde in over de gespierde schouder van de man, richtte op Scarletts goedgeklede kennis tussen de andere twee in en wachtte op de perfecte opname.

Klik!

Het nagmaakte camerageluid weerkaatste door de gang, zodat Frank weer achter het muurtje dook en zacht vloekend het licht van zijn telefoonscherm met zijn borst afschermdde.

De man die op wacht stond had de klik gehoord.

Ze hadden hem allemaal gehoord.

Het werd stil in de galerij en vijf paar ogen waren gericht op de donkere gang. Het lemnet van een kartelmes zong metalig toen het uit de schede werd getrokken.

‘Verdomme,’ fluisterde Frank terwijl zijn onbeholpen vingers door de talloze schermen met instellingen en menu’s scrolden in een vergeefse poging de schermverlichting donkerder te maken of de geluidseffecten uit te zetten. Het lukte hem geen van beide. ‘Kom op, nou... toe dan.’

Verrassend stil voor zo’n indrukwekkende vent kroop de man het duister in van de gang, die een verwarrende mengeling vormde van nissen en ingebouwde vitrines.

Frank gaf zijn pogingen met zijn telefoon op en drukte zijn rug tegen de muur. Terwijl hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen, werd hij zich er scherp van bewust dat het geroezemoes plaats had gemaakt voor een onheilspellende stilte. In de duisternis kon hij nog net het schilderij ontwaren dat naast hem aan de muur hing: een vaas met een boeket stervende bloemen; slechts één bloem hield nog aan het leven vast – een bonte vonk die zich tegen het onvermijdelijke verzette. Het tafereel deed hem denken aan een tikkende klok.

Felix keek achter een vrijstaande vitrinekast. De ruimte was leeg, maar de hoek bood hem zicht op de volgende nis: dieper – groot genoeg om iemand te verbergen. Hij keek om naar de anderen in de zaal en wenkte om hulp, maar niemand reageerde.

Hij probeerde het nog een keer.

Toen hij besepte dat ze hem niet konden zien, liep hij de donkere gang weer in en sloop voorzichtig richting de nis, zijn mes geheven, klaar om aan te vallen. Hij bleef even staan... en

stapte toen de hoek om, waar hij alleen een schilderij van zieltoegende bloemen aantrof. Boven zijn hoofd lieten de pijpen en luchtgaten van het ventilatiesysteem afwisselend geklik en gegons horen. Hoofdschuddend stak hij zijn mes weer in de schede, fronste naar het lelijke schilderij en liep terug naar de galerij.

Vijf buitengewoon fraaie exemplaren

Scarlett was in de tussentijd naar Hatton Garden getogen, waar veel juweliers waren gevestigd. Het leek een logische plek om te proberen informatie in te winnen over de gebroken ketting uit The Old Playhouse. Ze stapte uit de bus en haalde haar telefoon tevoorschijn, waarbij het opzichtige sieraad voor de derde keer in twee uur op de grond viel. Ze hurkte, veegde er zo veel mogelijk vuil vanaf en keek er toen minachtend naar – grote stukken glas die bedoeld waren om indruk te maken maar niets waard waren. De ketting deed haar denken aan een pokeraar die zijn inzet verhoogde om te verbergen dat hij blufte.

Ze liet de ketting weer in haar zak glijden, keek op de plattegrond en volgde haar telefoon door de straat alsof die een wichelroede was, tot een gegraveerde plaat aan de muur haar liet weten dat ze was aangekomen bij juwelier Fellow & Sons.

De kwieke eigenaar moest begin tachtig zijn en was al een kwartier in zijn werkplaats, wat Scarlett tijd gaf om haar e-mails te lezen. Een personeelslid, waarschijnlijk een van de zonen op het naambord, stond de enige andere klant in de winkel te woord, zodat ze even de tijd had om Mark een berichtje te sturen:

Hoi x

Hé, hoi

Vruchtbare dag?

Ja

Bloed gevonden 😊

Ciol

*Cool

Poep gevonden

Onder mijn bureau

Thuis?!

Op school.

Ging ouderavond voorbereiden

Getver

Moet Andrew zijn

Hoopje ellende

Althans, best een grote hoop

Ik bedoel...

Moet gaan x

O. Oké. Doei

Liefs x

‘Sorry dat u zo lang moest wachten,’ zei de eigenaar verontschuldigend vanachter de toonbank. Hij klonk op de een of andere manier anders – een serieuze ondertoon vlakke zijn melodieuze stem af. ‘Ik moest echt zeker weten waar het om ging voordat ik met u sprak.’

‘Dus u hebt iets gevonden dat ons kan helpen?’

De oude man glimlachte geforceerd. ‘Misschien kunnen we beter ergens anders praten,’ stelde hij voor met een gebaar naar de andere klant, die geen moeite deed om te verhullen dat hij hun gesprek woord voor woord volgde. ‘Na u,’ zei hij, en hij gebaarde naar de deur naar de kleine werkplaats achterin.

Professioneel als altijd had de man het gedrocht op een fluwelen kussen gedrapeerd zoals je bij de kroonjuwelen zou doen en zelfs een paar katoenen handschoenen aangetrokken voordat hij ging zitten en de ketting aanraakte. Toen hij fronste, werden de breuklijnen in zijn voorhoofd benadrukt door het enorme vergrootglas tussen hen in. Hij bestudeerde de ketting nog een keer en Scarlett wachtte geduldig op zijn vonnis.

De juwelier keek bij het felle licht op de ketting neer als een chirurg met een patiënt op zijn operatietafel. ‘Het is jammer

dat de ketting beschadigd is,' zei hij. 'Het ontbrekende juweel hebt u zeker niet meer?'

'Ik ben bang van niet,' antwoordde ze. 'Als dat zich ooit op de plaats delict heeft bevonden, is het óf tussen de vloerdelen gevallen óf opgeveegd en ergens in een vuilnisbak beland.'

De man, die zijn werk duidelijk iets te serieus nam, keek alsof haar woorden hem fysiek pijn deden. 'O, wat vreselijk jammer.'

'Maar goed... wat kunt u erover vertellen?' drong ze aan.

'Neem me niet kwalijk.' De man leek verbijsterd. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien.' Scarlett keek hem stomverbaasd aan. 'In beschadigde toestand bestaat het sieraad uit vijf buitengewoon fraaie exemplaren van tweeëntwintig karaat, omringd door clusters van briljant geslepen diamanten, smaragden en robijnen van de hoogste...'

'Diamanten?' onderbrak ze. 'Bedoelt u echte diamanten?'

'O ja,' antwoordde de man bevlogen.

'Zelfs die grote?'

'Eh... ja,' zei hij, verbaasd over haar vraag. 'Dat alles is gezet in een platina behuizing. Zowel wat stijl als ongebreidelde overdaad betreft is het duidelijk afkomstig uit het Midden-Oosten – een voor iedereen duidelijk zichtbare uiting van status.'

Scarlett ging rechtop zitten en bekeek de spuuglelijke ketting. Ze kon het niet laten om de onvermijdelijke volgende vraag te stellen: 'En hoeveel is zoiets waard?'

De man had zich dat duidelijk ook zelf afgevraagd, want hij reikte naar een velletje papier waarop hij een ruwe schets had gemaakt en berekeningen had neergekalkt. 'Een voorzichtige schatting... in zijn huidige staat, uiteraard,' – hij haalde diep adem – 'misschien vier à vierenhalf.'

'O,' zei ze licht verbaasd. Het was ongetwijfeld een idioot duur stuk, maar door de manier waarop de oude man de spanning had opgebouwd, had ze bijna meer verwacht. Ze pakte haar pen om een aantekening te maken: 'Huidige staat:

vier- à viereenhalfduizend.’

‘Miljoen.’

‘Pardon?’

‘Miljoen,’ verbeterde de juwelier haar. ‘Vier à viereenhalf miljón pond.’

‘Sodeju!’ flapte Scarlett eruit. ‘Sorry, dat was onprofessioneel, maar... sodeju!’ zei ze nog een keer, en ze keek naar de vuist vol diamanten die ze eerder in het park nog naast een lekkende vuilniszak had laten vallen.

‘Als de ketting compleet zou zijn, zou ik hem op vijf à zes willen schatten,’ vervolgde de man, en hij reikte haar de ketting aan alsof die was gemaakt van... waar hij ook inderdaad van was gemaakt. ‘U vroeg me om u te helpen de eigenaar van dit stuk te vinden, maar ik denk zomaar dat u niet zult hoeven te zoeken. Hij of zij zal ú weten te vinden. Iemand gaat absoluut naar dit stuk op zoek.’

Zodra Frank op de afdeling terug was, liep hij regelrecht naar Olsen, het volwassen kind in skinny jeans en retro-T-shirt dat hij voor al zijn IT-vraagstukken raadpleegde. De sociaal onhandige jongeman wás even wennen, maar hij had eindeloos geduld met Frank. Om de een of andere reden had hij te doen met zijn oude collega die langzaam maar zeker door de moderne wereld buitenspel werd gezet.

‘Olsen!’ begroette Frank hem enthousiast.

‘Frank.’ Glimlachend hield hij op met waar hij mee bezig was en draaide zijn stoel naar hem toe. ‘Wat heb je vandaag voor me?’

‘Ben ik zo doorzichtig?’

‘Je hebt je telefoon in je hand.’

‘O. Juist,’ mompelde Frank, die zich altijd maar een vreselijke lastpak voelde. ‘Het gaat om een foto die ik heb genomen. Ik moet de gezichten van elkaar scheiden en in het systeem zetten.’

‘Zou geen probleem moeten zijn,’ zei Olsen. ‘Goede resolutie?’

‘Nou, ik nam mijn foto en wist weg te komen zonder dat iemand me zag, dus eh... ja, niet slecht.’

Olsen probeerde zijn glimlach te verbergen en stak zijn hand uit. ‘Wachtwoord nog steeds een-twee-drie-vier?’

‘En ik ben het nog niet vergeten,’ zei Frank trots.

De jonge man ontgrendelde de telefoon, zocht de meest recente foto en zoomde achtereenvolgens in op elk gezicht. ‘Oké. Oké. Dat zal wel lukken,’ zei Olsen, die met zijn vingers over het scherm swipete en de telefoon aan Frank teruggaf.

‘Is dat alles?’ vroeg die verbaasd.

‘Dat is alles,’ zei Olsen schouderophalend. ‘Ik heb de foto naar mezelf gemaild. Ik zal hem opknippen en de gezichten voor je in het systeem zetten. Aan welk dossiernummer moet ik ze koppelen?’

‘Zelfde als vorige keer?’ antwoordde Frank met een hoopvolle glimlach.

‘Oké,’ zei Olsen grinnikend. De laatste keer dat hij de regels voor Frank had opgerekt, was de krat met zijn favoriete bier er goed in gegaan. ‘Ik roep je wel als er iets bijzonders is.’

‘Frank!’ Scarlett stak haar hoofd om de deur van de afdeling. ‘Ik heb je hulp ergens bij nodig,’ zei ze, hem een olijftak aanreikend.

Hij nam hem aan en stond meteen op om haar naar de liften te volgen. ‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg hij.

‘Berovingen,’ antwoordde ze, en ze drukte op de liftknop.

‘Want?’

Ze gaf hem de kapotte ketting aan. ‘Wees er wel voorzichtig mee,’ waarschuwde ze. ‘Hij is ruim vier miljoen pond waard.’

Hij liet hem van de weeromstuit vallen en zijn rug knakte twee keer toen hij zich vooroverboog om hem op te rapen. ‘Vier miljoen?’ fluisterde hij luid, zodat maar de helft van alle mensen op de gang hem hoorde. Hij keek met open mond naar de ketting en alle wrok tussen hen was, voorlopig, vergeten.

‘We gaan met onze collega’s van Berovingen praten, want zij kunnen ons vast vertellen wie het stuk als vermist heeft opgegeven.’

Het kostte minder dan twee minuten om voor zo’n bijzonder en duur sieraad de aangifte van diefstal te vinden.

‘We geloven dus dat de eigenaar nog leeft?’ vroeg Scarlett verbaasd.

‘En hoe!’ antwoordde de dienstdoende rechercheur terwijl hij op zijn scherm tuurde. ‘Hier staat dat ze gisteren nog belde om een van mijn collega’s op zijn falie te geven omdat we haar ketting nog niet hebben gevonden. Hé, McGregor!’ riep hij, en hij wenkte iemand. ‘Zit jij op die zaak van die enorme diamanten ketting?’

‘Ja, hoezo?’

Frank hield de kapotte ketting omhoog en de man begon meteen te stralen. Frank had de ketting stijf vastgehouden sinds Scarlett die bij de lift aan hem had toevertrouwd. Het voelde onwerkelijk om alles wat hij ooit had begeerd, elk niet-afgevinkt trefwoord op zijn bucketlist, in zijn handen te houden, al was het maar even. Zijn gedachten bleven afdwalen. Hij dagdroomde over het leven dat hij Eleanor had kunnen geven voordat hij haar kwijtraakte, haar dromen om ‘ooit’ naar Japan of op safari te gaan waren altijd net een paar maandsalarissen buiten bereik, totdat het te laat was. En ondertussen hing dit gedrocht nutteloos om de hals van een of andere rijke vrouw.

‘We werken aan de Jackdaw-moorden,’ legde Scarlett uit. ‘De ketting is op een van de plaatsen delict gevonden. Wat kun je ons over de eigenaar vertellen?’

‘Ameera Abdalla,’ las de man achter de computer op.

‘In Saoedi-Arabië geboren erfgename van een sjeik en nog rijker dan God,’ nam zijn collega het over. ‘De afgelopen twee jaar heeft ze de bovenste twee verdiepingen van The Mountbatten Hotel afgehuurd. En ja, ze is echt zo bevoorrecht, laatdunkend en onaangenaam als je van zo iemand zou verwachten.’

‘Waar denk jij aan?’ vroeg Frank aan Scarlett. ‘Als ze leeft, zou zij dan de Jackdaw kunnen zijn?’

‘Dat is mogelijk, maar ik betwijfel het. Ze heeft er zeker de middelen voor, maar ik kan me niet voorstellen dat iemand die met zoiets rondloopt haar handen vuilmaakt.’

‘Een slachtoffer, dan?’

‘Een toekomstig slachtoffer,’ stemde ze in. ‘Het volgende slachtoffer, misschien? We weten dat de Jackdaw dicht bij zijn of haar slachtoffers moet komen om zulke nauwgezette moorden te plannen.’

‘Klopt. Maar voor zover we weten, heeft hij of zij de trofee altijd ná de moord weggenomen,’ bracht Frank naar voren.

‘Maar tot nu toe waren die snuisterijen geen miljoenen ponden waard, toch?’

‘Dat is waar.’

‘Misschien was de verleiding gewoon te groot,’ redeneerde Scarlett, en ze wendde zich tot de twee rechercheurs die hun gesprek gefascineerd hadden gevolgd. ‘Hebben jullie ook contactgegevens voor ons?’

De hooghartige erfgename

‘Belachelijk,’ sputterde Frank, die in de weelderige lobby van The Mountbatten voor de zoveelste keer op zijn horloge keek. ‘We zitten hier al veertig minuten. Ze hoeft met dat poenige lijf van haar alleen maar de lift naar beneden te nemen.’

‘H-hm,’ antwoordde Scarlett, die zelf wel blij was met de adempauze om de nieuwste vloedgolf aan e-mails bij te houden. Het deed haar denken aan de problemen met de lekkende douche thuis: elke keer dat ze in haar inbox keek, had ze hetzelfde angstige voorgevoel als wanneer ze door de voordeur liep om erachter te komen of het niet-aflatende gedruppel eindelijk de emmer naast de trap had laten overlopen. ‘Forensische Opsporing meldt dat een van de bloedmonsters van de straat overeenkomt met het bloed van onze popster,’ las ze hardop. ‘Het wachten is nog op resultaat van het andere.’

Frank knikte om haar te bedanken voordat hij weer op zijn horloge keek. ‘Wat mij betreft mag de Jackdaw haar hebben.’

Precies op dat moment gingen de liftdeuren open en verspreidde een handvol imposante mannen in identieke pakken zich door de omgeving van de receptiebalie. Een van hen liep naar buiten en stond met zijn achterwerk voor het raam naast Franks hoofd naar de daken te kijken.

‘Waar gáát dit over?’ vroeg Frank aan Scarlett toen in de lobby de deuren van een tweede lift opengingen en de mensen in de metalen kooi bleven wachten totdat ze van hun collega’s te horen kregen dat de kust veilig was.

Geflankeerd door haar bodyguards liep een onberispelijk uitzierende donkere vrouw vol zelfvertrouwen de lobby in. Haar al even donkere make-up en haren stonden in sterk contrast met een smetteloos witte jurk die haar het uiterlijk gaf van een ster in een oude zwart-witfilm die tegen een gekleurde achtergrond was gemonteerd. De mannen bleven een voor een staan, alsof dat zo gechoreografeerd was. Ze stonden om het

zitgedeelte heen, terwijl de vrouw tegenover de twee sprakeloze rechercheurs plaatsnam. Ze vouwde haar benen over elkaar en tikte ongeduldig met haar lange nagels.

‘Eh... mevrouw Abdalla,’ begon Scarlett onzeker. ‘Ik ben rechercheur Delaney en dit is...’

‘Die andere politieman heeft me verteld,’ onderbrak de vrouw haar, ‘dat jullie mijn ketting hebben gevonden... althans, gedeeltelijk. Dus ben ik jullie dankbaar... of in elk geval gedeeltelijk. Dat is de enige reden waarom ik met deze bespreking heb ingestemd. Jullie hebben drie minuten.’

‘Oké,’ zei Scarlett, en ze boog zich naar voren om de doodenge vrouw aan te spreken, nauwlettend in de gaten gehouden door de dichtstbijzijnde bodyguard. ‘We zijn hier vanwege de plek waar we uw ketting hebben gevonden. We hebben reden om aan te nemen...’

‘En waar hebben jullie die gevonden?’

‘Onder een lijk.’

Ze trok een vies gezicht. ‘Ik hoop wel dat jullie de ketting hebben schoongemaakt. Al verklaart dat wel waarom mijn eigendommen door twee rechercheurs van Moordzaken zijn gevonden en niet door jullie collega’s van Berovingen.’

‘Wat ons ertoe brengt om aan te nemen,’ vervolgde Scarlett alsof ze niet opnieuw onbeleefd was onderbroken, ‘dat het zeer geloofwaardig is dat uw leven wordt bedreigd.’

Deze onthulling leek de vrouw alleen maar amusant te vinden. ‘Rechercheur, heb je enig idee hoeveel mensen mij iets willen aandoen? Me willen ontvoeren? Me tegen mijn vader willen gebruiken? Hem zijn enige dochter willen afnemen als vergelding voor een of andere oude zakelijke deal die fout is gelopen? Waarom denk je dat ik hen om me heen heb?’ vroeg ze met een gebaar naar haar privéleger.

Scarlett veranderde van koers. ‘Ik neem aan dat u van de Jackdaw hebt gehoord?’ vroeg ze, en de volslagen zelfverzekerdheid van de vrouw haperde voor het eerst.

‘Uiteraard,’ antwoordde ze, en ze schoof ongemakkelijk op haar stoel. ‘Is dat... waarom is dat relev...’

‘Uw ketting,’ vervolgde Scarlett, die de regie over het gesprek nam, ‘is gevonden onder het onthoofde lichaam van een slachtoffer van de Jackdaw.’

Ameera Abdalla wierp een nerveuze blik door de drukke lobby en forceerde een glimlach op haar volmaakte gezicht. ‘Het maakt niet uit wie het is. De bovenste twee verdiepingen van dit hotel zijn een vesting. Niemand kan bij me komen.’

‘Dat kan wel, en dat zal ook gebeuren,’ verzekerde Scarlett haar. Frank zat zwijgend naast haar, maar trok een wenkbrauw op toen hij deze directe aanpak hoorde. ‘De Metropolitan Police wil u graag vierentwintig uur per dag bescherming aanbieden.’

‘Geen sprake van.’

‘Dit is een mededeling, geen vraag,’ zei Scarlett kordaat. De gesloten vrouw leek van haar stuk gebracht. Het was blijkbaar een nieuwe ervaring dat iemand ‘nee’ tegen haar zei. ‘Dit gaat niet alleen om u. Er is een seriemoordenaar bezig, die al drie mensen heeft gedood. En met deze ketting... en uzelf, hebben we voor het eerst een kleine voorsprong. De Jackdaw zal wel degelijk achter u aan gaan. Er is een zeer gerede kans dat hij of zij u zal onthoofden, en als hij of zij daarmee wegkomt, hoeveel andere mensen moeten er dan nog doodgaan omdat u zo naïef was om te denken dat u onaantastbaar was?’

Zelfs voordat Frank op haar voet stampte, wist ze dat ze te ver was gegaan. De hooghartige erfgename stond op. ‘Dit gesprek is ten einde,’ zei ze met een hoofdbeweging naar een van haar mannen.

‘Mevrouw Abdalla,’ bracht Scarlett uit, en ze ging staan terwijl er drie identieke Range Rovers voor het hotel stilhielden. Hun donkere ramen kleurden bij de lak en de wielen. ‘Er is een reden waarom ik de leiding heb over dit onderzoek. Ik heb niet één, maar twee eerdere moorden van de Jackdaw ontward. Ik begrijp deze moordenaar. Ik weet hoe hij of zij denkt. En ik zeg u dat ik u kan beschermen.’

De intimiderende vrouw snoof, keek haar lang aan... en wendde zich toen tot Frank, waarbij haar zijdezachte haar als een waterval over haar schouder viel. ‘Is dat waar?’

‘Geen woord van gelogen,’ zei hij knikkend.

‘En als zij dat allemaal heeft gedaan, wat doe jij hier dan?’

Hij keek naar Scarlett. ‘Morele steun, cheerleader... en extern geweten,’ antwoordde hij, al waren zijn woorden meer voor zijn partner bedoeld dan voor Abdalla.

Ze keek weer naar Scarlett. ‘Ik mag jou wel,’ zei ze. ‘Geen bullshit. Dus laat ik tegen jou even direct zijn: geen politie. Ik heb boven mijn eigen strijdkrachten. De meesten zijn gewapend en ik zou ieder van hen mijn leven toevertrouwen.’ Scarlett wilde bezwaar maken, maar de vrouw vervolgde: ‘Ik zal echter, op jouw advies, de komende week in het hotel blijven. Zodra we genoeg mondvoorraad hebben ingeslagen om de week gerieflijk uit te zitten, zal ik alle contact met wie dan ook, binnen of buiten dit hotel, afbreken. Bovendien zal ik jou toestaan om alles een keer na te lopen voordat we in lockdown gaan. Dat geeft je de kans om aan te stippen wat we eventueel over het hoofd hebben gezien en om mijn mannen zo nodig te briefen. Vind je dat acceptabel?’

Scarlett keek naar Frank, die zijn schouders ophaalde. ‘Ja.’

‘Mooi zo. Ik moet wat zaken afhandelen en dan hebben we een paar uur nodig om ons voor te bereiden, dus verwacht ik je hier om acht uur terug,’ zei ze tegen Scarlett voordat ze zich op haar hielen omdraaide, het hotel uit liep en in een van de wachtende auto’s stapte, op de voet gevolgd door een langgerekte schaduw van zwarte pakken.

Dat hij medio jaren negentig een roestrode Ford Mondeo had gekocht was óf een geniale zet geweest – de roestplekken vielen weg tegen de lak terwijl de auto op elegante wijze ouder werd – óf betekende dat hij al een kwarteeuw rondreed in een auto die er vanaf dag één niet uit had gezien. Frank koos ervoor het eerste te geloven.

Hij stond een klein stukje van het hotel geparkeerd en had net alle deuren tegelijk opengemaakt met de centrale ontgrendelingsfunctie toen zijn telefoon ging. ‘Frank Ash,’ antwoordde hij. Scarlett stond tegen de voorkant geleund op hem te wachten.

‘Frank, met Barry.’

‘...’

‘Barry Olsen.’

‘O! Wat is er aan de hand?’ vroeg hij, zich ervan bewust dat zijn partner meeluisterde.

‘Die foto’s die ik voor je in het systeem heb gezet, hebben alvast één hit opgeleverd.’

‘Dat was snel,’ zei Frank op zijn hoede. ‘Welke?’

‘Man – bril, blond haar, littekens op zijn gezicht.’

‘Ik weet wie je bedoelt.’

‘Ik zal je de details geven als ik je zie, maar’ – Frank hoorde papier knisperen terwijl Olsen blijkbaar het rapport doornam – ‘hij is echt een foute jongen. Ik bedoel... écht fout.’ Hij snoof. ‘Hoor eens, Frank, het gaat mij niet aan, maar als de zaak waar je op zit geen dossiernummer heeft, zou die, serieus, wel een nummer moeten hebben.’

‘Waarvan akte,’ zei Frank, die ‘één seconde nog’ naar Scarlett gebaarde.

‘Ik zeg het alleen maar omdat ik me zorgen om je maak.’

‘En dat waardeer ik enorm,’ zei Frank tegen hem. ‘Weet je wat, laten we erover praten als ik terug ben. Ik kom er zo aan.’

‘Tot straks.’

‘Oké. Bedankt,’ zei hij, en hij borg zijn telefoon op en keek Scarlett aan. ‘Sorry daarvoor. Ik moet terug naar kantoor. Probleem met een andere zaak,’ legde hij vaag uit. ‘Ga je mee?’

‘Ik denk dat ik op eigen kracht ga,’ zei ze. ‘Misschien haal ik meteen wel iets te eten.’

‘Dan zie ik je daar,’ zei hij, en hij stapte in en startte de tegensputterende motor. Hij zwaaide naar Scarlett en reed toen weg. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij dat ze meteen haar telefoon pakte en tegen haar oor hield.

Henry stond op een bijna verlaten strand te kijken hoe het zonlicht als gelekte olie op het wateroppervlak dreef en te genieten van het gevoel van zand tussen zijn tenen, toen zijn telefoon begon te trillen. Hij zette de felroze emmer die hij net had gevonden neer en nam op.

‘Rechercheur Delaney!’ begroette hij haar enthousiast, terwijl hij zijn ogen dichtdeed en een diepe teug frisse lucht inademde.

‘Er is iets gebeurd.’

‘Dat is bemoedigend.’

‘We hebben ontdekt van wie de kapotte ketting is,’ vertelde Scarlett, die bijna werd overstemd door de geluiden van Londen – auto’s en agressie. ‘Ameera Abdalla. Ze leeft nog en is dus waarschijnlijk het volgende slachtoffer. Ik heb haar net ontmoet en ze is op z’n zachtst gezegd... lastig.’

Twee meeuwen begonnen naar elkaar te krijsen, ruziënd om een bakje patat.

‘Wat hoor ik toch?’ vroeg ze.

‘Meeuwen.’

‘Waar ben je?’

‘Aan de kust van Norfolk,’ vertelde hij, om zich heen kijkend in de woeste baai die hij bij toeval had ontdekt. ‘Vrije dag,’ legde hij uit. ‘Ik stond net te bedenken dat als je iemand in het zand begraaft, bijvoorbeeld om informatie los te krijgen, je diegene niet dieper hoeft te begraven dan tot de schouders om hem of haar te laten stikken.’

‘Loop jij dááaraan te denken?’

‘Het heeft allemaal te maken met het op- en neergaan van de borstkas als we praten. Zodra het zand zich boven de ribbenkast bevindt, glijden de fijnere korrels bij elke uitademing naar beneden om de daar ontstane leegte te vullen, totdat de longen uiteindelijk geen ruimte meer hebben om uit te zetten en iemand stikt, terwijl de luchtwegen helemaal schoon blijven. Vind je dat niet bijzonder?’

‘Misschien moet je een volgende keer proberen een boek te lezen of iets dergelijks?’ suggereerde Scarlett. ‘Maar goed... Ameera Abdalla,’ pakte ze de draad van haar verhaal weer op, ‘heeft een privilège aan bodyguards die geen moment van haar zijde wijken, en ze heeft hoegenaamd geen interesse in politiebescherming. Het enige wat ik kon bereiken was dat ik vanavond haar etages kan komen beoordelen voordat ze in lockdown gaan.’

‘Waar is ze nu dan?’ vroeg Henry in opperste verwarring.

‘Weg.’

‘Weg?’

‘Ze is waarschijnlijk haar ding aan het doen. Ik zei al, ze is moeilijk.’

‘Hoe laat heb je me nodig, en waar?’

‘Dat wordt een probleem.’

‘Misschien wel, maar hoe laat heb je me nodig, en waar?’ vroeg hij opnieuw.

‘Ze wil mij daar al niet eens!’

‘Regel het. Als die ketting het eigendom is van deze vrouw zal de Jackdaw zeker op haar af komen, en ik moet erbij zijn als ze komt... We hadden een afspraak, rechercheur Delaney.’

‘Dat weet ik!’ Ze snoof. ‘Acht uur. The Mountbatten. Ik zie je om tien vóór in de lobby.’

‘Tot dan.’ Hij wilde ophangen.

‘Hé, Henry!’

‘Ik ben er nog.’

‘Ik weet dat jij je opdracht hebt en dat niets van wat ik zeg je daarvan af kan brengen. En ik weet dat je me niets verschuldigd bent, maar laat mij haar eerst arresteren... de Jackdaw. Laat mij haar de handboeien omdoen en haar wegleiden voordat jij iets doet.’

Het was lang stil.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei hij, en hij beëindigde het gesprek en keek fronsend naar het scherm. Met een blik op zijn horloge belde hij snel een ander nummer, dat hij uit zijn hoofd kende.

‘Ja?’ klonk een vrouwenstem.

‘Waar we het eerder over hadden, hè,’ zei Henry cryptisch. ‘Ik hoopte eigenlijk dat ik daar vanmiddag Sofia voor mocht lenen.’

‘Ik zal zorgen dat ze contact met je opneemt.’

De verbinding werd verbroken.

Henry ademde nog een keer gulzig de zeelucht in en keek neer op de man aan zijn voeten: zijn blik was leeg, terwijl een zacht zeebriesje met zijn futloze haar speelde. Alleen zijn hoofd, nek en schouders staken nog uit het zand. Misschien was Henry gewoon te optimistisch, maar de tong die uit de mond hing zag eruit alsof die op het punt had gestaan de geheimen te vertellen waar hij, Henry, op uit was gestuurd. Duidelijk gevalletje bijna-raak-is-toch-mis.

‘Bah,’ zei hij misprijzend, en hij zette de knalroze emmer over het onappetijtelijke hoofd heen voordat hij zijn schoenen oppakte en wegliep.

Shop till you drop

Kamil Dagher maakte al deel uit van mevrouw Abdalla's beveiliging sinds de onbestendige situatie in Riyad haar had genoodzaakt om stante pede naar Londen te verkassen. Sindsdien was de beveiliging drie keer ernstig geschonden: twee gevallen waar ze weet van had en eentje waar ze niets van wist – dat geval betrof een journalist die zich voordeed als hotelmedewerker.

Ze waren alle drie opgelost.

Maar vandaag voelde hij angst.

Niet alleen zou dit zijn vuurproef worden als haar pas benoemde hoofd beveiliging, maar bovendien leek zijn cliënt vandaag bijzonder tegendraads – ze volgde halsstarrig haar gebruikelijke dagindeling, alsof het een doodgewone dag was. Zijn beste mensen waren beladen met boodschappentassen, want het goedgetrainde team werd als pakezels gebruikt die tussen afspraken in kapsalons en pedicures door langs elke schoenwinkel op de route sjokten.

Het team stond verspreid opgesteld rondom de make-uptoonbank en keek naar de gestage stroom mensen die door de doolhof van Selfridges' parterre kwamen aanzetten. Kamils mannen moesten voortdurend klanten wegleiden van de toonbank waar mevrouw Abdalla met verschillende borsteltjes en potloden werd bewerkt. Uiteindelijk kreeg haar hoofd beveiliging er genoeg van.

‘Hoeveel langer gaat dit nog duren?’ blafte hij.

‘We zijn bijna klaar,’ zei de met een stippelborstel gewapende vrouw glimlachend.

‘Dit bevalt me niets,’ zei hij, nerveus tikkend met zijn voet. Hij zag hoe een van zijn mannen stond te discussiëren met een vrouw die vastbesloten was naar een andere toonbank te lopen.

‘O, rustig maar, Kamil,’ zei Abdalla vanuit haar liggende positie op de leren stoel. ‘Waarom ga je niet even koffie halen

of zo?’

‘We zouden hier niet moeten zijn. Het is te open.’

‘Perfect!’ kondigde de make-upartieste aan, en ze deed een stap achteruit, zodat haar creatie rechttop kon zitten om in de spiegel te kijken.

‘Kunnen we nu gaan?’ vroeg Kamil toen de andere vrouw de producten waar ze ruim een halfuur over hadden gepraat in een tasje ging doen.

‘Ja. We kunnen gaan...’ zei zijn werkgeefster terwijl ze opstond, ‘... naar de champagnebar,’ zei ze erachteraan. Zachtjes mompelend zocht Kamil haar tassen bij elkaar en liep achter haar aan naar het web van roltrappen dat in de grote vide in het hart van het warenhuis was gespannen.

De beltoon verdrong de verkeersherrie toen Henry over de snelweg naar Londen sjeesde.

‘Goedemiddag. The Mountbatten,’ antwoordde iemand op gemaakt deftige toon.

‘Ik vroeg me af of u me kunt helpen,’ begon Henry. ‘Ik hoopte voor vannacht een kamer met uitzicht te kunnen boeken. Hebt u op uw bovenste verdiepingen nog een kamer beschikbaar?’

‘Laat me even zien... Ah! U boft. We hebben nog een kamer vrij op de negenenveertigste verdieping, de hoogste verdieping waarop we kamers aan het publiek aanbieden.’

‘Dat lijkt me prima.’

‘Het is een luxesuite, en die kost...’

‘Dat is prima.’

‘En op welke naam kan ik de suite reserveren?’

‘Henry Devlin.’

‘Dan staat u genoteerd, meneer Devlin. We verheugen ons erop u straks te mogen verwelkomen.’

‘Ontzettend bedankt,’ zei Scarlett, en ze beëindigde haar telefoongesprek.

Ze propte het kogelwerende vest in een rugzak voordat iemand haar zag en sloot het kastje van haar hevig zwangere vriendin, die zo verstandig was om in de nabije toekomst bij schietpartijen uit de weg te blijven.

Ze trok de ritsen van de rafelende rugzak dicht, hing hem over haar schouder en liep snel de kleedkamer uit.

Frank liep al rond met een frons op zijn gezicht sinds Olsen hem het verslag over zijn gefotografeerde verdachte, Linus Bergman, had overhandigd. Nu hij het veelbewogen verleden van de Zweed zwart-op-wit zag, begreep hij de onrust van zijn jonge collega wel. Frank had Olsen gesust met een leugentje, gezegd dat hij nog in een heel vroeg voorstadium zat van een onderzoek naar de groep op de foto, maar hij had wel moeten beloven geen kiekjes meer van hen te maken zonder de ruggensteun van een klein leger.

Toen Scarlett met een verschoten rugzak de afdeling op kwam lopen, vouwde hij de afdruk snel op en stopte hem in een la.

‘Halfzeven,’ zei ze met een blik op de klok. ‘Ik dacht zo dat ik straks alvast maar naar het hotel terugga en uitzoek wat de directie op het vlak van aanvullende beveiliging te bieden heeft.’

‘Ik zet vijf pond in op niks-niemendal.’

‘Ik pas,’ antwoordde ze, want ze vermoedde dat hij gelijk had.

‘Nieuwe rugzak?’ vroeg Frank schalks.

‘Gewoon wat extra kleding,’ loog ze. Ze klonk ongewoon overtuigend, maar ze had in korte tijd dan ook akelig veel ervaring opgedaan. ‘Misschien kunnen Mark en ik alsnog de stad in. Ga jij al snel naar huis?’

Frank keek verbluft. ‘Ga ik dan niet met jou mee?’

‘Doe niet zo mal,’ zei ze. ‘Het heeft geen zin dat we allebei onze avond laten verpesten met een wandelingetje door een hotel dat vijf minuten duurt. Welke dag is het?’

Hij moest nadenken. ‘Zaterdag.’

‘Dan heb jij je boekenclub. Je bent al weken niet meer geweest. Ga daar dan naartoe. Ik red me wel,’ verzekerde ze hem toen ze hem zag twijfelen. ‘In die paar minuten dat ik bij haar ben, zal er echt niks gebeuren.’

‘Weet je het echt zeker?’

‘Natuurlijk!’ Ze glimlachte naar hem en wilde al weglopen.

‘Scarlett!’ riep Frank haar na, al wist hij zelf niet precies wat hij wilde zeggen toen ze zich omdraaide. De lijst met wreedheden die aan de Zweed waren toegeschreven zat hem nog steeds dwars. Maar hij wist ook dat hun relatie niet bestand zou zijn tegen nog een knallende ruzie, zo kort na de vorige. Uiteindelijk zei hij alleen: ‘Wees alsjeblieft voorzichtig.’

Scarlett werd naar de los- en laadplaats geleid. De dienstdoende manager van The Mountbatten voldeed op basis van minimale informatie aan haar onorthodoxe verzoek.

‘Dus we kunnen hier een politiewagen neerzetten?’ vroeg ze.

‘Dat zou geen probleem moeten zijn, tenzij er net een levering wordt uitgeladen.’

‘En waar zijn we precies?’ De manager keek haar niet-begrijpend aan. ‘Ten opzichte van het hotel, bedoel ik: voorkant, achterkant, zijkant?’

‘Achterkant,’ liet hij haar weten. ‘Er is een ventweg over de hele lengte van het gebouw.’

‘Is dat een eigen weg?’

‘Ja, leveranciers moeten door een slagboom. Ze melden zich via de intercom bij de ingang.’

Scarlett knikte. ‘Ik wil u vragen uw medewerkers te biefen. Zeg hun dat ze politiewagens achterlangs hiernaartoe sturen.’

‘Natuurlijk.’

‘Kan ik dit hier ergens neerleggen?’ vroeg ze, en ze liet de mottige rugzak van haar schouder glijden.

‘Geen probleem,’ antwoordde de man, die zag hoe ze de tas boven op een metalen kast uit het zicht schoof.

‘Dank u wel. U hebt me goed geholpen.’

Zodra ze uit de betonnen doolhof onder het hotel tevoorschijn kwamen, tingelde Scarletts telefoon.

Kamer 497

Fronsend keek ze naar het bericht, bedankte de vriendelijke man nog een keer en liep door de lobby naar de liften. Terwijl ze met ploppende oren omhoogging, concentreerde ze zich op de naad tussen de glimmende deuren en voelde ze de metalen kooi afremmen toen die zijn bestemming bereikte. Opgelucht dat ze weer vaste grond onder de voeten had, klopte ze op de deur van de dichtstbijzijnde kamer.

Henry begroette haar met een warme glimlach en stapte opzij om haar de weelderige suite binnen te laten. Zijn enige bagage bestond uit zijn jasje dat op het bed lag en het lange geweer dat naast de ramen tegen de muur geleund stond.

‘Ik heb deze kamer de hele komende week. Het leek me dat als zij hiernaartoe komt, wij hier ook zo veel mogelijk moeten zijn. Het heeft geen zin om aan de andere kant van de stad te zitten als het telefoontje binnenkomt,’ redeneerde hij. ‘We hebben nog twintig minuten. Mag ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Je mag het aanbieden,’ antwoordde Scarlett, die naar de ramen liep. Toen ze uitkeek over de drukke winkelstraat aan de voorkant van het hotel krulde er een glimlach om haar mondhoeken. ‘Maar ik bedank.’

Henry trok de minibar open, haalde er een flesje champagne uit dat hij ontkurkte en schonk toch twee glazen in.

‘Ik heb lopen nadenken over wat je zei,’ vertelde hij terwijl hij een glas op het tafeltje naast haar zette. ‘En je hebt gelijk. Er is geen reden waarom we hier niet allebei uit kunnen halen wat we nodig hebben. De enige vraag is of jij op het laatste moment geen gewetenswroeging krijgt als het erom gaat daadwerkelijk de trekker over te halen.’

Ze keek hem onbekommerd aan. ‘Maar ik ben niet degene die de trekker overhaalt. Dat ben jij.’

‘Ik bedoelde het meer figuurlijk,’ zei Henry, die haar zag neerkijken op de onstuimige stad.

‘Ik wist waar ik aan begon,’ zei ze uitdagend, en ze pakte het glas op en keek hem aan. ‘Voor mij geen gewetenswroeging,’ verzekerde ze hem. Het geweer stond tussen hen in als een streep in het zand – de ethische grens die hij haar vroeg definitief te overschrijden.

Na een korte stilte knikte Henry. ‘Arresteer haar maar,’ zei hij. ‘Laat de wereld maar zien dat je niet alleen op de ongrijpbare moordenaar jaagt, maar haar ook vangt.’ Scarlett voelde haar hartslag omhooggaan. ‘Loop met haar naar buiten en doe dan twee passen naar achteren. Dan maak ik het verder af.’ Hij hief zijn glas. ‘Op een vruchtbare samenwerking.’

Scarlett glimlachte, denkend aan het kogelwerende vest dat ze in de los- en laadruimte aan de achterkant van het gebouw had weggestopt. Ze was tijdens het onderzoek naar deze zaak keer op keer over haar eigen grenzen heen gegaan, dus was het geruststellend om te weten dat ze haar gezonde verstand niet helemaal had verloren.

‘Op een vruchtbare samenwerking,’ zei ze hem na, en ze proostte met hem.

Wie het beste kan liegen en bedriegen.

Abdalla gaat nat

Henry keek vol ontzag op tegen Ameera Abdalla's hoofd beveiliging. De monsterlijke man zag eruit als een grotere, gemenere, bebaardere versie van Felix.

‘Wie is dit?’ vroeg Kamil Dagher, die vooropliep. Zijn twee collega's liepen achter hen aan.

‘Henry Devlin,’ vertelde Scarlett. Haar viel op hoe de man haar persoonlijke ruimte schond. ‘Hij heeft ons geadviseerd over de zaak.’

‘Politie?’

‘Nee.’

Kamil, die een kop groter was dan Henry, keek op hem neer. ‘En wat is uw vakgebied precies, meneer Devlin?’

‘Praktisch veiligheidsbeheer, naast algoritmische risicomijdende infrastructuur,’ antwoordde Henry zonder enige aarzeling. Scarlett leek onder de indruk, maar de grotere man niet bepaald.

‘Dat klinkt bedacht.’

‘Dat komt doordat ik het heb bedacht... toen ik vijf jaar geleden voor mezelf begon. Het was dat of “Ik red je leven... tegen een fors tarief”.’

De man knorde uit hetzij lichte geamuseerdheid, hetzij regelrechte woede; dat was moeilijk te zeggen. Hij keek zijn collega's aan en zei: ‘Fouilleer ze... grondig.’

Scarlett en Henry staken hun handen boven hun hoofd en lieten zich uitvoerig betasten.

‘Hierna voel ik me verplicht je iets te drinken aan te bieden,’ zei Henry tegen de humorloze lomperik die hem fouilleerde. ‘O, dat hoort allemaal bij mij,’ verzekerde hij de man die zijn onderstel met ongepaste achterdocht bejegende.

Kamils ondergeschikten knikten, duidelijk tevredengesteld, en deden een stap achteruit, waarna het hoofd beveiliging Scarlett en Henry eindelijk uitnodigde om in de lift te stappen. Hij haalde een sleutelkaart aan een koord van zijn hals, stopte die in een onopvallende sleuf, zodat de deuren dichtgingen en de motor zoemend tot leven kwam.

‘Als de kaart is gelezen, stopt de lift bij geen enkele andere verdieping,’ liet hij hun weten.

Scarlett probeerde haar ongemak over de derde duizelingwekkende liftreis in twintig minuten achter een flauwe glimlach te verbergen. Ze kon zich niet aan het gevoel onttrekken dat Henry en zij ongelooflijk veel blind vertrouwen stelden in de dunne vloer die hen van de afgrond scheidde door een lift te delen met de drie grootste mannen die ze ooit had gezien.

‘Jullie komen ons dus vertellen hoe we ons werk moeten doen?’ vroeg Kamil haar op uitdagende toon.

‘Niet precies,’ antwoordde Scarlett, die haar ademhaling in bedwang hield.

‘Mevrouw Abdalla leefde toch toen u haar eerder sprak?’

‘Eh... ja,’ wist ze uit te brengen terwijl ze haar oren weer voelde ploppen.

‘Dan zijn we dus goed in ons werk.’

Verscheidene ondraaglijke seconden later kwam de lift tot stilstand en volgde Scarlett de anderen een lange gang in die qua indeling identiek was aan de etage eronder, afgezien van het feit dat de exclusieve gast hem duidelijk naar eigen smaak had mogen inrichten. Kamil liep voorop en leidde de groep naar een open deur aan het einde van de gang.

‘Personeelshuisvesting,’ vertelde hij. ‘Camera’s,’ zei hij, wijzend naar de twee zwarte koepels aan weerszijden van de gang. ‘Waakhond,’ vervolgde hij met een stalen gezicht toen een pluizig keeshondje met een strik in zijn haar de gang op kwam rennen en tegen hem op sprong, waarna de angstaanjagende man het beestje oppakte en als een baby de trap op droeg naar de bovenste verdieping van het hotel.

Toen stonden ze weer in de frisse buitenlucht, waar de zon weigerde zonder enig verzet onder te gaan en de lucht boven de stad in verbluffende paarse en blauwe tinten schilderde. Maar wat Scarlett de adem had benomen, was niet het uitzicht – het was het onwezenlijke dakterras met zijn eigen bosachtige tuin, waar een ouderwetse schommel aan de takken van een volwassen wilg hing. Wat haar raakte, was het surrealistische idee dat de tuin zich precies op die plek had bevonden toen het hotel voor het eerst uit de grond schoot en het gebouw hem verdieping bij verdieping steeds hoger de lucht in had gestuwd.

Vanuit een verzameling ornamenten stroomde water langs de omringende muren naar één kant van een ongelooflijk mooi overloopzwembad met glazen zijwanden die de illusie versterkten dat het over de rand liep. Overal om hen heen flikkerden kaarsen in papieren lantaarns. Het licht ervan werd aangevuld door de knusse gloed die uit een handjevol gebouwen rondom de tuin sijpelde.

‘De vertrekken van mevrouw Abdalla,’ liet Kamil weten, en hij zette de hond neer om te wijzen naar het meest luxueuze gebouw. ‘Gastenvertrekken,’ vervolgde hij met een gebaar naar het gebouw ernaast. ‘Daar woon ik,’ zei hij, en vervolgens: ‘Beveiliging. Beveiliging. Beveiliging,’ om de resterende kamers te benoemen. ‘Zeven camera’s bieden 360 graden zicht op het hele dak, dat zelf wordt afgeschermd met kogelwerend glas.’

‘En waar is mevrouw Abdalla nu?’ vroeg Scarlett, die wanhopig een smoesje probeerde te bedenken om de schommel te kunnen uitproberen.

‘Meditatie,’ vertelde het hoofd beveiliging. ‘Daarna gaat ze zwemmen en drinkt ze iets. Vervolgens heeft ze een videobelafsprak met haar moeder in Riyad en daarna gaat ze naar bed. Elke avond hetzelfde. Dus ga uw gang,’ zei hij met een armgebaar naar zijn onneembare vesting, ‘doe waar u voor bent gekomen.’

Toen ze naast Henry ging staan aan de zijkant van het gebouw, waar hij stond te kijken hoe het overloopzwembad over de rand van het glas in een goot eronder liep, leek zelfs

hij onder de indruk van de schaamteloze weelde.

‘Hoe wil je dit aanpakken?’ vroeg ze. ‘Neem ik boven en jij beneden?’ Hij knikte instemmend. ‘Is er nog iets waar ik speciaal op moet letten?’

‘Dat weet je als je het ziet,’ verzekerde hij haar. ‘Routine is foute boel. En ze zou niet lang achter elkaar alleen moeten zijn. Heb je gezien dat de liftdeuren sloten hebben? Die moeten ze afsluiten zodra wij weg zijn. Het ligt allemaal best voor de hand.’

Scarlett zei zacht: ‘Eerlijk gezegd heb ik momenteel het idee dat we echt hun tijd aan het verspillen zijn. Het lijkt onmogelijk dat iemand hier bij haar kan komen.’

‘Mee eens, maar laten we goed blijven opletten,’ zei hij, en hij liep terug naar de trap, op de voet gevolgd door het ontzagwekkende hoofd beveiliging.

‘Kunnen we deze kamers controleren?’ vroeg Henry toen ze de benedenverdieping van Ameera Abdalla’s imperium bereikten.

Snuivend maakte Kamil met zijn sleutelkaart de dichtstbijzijnde deur open, die leidde naar een suite die identiek was aan Henry’s eigen kamer eronder. ‘Alle ramen zijn al nagekeken.’

Henry knikte, liep een rondje door de kamer. ‘Hebben jullie nagedacht over een inbraak van beneden af?’ Te oordelen naar zijn gezichtsuitdrukking had Kamil daar niet bij stilgestaan. ‘Misschien het overwegen waard. Het beste is om op deze verdieping alle tapijt los te trekken, vooral onder kasten en bedden – plekken waar niemand een gapend gat in de vloer ziet.’

Kamil keek bezorgd om zich heen.

‘Mooi zo,’ zei Henry met een vrolijke glimlach. ‘Volgende?’

Scarlett was nog bezig de gastenvertrekken te controleren toen Ameera Abdalla in een witte kamerjas uit de deur ertegenover kwam. Ze deed haar mond al open om haar onwillige gastvrouw te begroeten, maar haar fascinatie voor het leven van rijk en beroemde mensen hield haar tegen. In plaats van

iets te zeggen bleef ze staan en keek ze door het raam hoe de mooie vrouw in de richting van de verafgelegen zonsondergang liep. Met een champagneflûte in haar ene en een zachte handdoek in haar andere hand leek ze deel uit te maken van een exotische parfumreclame die werkelijkheid geworden was.

De man die Scarlett in de gaten hield, schraapte zijn keel zodat ze bij zinnen kwam.

Ze wendde zich tot hem. ‘Alles ziet er hier goed uit,’ meldde ze voordat ze het terras overstak naar de vrouw die net de laatste pluk van haar donkere haren in een badmuts duwde.

‘Rechercheur Delaney,’ zei Ameera Abdalla knikkend. ‘Zijn er problemen?’ vroeg ze met geveinsde belangstelling. Toen ze haar badjas liet vallen, zag Scarlett haar eenvoudige zwarte badpak.

‘Toe nu toe alleen dingen die uw mannen vast zelf wel zouden hebben gezien.’

‘Blij dat te horen,’ antwoordde de onberispelijke vrouw.

Daarmee was het gesprek blijkbaar ten einde, want ze trok haar zwembril voor haar ogen en Scarlett zag de hartvormige-diamanten armband die de meeste vrouwen niet eens uit zijn doosje zouden durven halen, laat staan ermee gaan zwemmen. Ameera Abdalla dook in het zwembad en begon haar avondlijke baantjes. Scarlett keek uit over de daken om haar heen en kon zich opeens niet aan het gevoel onttrekken dat ze in de gaten werden gehouden.

Kamil had Henry’s waarschuwing ter harte genomen, en de twee mannen verspreidden zich om de minder zichtbare delen van de verdieping effectiever te kunnen controleren.

‘Iets gevonden?’ vroeg de enorme man toen ze elkaar weer op de gang tegenkwamen. Henry schudde zijn hoofd. ‘Blijf zoeken,’ zei hij toen ze weer uiteengingen om de volgende twee kamers te doorzoeken.

Toen de duisternis viel, gingen er een voor een lampen op zonne-energie aan, sterren in de vloer kwamen onder Scarletts voeten tot leven en de wilg barstte los in grote trossen warm

licht. Ook het zwembad was nu een voortdurend wisselende mengeling van roze en blauwe tinten, alsof iemand verf aan het mengen was.

‘Ik zou nu graag de vertrekken van mevrouw Abdalla inspecteren,’ zei Scarlett tegen de man die vanaf korte afstand naar haar stond te kijken.

Met een nors knikje stelde hij het team via de radio op de hoogte en ging haar voor.

Henry hoorde Kamil op de gang. Toen hem niets bijzonders opviel, deed hij de kastdeuren dicht en liep naar buiten om met hem te praten. Hij keek opeens bezorgd. ‘Stond die deur net ook al open?’ vroeg hij aan het afgeleide hoofd beveiliging, gebarend naar de nooduitgang die op een kier stond.

Kamils ogen werden groot en hij trok zijn wapen uit zijn holster. ‘Blijf hier!’ blafte hij. Henry knikte gediensig en keek de reus na, die voorzichtig door de deuropening het trappenhuis in liep.

Scarlett betrad de eerste kamer in Ameera Abdalla’s weelderige vertrekken terwijl de miljardaire genoot in haar zwembad op het dak. Maar in plaats van te worden overmand door jaloezie, merkte ze dat ze vreselijke zin had in fish-and-chips, haar comfortabele bank en samen met Mark een avond lang rotzooi op tv kijken.

Ze had begrepen dat haar gastvrouw al ruim twee jaar boven in het hoge hotel woonde, maar de kamers zagen er onbewoond uit: geen schilderijen aan de muur, geen rondslingerende makkelijke kleren, geen vrienden of familieleden om haar isolement mee te delen – alleen een legertje mensen die royaal betaald kregen om haar in leven te houden.

Toen Scarlett toekeek hoe Ameera Abdalla gedisciplineerd haar baantjes trok in het glazen zwembad, had ze met haar te doen – een vrouw die alles bezat... en toch niets had.

Henry wachtte naast de branddeur en zocht door de nauwe kier naar een teken van leven. ‘Kamil?’ riep hij. ‘Kamil?’ Hij wierp een blik door de lege gang en stapte toen het stille

trappenhuis in. ‘Kamil?’

Op de bovenste trede had zich een flinke rode plas gevormd, die over de rand druppelde en op zoek leek te zijn naar de andere verspreide bloedvlekken die de weg naar beneden versierden. Henry keek over de reling en zag een verdieping lager het verfrommelde lichaam van de enorme man in zijn eigen bloed liggen. Bloederig schuim vormde zich om zijn mond toen hij probeerde adem te halen. Henry rende naar beneden en knielde naast de stervende man op de grond. Hij drukte een hand tegen de steekwond in zijn nek, maar kon de bloedstroom niet stelpen.

Henry veegde zijn handen aan zijn overhemd af, pakte de radio uit de handen van de reus en hield de zendknop ingedrukt. ‘Kamil is uitgeschakeld!’ meldde hij. ‘Trappenhuis benedenverdieping. Ze is in het gebouw. De Jackdaw is in het gebouw!’ Hij maakte de radio aan zijn eigen riem vast, nam het hoofd beveiliging zijn sleutelkaart af en pakte het wapen vanonder zijn slappe hand. ‘Het spijt me,’ zei Henry tegen hem, en hij draaide de man die nog maar enkele tellen te leven had de rug toe en rende de trap weer op.

‘Blijf waar u bent!’ blafte een lid van het beveiligingsteam zijn werkgeefster toe terwijl hij moeiteloos Kamils rol overnam en de rest van Ameera Abdalla’s manschappen zich langs de randen van het zwembad verspreidden.

Scarlett kon alleen maar samen met hen volkomen hulpeloos naar de schaduwen staan kijken.

Opeens hoorden ze iemand de trap op rennen. De beveiligingsmensen en hun wapens draaiden die kant uit. Een van hen vuurde instinctief en verbrijzelde het glas achter Henry’s hoofd toen hij bedekt met andermans bloed het terras op liep.

‘Niet schieten! Niet schieten!’ brulde Scarlett toen Henry met zijn handen in de lucht verstijfde.

‘Wapen, radio en sleutelkaart,’ legde hij uit, en hij legde ze op de grond. ‘Ik wilde ze niet voor háár achterlaten.’

Hij liep langzaam achteruit in de richting van Scarlett.

‘De cavalerie is onderweg,’ vertelde ze met een bezorgd gezicht. De spanning was om te snijden.

‘Jij, jij en jij, naar beneden!’ beval de man die de leiding had overgenomen, en de aangewezen mannen haastten zich naar het donkere trappenhuis, dat hen opslokte. ‘Vind haar!’

De papieren lantaarns zwaaiden heen en weer in de wind en de stilte keerde terug. De doodsbangen vrouw die ze zo wanhopig probeerden te beschermen zat vast in haar natte gevangenis terwijl iedereen naar het krakende radioverkeer luisterde.

‘Kamer één veilig... Ga door naar kamer drie.’

‘Kamer twee veilig.’

‘Kamer vier veilig!’

‘De bodyguard?’ vroeg Scarlett fluisterend, maar Henry schudde spijtig zijn hoofd. ‘We moeten het hele hotel afsluiten,’ zei ze, en ze tikte haar telefoonscherm wakker, maar zag toen de blik op Henry’s gezicht. Hij zette een stap in de richting van het zwembad, waarna het klikken van ontgrendelende wapens opklonk in de avondlucht.

‘Blijf daar!’ beval een van de mannen.

‘Haar gezicht!’ riep Henry terug. ‘Kijk naar haar gezicht!’

Toen de verblufte man zich omdraaide om naar zijn in paniek geraakte werkgeefster te kijken, ving Scarlett tussen zijn benen door een glimp van haar op – op haar volmaakte gezicht tekenden zich vijf verse schrammen af waarvan ze wist dat die er net nog niet hadden gezeten.

‘Haal haar uit het zwembad!’ riep Henry, terwijl hij al naar hen toe rende. ‘Haal haar uit...’

De explosie smeedde de kring van gewapende mannen uit elkaar alsof ze bowlingkegels waren. Glasscherven dwarrelden als vlijmscherpe sneeuwvlokken door de lucht terwijl het water als een tsunami aanzwol, zodat diegenen die overeind waren gebleven alsnog hun evenwicht verloren. En vervolgens kon Scarlett alleen maar vol afschuw toekijken hoe de vloedgolf de zijkant raakte en terug begon te stromen en hoe

Ameera Abdalla gillend naar de open rand van het gebouw werd gezogen.

Henry sprong in het zwembad, maar kon zich nergens aan vasthouden toen het ondiepe water hem omvertrok en hem dichterbij de afgrond bracht. Toch lukte het hem op de een of andere manier om haar pols vast te grijpen toen ze allebei over de rand van het gebouw spoelden. Zelf hield hij zich vast aan wat er van de glazen wand overbleef en gilte het uit van de pijn terwijl Ameera Abdalla als een lappenpop boven de stad bungelde.

‘Henry!’ hoorde hij Scarlett gillen toen het glas begon te barsten en de bange vrouw in zijn andere hand wild om zich heen sloeg terwijl het water over hen heen bleef stromen. Zijn greep op haar werd stukje bij beetje losser... totdat hij haar uiteindelijk liet gaan.

Voor degenen die de pech hadden er getuige van te zijn, had Londen er nog nooit zo spectaculair uitgezien – een surrealistisch droomlandschap met een razende, sprankelend verlichte waterval die vanuit de top van een van zijn hoogste pieken losbrak en langs de verlichte ramen van vijftig verdiepingen neerstortte, waarbij het gebrul waarmee het op het beton eronder neerkwam kilometers verderop te horen was en de grond schudde als na een donderslag uit de onderwereld.

En toen, even plotseling als het was ontstaan, was het voorbij. Alleen een paar plassen en een spoor van vernietiging vormden het bewijs dat het ooit was gebeurd.

Aanhalingstekens

‘... en mag ik vragen wat uw relatie is tot rechercheur Delaney?’

‘Gewoon een oude vriend,’ antwoordde Henry, die nog steeds glassplinters uit zijn hand plukte terwijl de zwaailichten het donkere asfalt onder zijn voeten verlichtte.

“‘Vriend’,’ zei de politieagent hardop, en hij wist op de een of andere manier de aanhalingstekens uit te spreken toen hij een aantekening maakte.

‘We hadden al afgesproken om iets te gaan eten,’ vervolgde Henry. ‘Dus toen dit tussendoor kwam, suggereerde ik, gezien mijn achtergrond, dat ik misschien kon helpen.’

‘En wat houdt die achtergrond ook alweer in?’

‘Praktisch veiligheidsbeheer, naast algoritmische risicomijdende infrastructuur.’

‘Klinkt bedacht.’

‘Dat hoor ik wel vaker.’

‘Kunt u zich identificeren?’

‘Uiteraard,’ zei Henry. Hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn en reikte de agent een doorweekt visitekaartje en een authentiek verwaarloosd rijbewijs aan.

‘Ik ben zo terug.’

Henry maakte zich geen grote zorgen toen hij de man zag weglopen om zijn identiteit te verifiëren. Hun computerteam was een van de beste. Het vervalste documentatie, richtte nepbedrijven op, verzorgde legitieme audittrajecten en had zelfs zorgvuldig gedrilde telefoonmedewerkers in dienst – tot nu toe zonder één fout te maken.

Golven van blauw licht golfdem als elektriciteit door de straat en Frank keek belangstellend naar Devlins bijna overtuigende optreden. Als hij niet beter had geweten, zou ook hij hebben

geloofd dat de dood voor de heldhaftige vreemdeling een volkomen nieuw concept was. Maar toen de agent wegliep en zijn radio pakte, zag Frank het: de façade gleed weg toen hij dacht dat niemand oplette en de man glimlachte speels terug toen Scarlett vanaf de andere kant van de straat bezorgd naar hem zwaaide.

‘In hemelsnaam,’ mompelde Frank, maar zijn afkeer was van korte duur en maakte plaats voor bezorgdheid toen hij beseftte dat hij niet de enige was die het had gezien.

Brigadier Fernandez was net aangekomen en zijn blik ging heen en weer tussen de aantrekkelijke man met een deken om zijn schouders en de roodharige rechercheur die tien meter verderop zelf een verklaring aflegde. De radertjes in zijn hoofd draaiden zichtbaar toen hij zich een getuigenverklaring uit de Mendeleev herinnerde... en er was niets wat Frank ertegen kon uitrichten.

‘Dank u wel, meneer Devlin,’ zei de agent toen hij Henry zijn rijbewijs teruggaf; de onmiskenbare verandering in zijn toon deed vermoeden dat alles goed zat. ‘Zo te horen was u daar op het dak erg dapper.’

‘Ik zou alleen willen dat ik meer had kunnen doen,’ antwoordde Henry met een spijtige blik in de richting van het witte laken dat was omlijst door het licht van koplampen. Verderop in de schaduw stond de pers als een roedel uitgehongerde wolven te wachten.

De agent knikte vol begrip. Hij nam afscheid van Henry met de woorden: ‘Zo, u bent nu vrij om te gaan en iets droogs aan te trekken.’ Henry stond op en wilde naar Scarlett toe lopen, toen een gedrongen mannetje met een gelooide huid hem onderschepte.

‘U bent een vriend van Scarlett, toch?’ vroeg de man gemoedelijk, ook al was duidelijk dat hij Henry doelbewust de pas afsneed.

‘Dat klopt.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Henry Devlin.’

‘Brigadier Ash... Frank,’ zei hij erachteraan, en hij nam Henry aandachtig van top tot teen op toen ze elkaar een hand

gaven. ‘Zo te zien hebt u het koud.’

‘Ja, nogal.’

‘Dan hou ik u niet langer op,’ zei Frank. ‘Ik had nog wel één vraagje. Kunt u even...’ vroeg hij, en hij gaf Henry zijn warme thermosfles aan om zijn notitieboekje uit zijn binnenzak te halen. ‘Oké. Wat was het ook alweer? Wat was het nu toch?’ vroeg hij zich hardop af terwijl Henry stond te rillen in de wind. ‘O ja! Zegt de naam Dmitri Pavlov u iets?’

Heel even hielden beide mannen elkaars blik vast, terwijl de onsamenhangende vraag uitgroeide tot een beschuldiging.

Daarna schudde Henry zijn hoofd. ‘Komt me niet bekend voor.’

‘Weet u dan misschien iets over een brandmelding?’ vroeg de man grijnzend.

‘Het spijt me. Ik kan u niet helpen.’

‘Nou ja,’ zei Frank zuchtend. Hij borg zijn notitieboekje weg en gebaarde dat hij zijn thermosfles terug wilde. ‘Evengoed bedankt.’

Henry keek naar de metalen fles in zijn handen en aarzelde.

‘Bedankt,’ zei Frank nog een keer. Scarlett liep hun kant op.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Henry, die razendsnel nadacht en zijn vochtige zakdoek openvouwde. ‘Ik heb zo te zien allemaal bloed op uw thermosfles gesmeerd. Laat me even...’

‘Nee. Nee hoor, dat maakt niet uit,’ hield Frank vol, maar Henry veegde de thermosfles schoon voordat hij hem met zijn zakdoek ertussen teruggaf.

‘Was er verder nog iets?’ vroeg Henry, die een veel te oude rot was om zijn vingerafdrukken zomaar prijs te geven.

‘Nee,’ antwoordde Frank verbitterd. Op dat moment bereikte Scarlett hen.

‘Alles goed hier?’ vroeg ze, zich duidelijk bewust van de gespannen sfeer.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Henry. ‘Zullen we?’ vroeg hij voordat hij zich naar Frank omdraaide. ‘Was prettig kennis te maken, rechercheur Ash.’

‘Ja,’ antwoordde Frank. ‘Tot de volgende keer dan maar weer.’

Terwijl de zwaailichten op de plaats delict in de achteruitkijkspiegel steeds kleiner werden, zette Scarlett voor Henry de verwarming aan, sloeg bij de kruising rechts af en reed in de richting van The Shard. Een paar minuten lang spraken ze geen van beiden, wat hun allebei de tijd gaf om de gebeurtenissen van die avond op zich in te laten werken. Hoewel ze wanhopig graag wilde geloven in haar eigen lef, besefte Scarlett dat ze haar trillende handen niet tot rust kon brengen.

Toen de temperatuur ondraaglijk dreigde te worden, boog Henry zich naar voren en zette de verwarming uit.

‘En, wat weet je over die ouwe knar die me staande hield, brigadier... Frank Ash.’

‘Dat je van hem af moet blijven,’ snauwde Scarlett, en ze ploegde haar auto bijna achter in een dubbeldekker toen ze hem aankeek. ‘Je moet hem onder alle omstandigheden helemaal met rust laten... begrepen?’

‘Begrepen,’ zei Henry schouderophalend, alsof hij alleen het gesprek gaande had willen houden.

‘Geen zijden sjaal,’ mompelde Scarlett hardop denkend.

‘Pardon?’

‘De overige slachtoffers werden gewurgd met een zijden sjaal. We namen aan dat het op de een of andere manier symbolisch was, belangrijk was voor de moordenaar, maar nu...’

Er viel opnieuw een geladen stilte.

‘Ik heb haar gezien, voor het geval dat je nog interesseert.’

‘Wie heb je gezien?’

‘De Jackdaw.’

Scarlett gaf een ruk aan het stuur, zodat ze twee drukke rijbanen overstaken, waarop van alle kanten automobilisten verontwaardigd naar haar toeterden, en reed het trottoir op om hem haar volle aandacht te schenken.

‘Wat bedoel je dat je “haar hebt gezien”?’

‘Het was maar een fractie van een seconde, toen ik over de rand van dat gebouw hing... maar ze was het. Ik weet het zeker.’

‘En?’

‘Ze stond daar door het raam naar ons te kijken. Aziatisch. Koreaans misschien? Eind twintig, schat ik. Heel lang, met opvallende groene ogen. O, haar haren waren aan weerszijden opgeschoren, maar bovenop waren ze lang en zwart.’

‘Henry!’ riep Scarlett opgewonden. ‘Dit is geweldig! Je hebt haar echt gezien! Mag ik het doorgeven?’

‘Van mij wel.’

Scarlett wachtte op een gaatje in het verkeer, zette de wagen in zijn eerste versnelling en reed de weg op.

‘Wat jij daar hebt gedaan, was ontzettend dapper,’ zei ze, ‘om zo achter haar aan te springen.’

‘Eerlijk gezegd verwachtte ik niet dat ik bijna over de rand van een wolkenkrabber zou worden gespoeld. Anders had ik het niet gedaan.’

‘Toch vond ik het heel dapper. Wie had kunnen denken dat het de koelbloedige Henry Devlin zoveel zou kunnen schelen?’ Ze schonk hem een warme glimlach.

‘Het doet hem echt weinig,’ verzekerde Henry haar. ‘Ik zag alleen dat onze enige voorsprong op de Jackdaw door de spreekwoordelijke plee zou gaan en wist dat we terug bij af zouden zijn zodra zij de grond raakte.’

Scarletts glimlach gleed weg. ‘Je moest het weer verpesten, hè?’

Tegen de tijd dat Frank zich naar kantoor haastte, was het er stil. Hij liep zijn eigen bureau voorbij en begaf zich naar een

ander naast het raam, waar Fernandez en zijn hele familie vanuit een verzameling fotolijstjes toekeken. Hij zette zijn thermosfles neer en begon de dossiers op het slordige bureau door te kijken.

‘Wat een viespeuk,’ klaagde hij toen hij een geplette jamdonut, een halfvol zakje chips en de overblijfselen van een langpootmug tussen de uitpuilende mappen vond – maar hij wist ook dat het in zijn voordeel werkte.

Hij zocht verder in de lades en vond in de tweede van boven wat hij zocht: het dossier over de moord op Dmitri Pavlov in de Mendeleev. Hij trok het open en bladerde door de pagina’s tot hij een cd-rom vond waar met een marker op was geschreven:

Beveiligingsbeelden

Camera’s 1-6

19.00-21.00 uur

Hij keek op om zeker te weten dat niemand keek, haalde toen de cd uit het hoesje en stopte hem in zijn zak voordat hij het dossier weer dichtklapte en in de lade terugstopte. Toen liep hij met een zucht van verlichting naar de deur.

De glimmende thermosfles bleef, nog steeds warm, tussen de kruimels, foto’s en uitpuilende dossiers op het bureau achter.

Wat mensen zoal bindt

Scarlett had zichzelf er gisteravond niet toe kunnen brengen om naar Ameera Abdalla's gebroken lichaam te kijken, waar het ook terecht was gekomen, en voelde zich er nu evenmin tegen opgewassen toen de patholoog de vriezerlade naar zich toe trok... Verontrustend genoeg was alleen het bovenste derde deel van de metalen schuiflade met een gevlekte dikke doek afgedekt, die hij zonder waarschuwing wegtrok. Scarlett keek naar het weinige dat er van de vrouw was overgebleven en voelde gal in haar keel opkomen.

‘O, zet je schrap, trouwens,’ mompelde de patholoog terloops. Scarlett vroeg zich af waarom mensen dat aldoor deden en wierp hem een vuile blik toe. ‘Zo te zien is ze met haar voeten naar beneden neergekomen,’ legde hij uit, een overbodige opmerking, aangezien er onder de ribbenkast niets van de ooit zo imposante vrouw was overgebleven. En zelfs daar klampten sporadische stukken weefsel zich wanhopig aan de verbrijzelde botten vast. Het hoofd was echter nog relatief intact. De achterkant van de schedel was ingeslagen, maar de voorkant was bijna herkenbaar en de vijf schrammen die er vanuit het niets op waren verschenen, trokken scheve lijnen over het krijtbleke gezicht.

‘Meer is er niet, ben ik bang,’ zei de patholoog op verveelde toon. Nu hij in de schemerjaren van zijn carrière was aangekomen, kon zelfs dit hem niet meer van zijn stuk brengen. ‘De hoeveelheid water die over straat stroomde zou de sporen die er nog wel waren meteen de dichtstbijzijnde afvoer in hebben gespoeld. We kunnen wel een of andere arme drommel het riool in sturen om te gaan vissen, maar ik zie eerlijk niet wat we daarmee zouden opschieten, gezien de mate van contaminatie.’

‘En waarom...’ Ze haperde toen ze tegen beter weten in weer in de lade keek, ‘waarom...’

‘Waarom is alleen het hoofd over?’ raadde hij, en Scarlett knikte. ‘Dankzij de badmuts en zwembril. Die hebben het

hoofd van boven en aan weerszijden ondersteund,' legde hij uit. 'Anders zou het hoofd als een meloen open zijn gebarsten en met de rest van haar de afvoer in zijn gespoeld.'

'Oké,' zei ze gedecideerd, waarna de man gelukkig het misselijkmakende lijk weer afdekte. 'Ik heb haar nog gesproken...' begon ze terwijl de muur de metalen lade in zijn geheel opslokte. 'Zo'n vijf minuten voordat het gebeurde. Toen had ze geen schrammen op haar gezicht.'

'Daar wilde ik het nog met u over hebben,' zei hij, en hij pakte een boterham op en nam er een hap uit zonder zelfs maar naar een stuk zeep te kijken. 'Natrium,' vertelde hij haar met volle mond. 'Dat reageerde met het chloor in het water. En deze keer zijn het geen schrammen; het zijn brandwonden.'

'Een chemische stof?' vroeg Scarlett fronsend. 'Een vloeistof, dus?'

'In dit geval een poeder.'

'En hoe krijgt iemand zulke rechte strepen natriumpoeder op zijn of haar gezicht?'

'Dat krijgt niemand, rechercheur Delaney. Echt niet.'

Vanaf de andere kant van de afdeling keek Frank toe hoe Fernandez zijn bureau overhoophaalde, op zoek naar de ontbrekende cd. Nadat de man bijna op de vuist was gegaan met een bijdehante collega die een opmerking had gemaakt over hoe zijn werkplek eruitzag, doorzocht hij elke rondslingerende map om hem heen.

Frank hing nog iets verder onderuit in zijn stoel dan gewoonlijk en had net zijn beeldscherm een paar centimeter naar rechts geschoven om uit beeld te blijven toen Scarlett binnen kwam lopen – haar timing was feilloos als altijd.

'Voor wie zit jij je te verstoppen?' flapte ze eruit, en Frank sprong op, pakte haar bij de arm en trok haar snel de gang op.

'Au! Frank! Waar gaan we naartoe?'

Terwijl hij herhaaldelijk op de liftknop drukte, keek hij bezorgd over zijn schouder naar de deuropening van de afdeling. 'Dat zal me jeuken.'

Scarlett en Frank staken de weg over naar de rivier. Het was nog steeds wennen dat de Elizabeth Tower met de Big Ben niet langer was gespalkt als een gebroken ledemaat. De steigers om het beroemdste uiteinde van het Palace of Westminster waren even vertrouwd gaan aanvoelen als de klok zelf. Toen Frank eindelijk bleef staan en tegen de reling leunde om over het water uit te kijken, volgde Scarlett zijn voorbeeld.

‘Waar gaat dit over, Frank?’

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde de losse cd eruit. ‘Weet je wat dit is?’ vroeg hij terwijl hij haar het schijfje overhandigde. ‘Beveiligingsbeelden uit de Mendelev. Ik heb het uit Fernandez’ dossier gelicht.’

Ze keek hem boos aan. ‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Ik heb je toch niet gevraagd om dat te doen!’

‘Had ik veel keus, dan?’ snauwde hij, en hij draaide zich naar haar toe. ‘Hij heeft je gezien.’

‘Wie heeft wat gezien?’

‘Fernandez. Hij zag jou en Henry gisteravond samen en trok de voor de hand liggende conclusie.’

Scarlett wreef over haar gezicht. ‘Verdomme.’

‘Ja, verdomme,’ stemde hij op zachtere toon in. ‘Hoor eens, ik heb geen idee of dit de enige kopie is en of het al op iemands computer staat, maar ik moest iets doen, toch?’

‘Dit is niet jouw pakkie-an, Frank. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd, en nu moet ik me ook nog zorgen maken omdat jij hiermee je baan op het spel zet.’

‘O, ik denk dat we dat station allang gepasseerd zijn,’ zei hij met een grijns, en Scarlett glimlachte gegeneerd toen ze allebei terugdachten aan het ‘lijk’ dat er in haar eerste week als politieagent in haar patrouillewagen vandoor ging. Zelfs Frank snapte niet hoe ze daarmee weg waren gekomen. ‘En je hebt sowieso ongelijk. Jouw problemen zijn wel degelijk mijn problemen. Jij bent mijn probleem, en dat zul je altijd zijn.’

‘Waarom heb je eigenlijk altijd gedaan alsof je me iets verschuldigd bent?’ vroeg ze.

Frank keek schuld bewust weg en zijn hand gleed over het grote litteken op zijn linkerwang, waarvan de huid nooit helemaal was ingesleten en dat altijd zou aanvoelen als iets wat niet bij de rest van zijn gezicht paste. Hij bleef even zwijgen en haalde toen diep adem. ‘We wilden je adopteren... Eleanor en ik,’ vertelde hij. ‘We gingen naar de afspraken. We vulden de formulieren in. We zouden het gaan doen.’

Scarlett was sprakeloos. Daar had ze nooit iets van geweten.

‘Maar we wilden samen nog zoveel leuke dingen gaan doen,’ vervolgde Frank. ‘Voor mij leek een glorieuze loopbaan bij de Met te zijn weggelegd, en Eleanor... zij wilde zó graag reizen. Ik kan me de avond nog herinneren dat we ervoor gingen zitten en ons eruit lulden, zeker wisten dat je sowieso wel iets beters kon krijgen. Maar dat pakte niet zo goed uit, hè? De promoties kwamen er nooit, Eleanor kwam erachter dat ze niet meer beter zou worden en jij werd van het ene disfunctionele pleeggezin naar het andere gestuurd... Geen wonder dat die woest aantrekkelijke vent je wist in te pakken,’ zei hij met een verbitterde lach voordat hij haar weer aankeek. ‘Ik kan met mijn hand op mijn hart zeggen dat me nooit van mijn leven iets zo aan het hart is gegaan, en er is op dat vlak best veel concurrentie... Het spijt me echt.’

Omdat ze net een traan had weggeveegd, was de hand waarmee Scarlett glimlachend de zijne aanraakte nat. ‘Je bent er altijd voor me geweest, als ik je nodig had hoefde ik maar te bellen. Je hebt genoeg voor me gedaan. Stop nou alsjeblieft die cd terug...’

‘We hebben hier geen tijd voor,’ zei hij, en hij griste de cd uit haar andere hand.

‘Frank, niet doen!’ zei ze hijgend toen hij het schijfje doormidden brak en de stukken in het water onder hen gooide.

‘We zitten er samen in, meissie. Maar nu moet je me alles, en ik bedoel echt álles, vertellen wat er is gebeurd. Anders gaan we allebei door de plee.’

Met precies dezelfde blik die ze als tiener had gehad als ze op haar kop kreeg, verdween Scarletts opstandige frons toen ze in huilen uitbarstte en, eindelijk, alles vertelde.

Frank was het grootste deel van de middag als verdoofd geweest. De mate waarin Scarlett de boel had opgelicht was nog veel erger dan hij zich had voorgesteld. Het was hem gelukt af en toe op de muis te klikken om te voorkomen dat het scherm op zwart ging, en hij had zelfs een blik geworpen op een paar e-mails, maar het duurde nooit lang voordat zijn gedachten onvermijdelijk terugkeerden naar Scarlett en naar de naderende storm die ze op hun hoofden zou doen neerkomen.

Ergens had hij altijd wel verwacht dat het hem zijn carrière zou kosten: haar beschermen. Misschien had hij er zelfs op gehoopt – een laatste kans om zich te bewijzen, het goed te maken. Het zou zeker een poëtisch einde zijn. De rol van beschermengel van de dochter van zijn grootste vijand op zich nemen was tenslotte het enige wat zijn leven betekenis had gegeven nadat hij Eleanor was kwijtgeraakt. Maar toen hij zag hoe Scarlett zorgeloos verderging met haar dag, begon hij zich af te vragen of hij haar eigenlijk wel echt kende.

Zijn melancholieke overpeinzingen werden ruw onderbroken toen een bekende metalen thermosfles voor hem neer werd gezet. Verward keek hij op in het glimlachende gezicht van Fernandez.

‘Middag,’ zei die ter begroeting. ‘Ik geloof dat dit jouw thermosfles is.’

‘H-hm?’ antwoordde Frank vaag terwijl hij koortsachtig nadacht.

‘Ik vond hem op de plaats delict,’ legde de ander uit. ‘Je hebt hem zeker ergens neergezet.’

‘O.’ Frank ontspande iets. ‘Bedankt.’

De nog steeds vriendelijke Fernandez ging op de rand van zijn bureau zitten. ‘Punt is, als ik “plaats delict” zeg, bedoel ik niet een uit de lucht vallende mooie vrouw. Nee. Ik bedoel ermee de diefstal van een bewijsstuk in een actief onderzoek uit een dossier in mijn lade.’

Franks olifantshuid was altijd een welkome aanvulling geweest op zijn pokerface. ‘Zit je me nou in de zeik te

nemen?’ vroeg hij lachend.

‘Al die vragen die je pas stelde over de Mendeleev,’ vervolgde Fernandez alsof Frank niets gezegd had, ‘over die roodharige en Super-Darcy. Nou, de beveiligingsbeelden waar ik je over vertelde zijn zoek en jouw vieze oploskoffie stond precies op de plek waar de cd verdween. Ik weet dat je haar in bescherming neemt.’

‘Wie?’ vroeg Frank grinnikend. ‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’

‘We zijn oude vrienden, Frank. Maar als je die cd hebt gejat, geef ik je aan.’

‘Ik zou niets anders verwachten,’ zei Frank op even kalme toon als de andere rechercheur. ‘Het is wel een ernstige beschuldiging. Ik zou de baas hier niet mee lastigvallen zonder letterlijk een berg bewijs.’

‘O, daar wordt aan gewerkt,’ verzekerde Fernandez hem, en hij stond weer op. ‘Zit daar maar niet over in.’

‘Ondertussen even goede vrienden?’ vroeg Frank, zodat de ander moest lachen.

‘Daarna ook nog, wat mij betreft... Pas op jezelf, oké?’

Ondanks de glimlach die vastgevroren zat op zijn gezicht kon Frank het trillen in zijn been onder het bureau niet onderdrukken toen hij zijn collega weg zag lopen. Blijkbaar naderde zijn poëtische einde sneller dan verwacht.

De ochtend van 7 augustus 1996**CHAOS BIJ 'MET' NA NIEUWE MOORD KLIEVER-VIER**

De aandachttrekkende kop wist Franks aandacht niet te trekken toen hij na de zoveelste dienst van achttien uur voor zich uit staarde. De kakofonie van de drukke afdeling was niet meer dan achtergrondruis, terwijl het bloed van een zoveelste onschuldige jonge vrouw opdroogde op de manchetten van zijn overhemd.

Uitputting was voor niemand goed. Hoe stoer je ook dacht te zijn, slaapgebrek was slopend zonder aanzien des persoons, of je nu dapper of laf was, sterk of zwak.

Zijn herinneringen aan de afgelopen nacht waren vaag, onsamenhangend – uren werden teruggebracht tot een handjevol flitsen van drie seconden – het zelfbeschermingsmechanisme van de geest als die wordt geconfronteerd met hevig traumatiserende gebeurtenissen. Ze was anders dan de anderen – jonger – hooguit negentien. Wel rood haar, uiteraard, maar deze keer krullend en lang. Hij vroeg zich af of dat betekenis had – niet dat het veel uitmaakte. Ze had hetzelfde lot ondergaan als de anderen.

‘Frank? Frank!’

Het geluid stroomde terug in zijn oren en hij knipperde versuft met zijn ogen, keerde terug in het kamertje waar zijn baas op antwoord leek te wachten.

‘Pardon?’

De oudere man schudde zijn hoofd. ‘Kijk eens in de spiegel, Frank. Wanneer heb je voor het laatst geslapen?’ vroeg hij, en kreeg als antwoord alleen een schouderophalen. ‘Dit is niet jouw schuld. Dit moet ik mezelf kwalijk nemen. Misschien was je er nog niet klaar voor,’ zei hij tegen de jonge rechercheur, waarbij hij meer als een bezorgde ouder klonk dan als zijn hoofdinspecteur. ‘Je moet het loslaten. Je kunt niet... dit hou je gewoon niet vol. Niemand houdt dat vol. Er

zijn nu zeven slachtoffers en je trekt je elk afzonderlijk slachtoffer aan alsof het familie van je is. Dat is niet gezond. Luister, ik weet dat je thuis veel aan je kop hebt, nu Eleanor ziek is en zo. Misschien moet ik in dit geval hard zijn om het goede te doen.'

Frank reageerde niet.

'Hoor je wel wat ik zeg, Frank? Ik draag de zaak over aan iemand anders.'

'Ja, baas.'

'Je hebt geweldig werk verricht, maar soms gaan deze dingen gewoon niet zoals we zouden willen.'

'Ja, baas.'

'Ga naar huis. Neem een douche. En rust alsjeblieft een beetje uit, hè?'

Frank knikte en stond op.

Toen hij terugliep naar de afdeling was hij te verdoofd om iets te voelen, te moe om te slapen, maar toen hij naar zijn bureau liep was hij wel helder genoeg om te onderkennen dat hij had gefaald en dat al zijn collega's dat zouden horen.

'Hé, maatje. Het spijt me voor je. Gaat het een beetje?' vroeg Matthews, zijn kinderlijk uitzienende vriend en partner in het onderzoek.

Het nieuws ging meestal snel rond op de afdeling Moordzaken.

'Laat me een bak koffie voor je halen voordat je naar huis rijdt,' bood Matthews aan, en hij rende al in de richting van het keukenblok.

'Rechercheur Ash?' vroeg een collega aan wie Frank nooit was voorgesteld, maar die enkele weken geleden naar Moordzaken was overgeplaatst. 'Er was telefoon voor u toen u bij de baas zat,' vertelde ze Frank, die uit alle macht zijn ogen open probeerde te houden. 'Ene Marie O'Callaghan. Ze zei dat ze u dringend moest spreken, maar de verbinding werd verbroken voordat ik haar nummer kon noteren.'

‘Oké, bedankt,’ zei Frank, en hij ging eindelijk zitten. Op dat moment kwam Matthews terug met twee zwaar gehavende mokken. ‘Wat is er?’ vroeg hij terwijl hij weer ging zitten.

‘O’Callaghan,’ mompelde Frank. ‘Waarom komt die naam me bekend voor?’

‘Waarschijnlijk omdat we iedere Ierse immigrant in Groot-Londen hebben gesproken,’ opperde zijn vriend voordat hij een stapeltje documenten op zijn bureau doorbladerde. ‘Hier heb ik niks. In jouw verslagen misschien?’

Frank klokte zijn mok halfleeg – de hitte wekte hem nog beter dan de cafeïne – en begon zijn eigen stapeltje verslagen te doorzoeken, waarbij hij stuitte op een net uitgetypt verslag op naam van Kieran O’Callaghan, met als naaste familie zijn vrouw Marie. Toen hij de twee namen bij elkaar zag, herinnerde hij zich vaag het nutteloze gesprek in hun sombere, bruin behangen zitkamer. Hij dacht: wie heeft er nou bruin behang?

Terwijl Matthews belangstellend toekeek, pakte Frank de hoorn van de haak en belde hij het nummer dat in het verslag stond. Een ingesprektoon piepte op irritante wijze in zijn oor. Hij legde de hoorn terug.

‘Wat is er?’ vroeg Matthews.

‘Waarschijnlijk niets. Moet gewoon iemand terugbellen,’ antwoordde hij, al voelde hij in zijn onderbuik dat dat niet helemaal waar was. ‘Ik rij er op weg naar huis wel even langs,’ zei Frank, en Matthews keek ongemakkelijk. ‘Het is toch op mijn route.’

Frank dronk zijn mok leeg en stond op voordat zijn vriend bezwaar kon maken. ‘Mijn laatste daad voordat ze me op zelfmoorden en uit de hand gelopen barruzies zetten,’ grapte hij. Hij pakte zijn jas en liep naar de deur. ‘Ik bel wel als het iets oplevert.’

Toen Frank voor het huis parkeerde, herkende hij het niet, maar dat was te verwachten. In hun wanhoop hadden ze de afgelopen weken talloze huisbezoeken afgelegd om een belachelijk groot net over een stad met zeven miljoen

inwoners uit te spreiden, om alle Ierse mannen tussen de vijftig en veertig jaar op het spoor te komen. Het huis zelf was verbluffend onopvallend – een van zeker honderd negentiende-eeuwse eengezinswoningen in die straat.

Frank controleerde het adres nog een keer en stapte uit. Toen hij het portier wilde dichtslaan, zag hij het zilverkleurige Volkswagen-kampeerbussen dat iets verderop in de straat geparkeerd stond en herinnerde hij zich vaag een detail uit een getuigenverklaring dat hij naar de krochten van onsamenhangende informatie in zijn achterhoofd had verbannen. Uit voorzorg haalde hij zijn dienstwapen uit het dashboardkastje, waar het in strijd met de procedure woonde als hij dienst had. Hij had nooit om het wapen gevraagd, maar het was een voorwaarde toen hij de leiding over het onderzoek had gekregen.

Nu kon hij het wel weer inleveren.

Hij maakte de holster vast aan zijn tailleband, schreef het kenteken van het busje op en liep naar de voordeur.

Hij klopte luid, en toen nog een keer.

Toen hij binnen geen beweging bespeurde en geen slot op het tuinkekje zag, beschouwde hij dat als uitnodiging om verder op onderzoek uit te gaan. De zon verdween achter het vuile afdak dat zich over de hele lengte van het huis uitstrekte en eruitzag alsof het elk moment op hem neer kon komen. Toen hij de zijdeur bereikte, wapperde daar een briefje in de wind waar het plakband had losgelaten. Frank moest het platstrijken tegen het raam om het te lezen:

Ga maar buitenspelen, liefje.

Ik kom je straks halen. xxx

Kom niet naar binnen.

Fronsend liep hij verder over het overdekte pad om uit te kijken over de achtertuin. De knoop in zijn maag trok nog strakker toen hij een klein meisje in een kinderswembadje zag spelen. Ze was hooguit zes of zeven jaar en het zonlicht scheen op haar lange rode krullen, net zoals het vanochtend in het noorden van Londen bij de vrouw had gedaan van wie het

bloed nog op zijn overhemd zat.

Het busje, het verontrustende briefje, en nu het roodharige meisje...

Frank haalde zijn wapen uit de holster en liep terug over het tuinpad. Hij controleerde het magazijn voordat hij de deurklink probeerde en de patroonglazen deur openzwaaide naar een lege keuken.

‘Mevrouw O’Callaghan!’ riep hij, en hij baande zich in oorverdovende stilte een weg naar de kleine woonkamer. Het gezicht van de vrouw kon hij zich nog steeds niet voor de geest halen, maar het lelijke behang herinnerde hij zich goed.

De gordijnen waren voor de helft dichtgetrokken, zodat er een drukkende duisternis heerste. Tegen de achtermuur stond een grote televisie aan met het geluid uit – als het ware monddood gemaakt – en er ontsnapte een rookpluim aan een sigaret die op de rand van een asbak rustte. Je zou bijna verwachten dat er een geest op zijn dooie gemak in de lege fauteuil in de hoek zat.

‘Mevrouw O’Callaghan!’ riep Frank weer. Hij keek door het raam om zich ervan te verzekeren dat het meisje nog steeds buitenspeelde, voordat hij de trap op liep. Bij elke stap kreunde het hout onder zijn gewicht.

Stilte.

Links van hem zag hij een badkamer, voor zich de slaapkamer van een kind en rechts van hem... Frank kneep zijn vermoeide ogen tot spleetjes om beter te kunnen zien. Een vrouwenbeen hing over de rand van een tweepersoonsbed.

‘Mevrouw O’Callaghan?’ Zijn stem sloeg over. Met geheven wapen duwde hij de deur open om de ouderslaapkamer in te lopen.

Misschien eiste de uitputting haar tol, misschien kwam het door de aanblik van zijn tweede bloedbad van die dag, misschien zelfs door de overweldigende rechtvaardiging die hij voelde toen hij wist dat hij hem eindelijk had gevonden, maar Frank liet zijn wapen zakken nu hij zich de vrouw herinnerde die hem vanaf de andere kant van de kamer met

een lege blik aanstaarde. Alleen al de voorkant van haar lichaam vertoonde zeker twintig steekwonden. Ze lag op een bed van polaroidfoto's die uit een omgekieperde doos moesten zijn gekomen. Alleen een wapen schitterde door afwezigheid.

Frank zette voorzichtig een stap in haar richting, legde zijn wapen neer om een van de glanzende foto's op te rapen en had het gevoel alsof hij een van zijn eigen herinneringen in zijn hand hield: het eerste slachtoffer, Jessica Palmer, vastgebonden op het bed in haar studentenkamer op de universiteit; haar linkerpols hing slap en gebroken naar beneden nadat ze de strijd met haar boeien had verloren – precies zoals Frank haar had gevonden.

Hij legde de foto bij de andere op het dekbed en wilde maar dat hij zijn herinneringen net zo makkelijk kon loslaten, toen hij in zijn ooghoek iets zag bewegen. In de spiegel aan de muur zag hij de mouw van een jas in de openstaande klerenkast achter hem heen en weer zwaaien.

Terwijl hij zich dwong om niet te reageren en de ander in de kamer niet te waarschuwen, reikte Frank uiterst langzaam naar zijn wapen.

Opeens schoot de rail met jassen, overhemden en jurken los en liet hun wild zwaaiende ledematen zinloos om Frank heen fladderen, wat hem in zijn verdoofde toestand verder desoriënteerde, toen er uit het niets een bebloed mes op hem afkwam. Hij greep de getatoeëerde arm vast en viel achterover op het dode lichaam van Marie O'Callaghan, omringd door de angstaanjagende foto's van de slachtoffers van haar echtgenoot, die hem op dat moment van bovenaf probeerde te steken met het mes.

Hij was zeker zo sterk als Frank, zo niet sterker, en de zwaartekracht werkte in zijn voordeel. Het snijblad kwam steeds dichterbij Franks gezicht terwijl hij wanhopig naar zijn vuurwapen reikte. Toen de punt van het mes in zijn wang sneed, raakten zijn vingers het wapen, maar hij kreeg er geen grip op.

En net toen hij moe begon te worden en zijn hand begon te trillen, zag hij hoe een glimlach zich over het gezicht van zijn

belager verspreidde. Beide mannen beseften dat het voorbij was toen O'Callaghan zijn gewicht verplaatste om het af te maken. De veren in het bed kraakten luid en Frank voelde de kolf van het wapen in zijn hand glijden. Hij drukte het in O'Callaghans flank en haalde de trekker over.

Het verpletterende gewicht viel van hem af en Frank hapte naar adem toen O'Callaghan tegen de deurlijst smakte voordat hij de trap af rende.

Heel even overwoog Frank daar gewoon te blijven liggen, niet achter hem aan te gaan. Wie zou hem dat onder deze omstandigheden kwalijk nemen? Hij was bijna dood geweest en had een ernstige wond aan zijn gezicht. Maar al voordat hij een bewuste beslissing had genomen, was hij overeind en rende hij achter zijn verdachte aan de met bloed besmeurde trap af, om erachter te komen dat die al bij de zijdeur was.

Frank vuurde nog een schot af, dat een vergeeld tegeltje raakte. Het was slecht gericht, maar dichtbij genoeg om te zorgen dat O'Callaghan in paniek raakte. De Ier wierp een gepijnigde blik richting de achtertuin, maar rende de andere kant uit, met Frank dicht op zijn hielen.

'Bel de politie!' brulde Frank toen hij een stomverbaasde buurman passeerde, en hij rende door de straat achter O'Callaghan aan. Zijn voorsprong werd met elke stap groter, doordat de ander steeds meer bloed verloor. 'Kieran, stop!' schreeuwde hij, en hij stak vlak voor een naderende auto de straat over toen zijn verdachte achter een rij geparkeerde auto's verdween.

Frank hief zijn wapen en wachtte, maar O'Callaghan kwam niet tevoorschijn. Hij bukte zich om onder de stilstaande auto's te kijken en stapte voorzichtig het trottoir op, waar hij het geluid van rammelend metaal volgde naar de plek waar de man die het land met angst had vervuld, de moordenaar die nu acht vrouwen had gedood, een zielige poging deed om over een hek te klimmen.

'Het is voorbij, Kieran,' zei hij, en de Ier liet zijn schouders hangen toen hij zijn vruchteloze ontsnappingspoging opgaf en naar beneden kwam. Hij stak zijn handen omhoog en keerde

zich naar Frank om.

O'Callaghan schudde zijn hoofd. 'Waarom moest ze toch in die doos kijken?' vroeg hij met een sterk Zuid-Iers accent, alsof het allemaal de schuld van zijn vrouw was.

Frank stelde zich voor hoe Marie O'Callaghan dat wanhopige telefoontje had gepleegd dat haar uiteindelijk het leven had gekost.

'Weet je, ik denk dat ze het wist... diep vanbinnen,' vervolgde O'Callaghan bedachtzaam.

Elke plaats delict schoot achtereenvolgens door Franks gedachten – dat eerste moment waarop hij het kwaad in zijn zuiverste vorm te zien had gekregen.

'Ik zou haar geen kwaad hebben gedaan als ze maar niet had teruggevochten,' ging O'Callaghan verder, en hij liet één arm zakken om met een van pijn vertrokken gezicht zijn hand tegen de wond in zijn zij te leggen.

Om de een of andere reden stelde Frank zich Eleanor voor – niet zoals ze nu was, maar zoals ze er aan het onvermijdelijke einde van haar leven uit zou zien. Als de kanker het eindelijk van hen zou winnen, zou Frank zich over haar heen moeten buigen om haar hand vast te houden. Het goddeloze onrecht dat zij hem zou worden afgenomen terwijl dit monster bleef leven, vervulde hem met razernij. En toen besepte hij waarom hij die ochtend dat telefoontje voor zichzelf had gehouden, dat het hem precies datgene had opgeleverd waar hij op had gehoopt: hij, alleen met het monster, alleen met al zijn woede.

'Het valt me op dat je me nog niet hebt gevraagd om het wapen op de grond te gooien,' zei O'Callaghan.

'Nee,' fluisterde Frank hees.

'En dat je me niet vertelt dat ik ben aangehouden.'

'Nee.'

Zijn verdachte bewoog ongemakkelijk en vroeg toen met een brok in zijn keel: 'Wat zal er van haar worden... van mijn dochtertje?'

'Dat zal me jeuken,' zei Frank.

Voor het eerst liet O'Callaghan iets van emotie zien, van spijt zelfs. Hij keek Frank recht aan. 'Jawel, het kan je wél schelen. Wil je iets voor me doen? Kun je haar alleen vertellen dat haar pappie...'

Frank haalde de trekker over en er verscheen een donker gat in O'Callaghans borst. Hij liet zich op zijn knieën vallen en schonk Frank een bloederige glimlach voordat hij op de grond in elkaar zakte.

Frank deed zijn ogen dicht en haalde opgelucht adem nu hij wist dat de dader eindelijk dood was. Hij wankelde verdoofd terug naar het huis. Er kwamen blauwe zwaailichten dichterbij. Hij bleef even staan om zijn akelige wond in de weerspiegeling van de glazen deur te bekijken en knielde toen om zichzelf voor te stellen aan het meisje dat in haar eentje in het kinderzwembadje zat te spelen.

Homer en Bart op de vuilstort

Londen barstte uit zijn voegen, smorend, verstikkend. Het warme weer noopte het personeel in hoge kantoorgebouwen ertoe om de toch al veel te drukke straten op te zoeken. De pubs waren allemaal vol, elke centimeter gras waar geen poep lag, lag bezaaid met zonnebaders in driedelig grijs – het Britse publiek eiste elke zonnige dag waarop het warmer werd dan vijfentwintig graden op als een rechtmatige nationale feestdag.

Henry zat vast in de stroom sjokkende voetgangers op Tottenham Court Road. Zijn gedachten dwaalden af naar Scarlett en haar niet-aflatende vastberadenheid. Hij vroeg zich af of ze zich echt aan hun afspraak had gehouden als ze haar verdachte te pakken hadden kunnen krijgen, of ze de Jackdaw haar dood tegemoet had laten lopen, wetend dat Henry haar lag op te wachten.

Hij nam aan dat ze daar geen van beiden ooit achter zouden komen.

Er kwamen gezichten voorbij, tientallen tegelijk, alweer vergeten tegen de tijd dat ze uit het zicht waren. De gemeenschappelijke wandelsnelheid zwakte af tot geschuifel. Toen hij naar de overkant van de straat keek om te zien of het daar beter opschoot, zag Henry een bekende gestalte die ruim een kop boven de menigte uitstak. Het kostte Felix geen moeite om even snel te lopen als Henry.

‘Raar,’ mompelde Henry, die in het voorbijgaan deed alsof hij iets in de etalage van Ole & Steen heel interessant vond en in het spiegelbeeld Linus’ opvallende platinablonde haar tien passen achter zich zag bewegen. ‘Zorgwekkend,’ verbeterde hij zichzelf, en hij bleef naar voren kijken, waar de menigte om de opvallend mooie vrouw heen liep die tegen de stroom in op hem af kwam lopen. ‘Rúk.’

Sofia gebaarde naar een ouderwetse bistro die iets verder van de weg af lag en Henry zag Rebecca al wachten aan het enige tafeltje op het terras. Hij stapte uit de mensenstroom, tilde zijn

armen op en voelde Sofia's handen over zich heen glijden voordat ze hem ontlastte van zijn wapens en koffertje. Toen hij naar het tafeltje liep, gingen Linus en Felix aan weerszijden ervan staan.

‘Rebecca,’ zei hij glimlachend. ‘Wat een heerlijke verrassing.’

‘Henry, schat. Ga alsjeblieft zitten,’ zei ze, en ze schonk hun beiden thee in. ‘Het gerucht gaat dat de Jackdaw weer heeft toegeslagen.’

‘Inderdaad, dat klopt.’

Rebecca knikte, maar ging zonder verder commentaar verder: ‘En hoe gaat het met die mooie rechercheur Delaney?’

‘Nog steeds nuttig,’ antwoordde hij, en hij probeerde zijn stem vlak te houden.

Ze legde haar lepeltje weg. ‘Wat bedoel je met “nuttig”?’ vroeg ze.

‘Mijn koffertje...’ zei Henry, en zijn bazin gebaarde naar Sofia dat ze het moest komen brengen. ‘Er zit een negen-millimeter in het zijvak,’ vertelde hij haar, en ze maakte het koffertje open, haalde het wapen eruit en deed een stap achteruit.

Henry haalde er een bruine map uit en schoof die over de tafel naar Rebecca, die hem oppakte en erin begon te bladeren. ‘Waar gaat dit over?’ vroeg ze.

‘Ik weet dat je je zorgen hebt gemaakt over hoeveel die journalist misschien had begrepen en hoe ernstig de politie zijn beweringen misschien zou nemen... Hiermee heb ik het “misschien” uit die situatie gehaald,’ zei hij, en hij reikte naar zijn kopje.

Ze knikte, legde het dossier neer en keek Henry hartelijk aan. ‘O, Henry, wat zal ik je missen. Niet veel van ons gaan met pensioen.’

‘Sommigen van ons willen dat niet eens,’ antwoordde hij, waarmee hij duidde op de drie afzonderlijke keren dat Rebecca eruit was gestapt om er vervolgens toch weer in getrokken te

worden.

Ze glimlachte bedeesd. ‘Sommigen van ons doen dit al zo lang dat we ons niet kunnen voorstellen hoe het zou voelen om dat te willen.’ Ze liet een stilte vallen. ‘Mijn probleem is dat je mijn beste kracht bent.’

‘Dat ben ik,’ beaamde hij. ‘Maar je echte probleem is dat ik je favoriete kracht ben.’

Daar grinnikte ze om.

‘Maar ik ben moe.’

‘Dat geldt voor ons allemaal, schat,’ zei ze, en ze keek uit over de chaotische straat alsof ze het Londen waar ze ooit zo van had gehouden niet eens meer herkende.

‘Niettemin vertrouw ik erop dat onze afspraak nog steeds geldt?’ vroeg Henry.

Rebecca nam een lange teug van haar thee voordat ze antwoord gaf: ‘Ik weet zeker dat het punt van het onmogelijke beloven is dat het onmogelijk zou moeten zijn de belofte na te komen,’ peinsde ze. ‘En toch, Henry, is het antwoord “ja”. Want als we ons niet aan onze beloften houden, wat hebben we dan verder nog?’

Hij knikte en dronk zijn kopje leeg. ‘Is er verder nog iets?’

‘Eerlijk gezegd wel, ja. Ik vond het wel zo beleefd je persoonlijk te vertellen dat ik Linus heb gevraagd om met onze mooie kleine rechercheur af te rekenen... als de tijd rijp is.’

Henry wist dat hij zichzelf blootgaf toen hij naar de Zweedse oud-arts keek die iets te veel van zijn werk hield. ‘Vertrouw je het mij niet toe?’ vroeg hij.

Rebecca ontweek de vraag glimlachend. ‘Mijn besluit staat vast... Maar maak je geen zorgen, schat. Ik heb gezegd dat hij zich netjes moest gedragen. Goed, als ik me niet vergis, moet jij nog een vijfde deel van een onmogelijke taak afmaken.’

‘U hebt iets op uw...’ wees Scarlett, en de man smeerde olie uit over zijn rug terwijl hij iets van het klittenband op zijn jas lostrok. Het bleek een gebruikt papieren zakdoekje te zijn dat

in het uiteinde van een in watten verstrikte toiletrol was gepropt.

‘Bedankt,’ zei hij. Hij legde het geheel op het bureau en schonk haar een smoezelige glimlach.

Ze was snel naar de vuilstort- en recyclinglocatie in Oost-Wimbledon gereden na een telefoontje van een zekere ‘Dumpy Dave’, de plaatselijke manager, die tegen alle verwachtingen in de oranjebroedrooster had gevonden. Ze stond in ‘het kantoor’, een prefabcontainer waarvan ze vermoedde dat ze er zonder veel moeite een gat in zou kunnen trappen, te kijken hoe een legertje mannen in veiligheidspakken als een roedel door de gemeenteraad aangestelde Homers en Barts andermans afval beklommen, zinloos herschikten en doorzochten.

Dave vergeleek het serienummer nog een keer met het nummer dat Scarlett hem had doorgegeven. ‘Yep, dit is ’m.’ Hij pakte de broedrooster met blote handen op, ook al had ze hem al meermaals gevraagd dat niet te doen, en stopte hem voor haar in een plastic tas.

‘Ik neem aan dat er geen manier is om erachter te komen wie dit binnen kan hebben gebracht?’ vroeg ze, al vermoedde ze dat het een domme vraag was.

‘Nee, dat denk ik ook,’ stemde Dave in, zonder er überhaupt bij stil te staan of het een domme vraag was.

‘Hebben jullie hier de afgelopen weken nog, eh... rare dingen gevonden?’ probeerde ze.

‘Dikke Ted heeft een knuffel met drie hoofden gevonden. Die ging linea recta op Marktplaats.’

‘Ik dacht meer aan... menselijke resten... lichaamsdelen.’

‘Lichaamsdelen?’ vroeg Dave, die hard nadacht. Scarlett wist zeker dat zijn geheugen niet zó slecht kon zijn. ‘Het laatste lichaamsdeel dat ik me kan herinneren was de grote teen die ik in die wasmachine heb gevonden.’

‘En was dat kortgeleden?’ vroeg Scarlett, al had ze niet al te veel hoop.

Dave blies zijn wangen leeg. ‘Ruim zes maanden geleden. Maar wel een mooi verhaal. Ik kijk veel naar medische programma’s, weet je. Dus zodra ik die teen zag, zei ik tegen mezelf: “Dave, grijp je kans. Als je snel doorpakt en die teen op ijs legt, kun je alle plaatselijke ziekenhuizen gaan bellen om te kijken of er ergens een patiënt zonder grote teen is binnengekomen. Dan stap je in je auto, scheur je de stad door en ren je precies op tijd de ok op om hem weer aan te laten naaien.”’

Hij leek uitgepraat te zijn, maar het verhaal was nog niet af.

‘En...’ drong Scarlett aan. ‘Heb je...?’

‘Neuh, het werd ontzettend druk, en Steve had weer eens een... was ziek, dus heb ik ’m gewoon weggegooid,’ liet hij weten, en zijn veelbetekenende blik op de overvolle prullenbak naast hem bewoog Scarlett ertoe om meteen op te staan.

‘Oké dan,’ zei ze, en ze tilde de supermarkttas met het bewijsmateriaal op. ‘Er komt nog iemand langs voor de beveiligingsbeelden, dus misschien kun je die klaarleggen?’

‘Komt goed.’

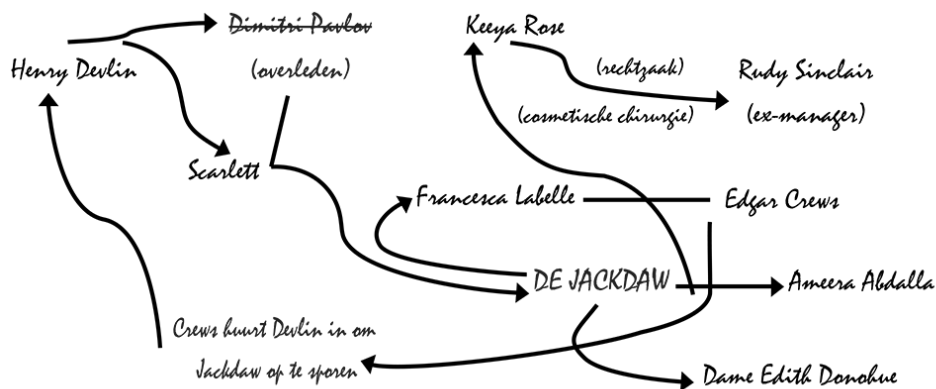
‘Mag ik even snel rondkijken voordat ik wegga?’

‘*Mi casa es su casa,*’ zei hij, met een vuile hand naar zijn imperium gebarend terwijl hij de deur voor haar openhield.

Het was Frank, al voor de tweede keer, gelukt op zijn bril te gaan zitten en zijn gezicht deed pijn doordat hij uren achter elkaar met toegeknepen ogen naar het scherm zat te turen. Hij zat een artikel te lezen over het verbitterde juridische gevecht dat had plaatsgevonden tussen popster Keeya Rose en haar voormalige manager, een man die Rudy Sinclair heette. Meneer Sinclair beweerde nog honderdduizenden ponden tegoed te hebben voor bewezen diensten nadat zijn cliënt hem op de vooravond van haar eerste nummer 1-hit had ontslagen – een tegoed dat zij volgens hem had uitgegeven aan het ‘rechtzetten van die kromme cocaïnestofzuiger op haar gezicht’.

Hij scrolde een stukje naar beneden naar een foto van de cosmetisch verfraaide ster die in een gewaagde wufte outfit op het toneel stond met een oogverblindende glimlach, genomen in de tijd toen haar hoofd daar nog naar stond. En om haar hals droeg ze de robuuste gouden hanger die haar handelsmerk was – eigendom van haar broer die was gedood in een bende gerelateerd incident – en die na de onthoofding nooit was teruggevonden.

Hij maakte opnieuw een aantekening in zijn verbijsterende spindiagram:

‘Waar ben jij mee bezig?’ vroeg Scarlett, die uit het niets opdoemde en Frank bijna een hartaanval bezorgde.

Hij draaide het notitieboekje naar haar toe. ‘Ik zoek naar verbanden tussen onze hoofdrolspelers.’

‘En... wat heb je gevonden?’

Hij snoof. ‘Wat heb ik níét gevonden?’

‘Nee, serieus,’ zei ze. ‘Wat heb je gevonden?’

‘Nou, ze komen allemaal... voor in mijn diagram.’ Onderuithangend in zijn stoel schoof hij het boekje aan de kant. ‘Waar kom jij vandaan?’

‘Forensische Opsporing. Ik heb de broodrooster afgegeven die de buurvrouw van Francesca Labelle in de puincontainer voor hun gebouw had gegooid, in de hoop dat ze iets vinden wat ons vertelt wie hem heeft besteld, of opgehaald, of...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het is een gok. Waar laat je het team aan werken?’

‘Vooral aan het praten met lange Aziatische twintigers met groene ogen, zoals jouw Henry haar heeft beschreven. Raar, ik heb de hele ochtend nog geen klachten gekregen.’

‘Ja, dat is best raar,’ beaamde Scarlett. ‘En jij?’

‘Foto’s, alsof je dat nog moet vragen, en ik probeer meer te weten te komen over het explosief waarmee het zwembad is opgeblazen. Heb een lijst met chemische bedrijven die ik doorspits.’

‘Nou, dan hou ik je niet langer op,’ zei ze, en ze draaide zich om en wilde weglopen.

‘Hé, Scarlett!’ begon Frank, maar hij aarzelde om de gedachte die hem sinds hun openhartige gesprek van gisteravond bezighield verder uit te werken. ‘Henry Devlin heeft die klootzak van een Dmitri Pavlov gedood, en, laten we eerlijk zijn, waarschijnlijk nog wel flink wat anderen.’

Ze sloeg defensief haar armen over elkaar.

‘Wat ik wil zeggen, is – hoe nuttig hij ook voor ons is geweest en hoe heldhaftig hij ook probeert om onze slachtoffers te redden en hoe je er verder ook over denkt – als dit voorbij is...’

Ze keek ongemakkelijk.

‘... zal ik hem wel degelijk arresteren, zoals ik iedere andere moordenaar zou arresteren. Ik ga niet de andere kant uit kijken. Zo zit ik niet in elkaar. Vond gewoon dat je dat moest weten.’

‘Anders nog iets?’ vroeg ze ongeduldig.

Frank schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Met een abrupt knikje liep Scarlett weg, en Frank had amper zijn scherm uit zijn sluimertoestand gewekt of hij werd opnieuw onderbroken, deze keer door Olsen, wiens skinny jeans geheid de bloedtoevoer afsneed naar iets wat hij daarbeneden ooit nog nodig kon hebben. De jonge nerd wilde knielen, maar bedacht zich op tijd.

‘Hoe gaat het, Frank?’ zei hij, voordat hij zijn stem liet zakken. ‘Twee dingen: ten eerste, die foto van jou – ik was zo

druk bezig met die gezichten dat ik niet op de voorgrond lette. Je heb de nek van die dikzak er best goed op gezet.’ Hij gaf Frank een vergroting aan van wat eruitzag als een tatoeage van een vis. ‘Het is een zwarte dolfijn,’ legde Olsen uit. ‘Dat betekent dat hij in de Russische gevangenis met die naam heeft gezeten. Maar moet je dit zien,’ vervolgde hij, en hij gaf Frank nog een foto. ‘Dit zijn bendemerkttekens, werkgebied – net over de grens met Rusland: Letland, Estland, Belarus. Ik schat zomaar in dat hij uit die contreien komt.’

Frank was zichtbaar onder de indruk: ‘En ten tweede?’

‘Alleen een waarschuwing: Fernandez heeft lopen rondsnoeffen. Hij is erachter gekomen dat wij goede vrienden zijn.’

Ook dat was indrukwekkend, want Frank wist van niks.

‘Hij wilde weten of ik wist of je ergens anders aan werkte dan waar je aan hoorde te werken, maar wilde niet dat ik dat zou doorgeven.’

‘Wát zou doorgeven?’ vroeg Frank verward.

‘Hij is wezen rondsnoeffen,’ vatte Olsen samen.

‘O. Oké, bedankt,’ zei Frank, en hij keek over de afdeling naar waar Fernandez opging in een telefoongesprek. ‘Ik verwacht niet dat je voor me liegt.’

‘Daar is het wel een beetje te laat voor, ben ik bang,’ zei Olsen met een onhandige glimlach. ‘Met hem en Linus Bergman, “de Gruwel uit Göteborg”, word je van twee kanten belaagd, dus, eh... pas goed op jezelf, oké?’

Iets na drie uur die middag ging Scarletts werktelefoon

‘Delaney,’ zei ze. ‘Weet je dat zeker?’ vroeg ze opgewonden en reikte naar een schrijfblok terwijl de persoon aan de andere kant van de lijn haar bijpraatte. ‘Ja... Yo, bedankt.’

Ze legde de hoorn neer en stond op, maar bleef toen even staan om te overdenken waar ze moest beginnen. Het korte telefoongesprek zette alles op z’n kop. Ze hakte een knoop door, scheurde het velletje met haar aantekeningen van het schrijfblok en greep een voorbijlopende ondergeschikte bij de

arm.

‘Ik heb binnen twee minuten een woonadres en een foto nodig,’ zei ze, en de geschrokken jonge vrouw keek haar sprakeloos aan. ‘Een minuut en vijftig seconden,’ drong Scarlett aan, en ze gaf haar een zacht duwtje in de gewenste richting om daarna naar Frank te lopen.

Zo te zien verveelde hij zich stierlijk.

‘Er is iets gebeurd,’ zei ze. ‘Mag ik je lenen?’

Omdat hij aan haar toon hoorde dat het belangrijk was, stond hij op zonder iets te vragen en liep hij achter haar aan naar haar bureau. Scarlett zag hoe de opgejaagde agente naar de printer rende en het nukkige apparaat een flinke trap gaf toen ze papier moest bijvullen.

‘Alles in orde?’ vroeg Frank, maar Scarlett hoorde hem niet eens toen ze probeerde haar gedachten op een rij te zetten.

De zwetende agente kwam aanrennen met de vruchten van haar anderhalve minuut werk en Scarlett stuurde haar met een knikje weg, haalde diep adem en keek Frank aan.

‘Daar gaan we,’ zei ze, en ze pakte zijn hand vast om haar evenwicht te bewaren terwijl ze op haar bureau klom. ‘Mag ik alsjeblieft jullie aandacht?’ riep ze over het lawaai heen. ‘Halló! Mag ik de aandacht?’

Een golf van sst-geluiden verspreidde zich tot in de verste uithoeken van de afdeling.

Ze hield een zwart-witfoto omhoog die nog warm was van de ingewanden van de printer. ‘Sun Jung Lin,’ kondigde ze aan, en ze zwaaide met de foto van links naar rechts. ‘Dit is ze, mensen. Dit is onze Jackdaw.’

Overal om haar heen begonnen mensen opgewonden te mompelen.

‘Ze komt overeen met de getuigenbeschrijving uit The Mountbatten, en haar bloed is gevonden in de straat waar Keeya Rose waarschijnlijk is gedood.’ Ze wendde zich tot de agente die net weer was gaan zitten. ‘Stuur onmiddellijk de interventie-eenheid naar haar woonadres.’

De vrouw knikte en pakte de telefoon.

‘Jullie moeten allemaal ophouden met waar jullie mee bezig waren en aan de slag gaan met deze verdachte – de hele mikmak: familie, financiën, veelbezochte plaatsen, bekenden... alles. Rechercheur Ash en ik zijn telefonisch bereikbaar als jullie ons nodig hebben. Dank jullie wel,’ zei ze tot slot, en ze klom weer naar beneden.

‘Je wordt hier goed in,’ zei Frank toen Scarlett haar tas en haar sleutels pakte.

‘Zeg dat ze op ons moeten wachten,’ zei ze tegen de telefonerende agente. ‘We komen er nu aan.’

‘We?’ vroeg Frank sceptisch.

‘Dit is het, Frank. Je moet erbij zijn,’ zei ze op weg naar de liften.

‘Neuh. Deuren intrappen en mensen bespringen is iets voor de jeugd,’ zei hij, en hij bewees zijn gelijk door hoe buiten adem hij klonk toen hij haar probeerde bij te houden. ‘Je bent in goede handen. Ik bewaak het fort hier wel, bedenk een plan B voor het geval ze niet thuis is.’ De liftdeuren gingen open. ‘Bovendien,’ zei hij toen ze in de lift stapte, ‘is dit jouw zaak... al vanaf het begin.’

Ze glimlachte en drukte op de knop.

‘Hé,’ zei hij erachteraan, en hij hield de liftdeuren tegen toen ze dicht begonnen te gaan. ‘Je hebt dit verdiend. Ga je monster maar vangen.’

Polonaise!

‘Blijf achteraan. Blijf te allen tijde achteraan. Als ik zeg “gaan”, dan ga je. Als ik zeg “stop”, dan blijf je staan. Begrepen?’ vroeg de teamleider van de gewapende interventie-eenheid toen Scarlett het kogelwerende vest stevig om zich heen trok.

‘Begrepen.’ Ze knikte, keek om de muur heen naar hun onaantrekkelijke bestemming. Aan de achterkant van een rijtje armoedig aandoende winkels zigzagde een aantal metalen trappen naar verweerde voordeuren.

‘Gatver, wat is het heet,’ klaagde de man voordat hij een vinger tegen zijn oor drukte en omhoogkeek naar de tegenoverliggende daken. ‘Romeo Eén, zie je iemand?’

‘Niemand gezien,’ klonk een vervormde stem door de radio die Scarlett aan het vest vastmaakte.

‘Nou ja, we kunnen hier niet de hele dag met onze wapens naar burgers blijven zwaaien,’ zei hij tegen de leden van zijn team, die het in hun identieke zwarte uniformen evenmin naar hun zin hadden, en hij zette zijn verstikkende helm weer op. ‘Team Bèta, jullie hebben de leiding.’

‘Dus ik ben de baas?’ grapte een vrouwelijk teamlid terwijl ze haar wapen controleerde.

‘Ik moet achterin blijven om babysitter te spelen, hè?’ antwoordde hij, voor het geval Scarlett maar liefst vijf eerdere toespelingen op hoe onwelkom ze was niet had begrepen – niet dat het haar ook maar iets kon schelen. Hij was alleen maar een instrument, een middel dat een doel diende. Hij had niet – zoals zij – zijn carrière, vrijheid en wellicht zelfs zijn ziel op het spel gezet om deze verdachte te kunnen inrekenen. ‘Hand hier, zodat ik weet waar je bent,’ zei hij, en hij plaatste haar hand op zijn schouder terwijl het andere team het parkeerterrein over rende. ‘Oké. Team Alfa, gaan.’

Scarlett probeerde de laarzen voor zich bij te houden naar de onderkant van het trappenhuis, dook tegelijk met de rest van haar team in elkaar toen de teamleden hun wapens op de deur erboven richtten. En vervolgens liep team Bèta in een ingetogen polonaise de metalen trap op en verspreidde zich bovenaan om ruimte te maken voor de stormram.

‘Hoop dat je er klaar voor bent,’ fluisterde de teamleider, en Scarletts hart bonkte zich bijna haar borstkas uit toen de agente boven haar op haar vingers aftelde en de dunne deur het bij de eerste rampoging begaf. ‘Gaan! Gaan! Gaan!’ brulde hij, en Scarlett sprong op en richtte zich weer op de laarzen voor haar toen ze de trap op en door de open deur naar binnen renden.

‘Veilig!’ riepen verschillende stemmen. De binnenkant van de deprimerende woning was al even onaantrekkelijk als ze had verwacht: gordijnen die te dun waren om het licht tegen te houden hingen los van de rails, vuilnisbakken zaten overvol met afval dat al dagen oud was en in de keuken stonden de restanten van verschillende maaltijden op het aanrecht.

Hoe irrationeel het ook was, ze was een beetje teleurgesteld in haar slonzige monster dat, nu ze een naam en een weinig aantrekkelijke woning in Fulham had, menselijke trekjes begon te vertonen.

‘Baas!’ riep iemand.

Scarletts begeleider keek haar aan. ‘Hier blijven, jij,’ beval hij, en hij liet haar alleen in de lelijke keuken achter toen hij om de hoek verdween.

Scarlett spitste haar oren om te verstaan wat ze zeiden en liep verder de gang op... en nog verder toen de stemmen op de een of andere manier opeens verder weg leken. Ze was bijna aan het einde van de gang toen de teamleider haar riep.

‘Rechercheur Delaney! Kom eens kijken!’

Ze ging rechtop staan, wachtte een paar seconden en stapte toen de hoek om. Haar mond viel open en haar hoofd probeerde wijs te worden uit wat ze zag: de vergeelde muur achter in de gang was geen muur, maar een dikke

veiligheidsdeur die nu wijd openstond zodat ze de luxueus ingerichte kamer erachter kon zien: gescheurd linoleum maakte plaats voor een donkere mahoniehouten vloer, afbladderend behang voor subtiel aangelicht metselwerk.

Verbluft liep Scarlett door de veiligheidsdeur, die iets weg had van de ingang naar een andere dimensie, naar de weelderige grote ruimte die erachter verborgen lag, en haar aanvankelijke mening over het monster won weer terrein.

‘Hierheen,’ zei de teamleider, en hij wenkte haar de ruimte in, die een modelwoning waardig zou zijn als de hele achterwand niet met computerschermen werd bedekt. ‘Is zij een hacker of zoiets?’ vroeg hij begrijpelijkerwijs. Scarletts blik gleed naar de gecustomizede computers onder het bureau, waarin ventilatoren als mechanische longen aan- en uitklikten. In de duisternis gloeiden neonlampjes op als de ogen van een roofdier.

‘Niet dat ik wist,’ antwoordde ze naar waarheid. Ze liep naar het bureau en trok latexhandschoenen aan om door de stapel schetsen en aantekeningen naast het toetsenbord te bladeren.

Ongeveer halverwege vond ze een gekreukeld kaartje voor de voorstelling van Edith Donohue in The Old Playhouse, en vervolgens een visitekaartje van het limousinebedrijf dat was ingehuurd om Keeya Rose naar haar onderscheidingsceremonie te brengen... En helemaal onderaan vond ze een kleine tube met poeder waar ‘natrium’ op stond.

‘Maar dit ís haar wel, toch?’ vroeg de teamleider voor de zekerheid.

‘Daar ziet het wel naar uit, ja,’ zei Scarlett. Ze schoof een vel met berekeningen opzij en vond een krantenpagina van afgelopen week – een artikel dat haar vaag bekend voorkwam: het nieuws dat de controversiële activiste van wie alleen de initialen E.W. bekend waren in het belang van de goede zaak van plan was om over drie dagen tijdens een exclusief evenement eindelijk haar identiteit bloot te geven en zich over te geven aan de politie.

‘Baas!’ riep iemand die aan kwam rennen met wat eruitzag als het juwelendoosje van een kind. ‘Dit vond ik in de andere

kamer,' liet de agent weten terwijl hij een verzameling snuisterijen neerlegde: een met bloed besmeurde broche naast een enorme gouden hanger, een paar glitterende oorbellen naast wat Scarlett herkende als Ameera Abdalla's diamanten armband – stuk voor stuk voorzien van de naam van het slachtoffer en verzegeld in een plastic zakje. Een absolute schat aan bewijs.

'Maar dat kan niet,' mompelde Scarlett, en ze keek nogmaals naar de hartvormige armband die ze voor het laatst over de rand van een gebouw had zien vallen, aan de pols van de eigenares. De broche was eveneens een verrassing; ze hadden toch zeker geweten dat Edith Donohues trouwring als trofee was meegenomen.

'Zo te zien hebben we het nest van je Kauw gevonden,' kondigde de teamleider triomfantelijk aan.

'Het nest is leeg,' mompelde Scarlett. Ze keek nog steeds fronsend neer op de macabere souvenirs.

'Maar toch: ik hoop dat het genoeg is,' zei hij over haar schouder, 'want ze weet dat we hier zijn.' Hij gebaarde naar de camera's die door de hele kamer heen hingen. 'Ze komt niet meer terug.'

Glimlachend vouwde Scarlett het krantenartikel op en stopte het in een plastic zak. 'Hoeft ook niet... Wij gaan wel naar haar toe.'

De avondzon scheen door de ruiten naar binnen, een klap in het gezicht van degenen die officieel hun dienst er al op hadden zitten. Frank kon het niet schelen. Hij ging op in zijn werk, dat opnieuw een onverwachte wending had genomen, en in de ontdekking dat de doodstraf in Saoedi-Arabië nog steeds vaak werd toegepast en dat het koninkrijk een voorkeur had voor openbare onthoofdingen op het centrale plein van de stad.

Terwijl hij steeds dieper wegzakte in een moeras van wetenswaardigheden had Frank opgekeken van het lot van de succesvolle zakenman Salmon Fadel, die ter dood was veroordeeld op basis van de getuigenverklaring van niemand minder dan Abbas Abdalla – Ameera Abdalla's vader. Na de executie op die bijzonder bloederige dag in Riyad was Fadels

lichaam door de menigte opgeëist om nooit meer te worden teruggezien, wat voor de familie naar eigen zeggen ‘een groot onrecht’ was en betekende dat ze moesten rouwen bij een leeg graf – iets wat vooral voor moslims bijzonder krenkend was.

Dus las hij, om zich op te vrolijken, nu het politieverlag door van het gesprek met de weduwnaar van Dame Edith Donohue, die op de avond van haar moord spontaan een etentje had gegeven in zijn huis, dat samen met de trouwring van zijn betovergrootmoeder de verbitterde inzet was geweest van de echtscheidingsovereenkomst.

Frank nam de gastenlijst door en googelde achtereenvolgens de namen van de genodigden, die stuk voor stuk rijk en machtig waren. Zijn gedachtegang was als volgt: als de slachtoffers geen duidelijke samenhang vertoonden, was er misschien een verband tussen de mensen om hen heen. Maar op hun privileges en status na had hij alleen maar een nieuwe manier gevonden om een halfuur te verspillen.

Om het verder beschrijven van foto’s nog even uit te stellen, reikte hij naar zijn postbakje en haalde er een dik pak prints uit van de Technische Dienst. Omdat hij moest turen naar de nodeloos minuscule tekst duurde het even voordat hij besepte wat hij voor zich had: een complete transcriptie van berichtjes en correspondentie via Messenger uit Francesca Labelles mobiele telefoon. Hij bladerde door de pagina’s heen, meer om de koelte die dat hem opleverde dan om een andere reden, en wilde de stapel al opzijschuiven, toen hem iets opviel. Hij keek nog een keer om er zeker van te zijn dat er stond wat er stond en pakte toen zijn telefoon om de Technische Dienst te bellen.

‘Hallo, met Frank Ash van Moordzaken. Kunt u me doorverbinden met degene die verantwoordelijk was voor de gegevens in verband met de moord op Francesca Labelle?’

Hij werd even in de wacht gezet voordat een vrolijk klinkende vrouw opnam: ‘Hallo, met Suzi.’

‘Ik zat net te kijken naar de uitdraaien van het materiaal uit Francesca Labelles telefoon en ik geloof dat ik het niet helemaal begrijp.’

‘We hebben alle berichten van de afgelopen maand teruggehaald, zoals jullie vroegen. Ze staan in omgekeerde volgorde,’ probeerde ze.

‘Wat ik bedoel, is het bovenste bericht – dat heb ik nog nooit gezien.’

Er klonk geklik van een toetsenbord op de achtergrond. ‘Welke tijd staat er bij het bericht?’

‘12.53 uur,’ antwoordde hij. ‘Rond de tijd waarop ze voor het laatst is gezien.’

‘Ah, ja,’ zei ze. ‘Nou, weet u, als er “hersteld” naast het bericht staat, betekent dat dat we het hebben hersteld.’

‘Hersteld?’

‘Als ze het had gedeletet,’ legde de vrouw uit. ‘Wat zou verklaren dat u het niet eerder had gezien.’

‘Ik snap het. Oké. Bedankt,’ zei Frank, en hij hing op en keek naar het cryptische, uit één woord bestaande bericht dat Francesca Labelle enkele minuten voordat ze voor de allerlaatste keer naar haar slaapkamer ging had ontvangen:

+447642367896

00.53 uur Dak (hersteld)

Hij had de hoorn nog niet eens teruggelegd voordat hij het nummer probeerde te bellen dat de boodschap had verzonden. Op het moment dat Scarlett binnenkwam, kreeg hij na drie klokslagen het bericht dat de verbinding zou worden verbroken.

‘Hai,’ zei ze rood aangelopen. ‘Ik ben zo snel mogelijk teruggekomen. Is iedereen er nog?’

‘Bijna.’ Frank legde de hoorn neer. ‘Ik vermoed dat Newbury is ontsnapt – het ettertje. Wil je dat ik de troepen bij elkaar roep?’

‘Graag. Ik ben zo terug.’

Het had Frank, uiteraard, nog ruim een kwartier gekost om iedereen die aan de Jackdaw-moorden werkte bij elkaar te roepen, en zelfs toen had hij niet iedereen gevonden. Scarlett

was echter blij met de vertraging, want die had haar de kans gegeven om naar de wc te gaan en af te koelen voordat ze haar collega's toesprak. Het werd stil in de vergaderzaal toen hoofdinspecteur Griffiths binnenkwam. Hij deed de deur dicht en ging achterin zitten.

‘Goed,’ begon Scarlett met een diepe zucht. ‘Allereerst excuses aan al diegenen die al aan het einde van hun dienst zitten. Ik zou jullie niet binnenhouden als het niet absoluut noodzakelijk was. Nou, zoals jullie weten, was ik eerder vandaag samen met...’

‘O, verdomme,’ flapte iemand in de deuropening eruit, die met een beker koffie in de hand te laat kwam. ‘Ik heb verdomme twee uur zitten wachten, en als ik dan, verdomme, vijf minuten mijn hielen licht...’

‘Ga zitten, Newbury!’ blafte Griffiths vanuit de zaal.

De praatzieke jonge politieman salueerde sarcastisch en klom toen over drie mensen heen om een lege stoel in de middelste rij te bereiken. Toen hij eindelijk zat, gebaarde hij naar Scarlett dat ze verder kon gaan.

‘Oké. Zoals ik al zei...’

Gedurende de volgende tien minuten gaf Scarlett de details van haar operatie met de interventie-eenheid eerder die dag: de kamer achter de verborgen deur, de geavanceerde computers...

‘Ik neem aan dat we veilig kunnen stellen dat zij de Jackdaw is?’ vroeg Griffiths toen ze uitgepraat was.

Scarlett knikte. ‘De beschrijving van de getuige, haar bloed op een van de plaatsen delict, plus het bewijs dat we bij haar thuis hebben gevonden in verband met de eerdere moorden... Ja baas, zij is het.’

‘Dan maken we dat vanavond nog bekend,’ zei hij vastberaden. ‘Morgenochtend is het hele land op zoek naar die Sun Jung Lin. Hoe zeker kunnen we ervan zijn dat die activiste haar volgende doelwit is?’

‘We zullen meer weten als we de stapels papier uit haar huis hebben doorgespit,’ zei ze. ‘Maar voorlopig is dit alles wat we hebben.’

‘Oké. Wilkins? Wilkins, ben je hier?’ riep Griffiths over de zee van hoofden heen, en een oudere politieman stak zijn hand op.

‘Ja, meneer.’

‘Jij weet hier het meeste van. Wil je je kennis delen?’ stelde zijn baas voor voordat hij Scarlett aankeek. ‘Wilkins heeft de leiding over een onderzoek naar die E.W.,’ legde hij uit, en iedereen in de zaal draaide zich naar de rustige politieman in de hoek.

‘Eh, natuurlijk,’ begon hij aarzelend, en hij stond op. ‘Nou, Ernstige Delicten heeft dit afgelopen februari aan ons overgedragen na het incident in de Docklands.’

‘Docklands?’ vroeg Frank ter aansporing.

‘De brand in dat distributiecentrum... met die dakloze erin,’ legde hij uit, zodat mensen in de zaal herkendend begonnen te knikken. ‘Dat had ze natuurlijk onmogelijk kunnen weten, maar doodslag is doodslag, en dat weegt zwaarder dan de boodschap die ze probeerde over te brengen.’

‘Maar wie is ze?’ vroeg Frank.

‘Dat is juist het probleem: niemand die het weet. Al haar sociale media lopen via externe influencers...’ Frank knikte mee, maar had duidelijk geen flauw benul waar Wilkins het over had. ‘De weinige heterdaadfoto’s die we van haar hebben, vertellen ons niets: vrouw, onbekende etniciteit, lengte een meter vijfenzestig à vijfenzeventig, draagt een groene bivakmuts, onbekend merk jeans en een T-shirt,’ vertelde de rechercheur. ‘We dachten dat we een doorbraak hadden toen het evenement werd aangekondigd, maar zelfs het geld waarmee dat is betaald komt van een of andere offshorerekening die we niet kunnen terugleiden.’

‘Zijn er wel aanwijzingen?’ probeerde Scarlett.

‘Honderden,’ antwoordde hij. ‘We kunnen daar wel wat hulp bij gebruiken.’

‘Die krijg je,’ verzekerde ze hem. ‘Waar staat E.W. voor? Zijn het misschien haar initialen?’

‘Ze staan voor Eco Warriress, ofwel ecostrijdster – vijand nummer één van grote bedrijven en onduurzame industrietakken. Tot het ongeluk met de dakloze kon je gerust zeggen dat ze waarschijnlijk veel meer goed dan kwaad deed. Ze inspireert veel mensen.’

‘Zo te horen is Wilkins zelf ook geïnspireerd,’ plaagde iemand, en de oudere rechercheur werd knalrood.

‘Eh, ja, hallo,’ riep de laat binnengekomen politieman, zwaaiend met zijn koffiebeker. ‘Ik heb een vraag.’

‘Wat is er, Newbury?’ vroeg Frank ontoeschietelijk.

‘Nou, als niemand weet wie die Eco Warriress is, waarom zou de Jackdaw haar dan willen doden?’ Het werd stil in de zaal. Het was best een goede vraag. Frank wilde iets zeggen, maar deed fronsend zijn mond weer dicht. ‘Ik bedoel, wat zou in hemelsnaam haar motief kunnen zijn?’ vroeg Newbury.

‘Precies hetzelfde als bij de vorige moorden,’ wierp Scarlett tegen, waarbij ze de controle weer terugnam. ‘Een onmogelijk doelwit in een onmogelijke situatie met een publiek dat getuige is van haar genialiteit. Wat mij betreft klopt het helemaal. En wie kan er een onmogelijker doelwit zijn dan een persoon van wie niemand weet wie ze is?’

Er klonk instemmend gemompel op en er braken overal in de zaal afzonderlijke gesprekken los, maar Newbury was nog niet uitgepraat, en toen hij opstond morste hij koffie over de collega die naast hem zat.

‘Ja, nog even. Hallo!’ riep hij boven het geroezemoes uit, en het werd langzaam weer stil. ‘Het is maar een idee, hoor, maar als zelfs de Jackdaw niet weet wie die E.W. is, lijkt het me weinig zinvol als wij onze tijd en middelen verspillen in een poging om erachter te komen.’

‘Wat loop je nou te raaskallen, lul?’ schold degene over wie hij net hete koffie had gemorst. ‘We kunnen haar toch tijdig waarschuwen, haar aanraden dat ze niet moet komen, of zelfs het hele evenement annuleren.’

Newbury grinnikte. ‘Ja, natuurlijk, joh! Denk je nou écht dat rechercheur Delaney of de hoofdcommissaris hun lokaas zou

laten gaan als de Jackdaw zo dichtbij is?’

Scarlett keek schuld bewust opzij.

‘Mijn punt,’ vervolgde Newbury, ‘is dat de dreiging niet afkomstig is van die activiste die niemand kan identificeren. De Jackdaw zit niet achter haar aan of is er niet op uit om een of ander aspect van haar leven uit te buiten. De dreiging zit ’m in het evenement zelf: het gebouw, de bedrijven die betrokken zijn bij de organisatie, de overige gasten... Wat ik wil zeggen, is dat wat ze ook heeft gepland, het al klaar moet staan voordat ze überhaupt weet wie haar doelwit is. Dáár moeten we ons op richten.’

De zaal keek weer vol verwachting naar Scarlett, die de brutale jonge agent zowaar aardig begon te vinden. ‘Newbury, toch?’ vroeg ze. Hij knikte behoedzaam. ‘Kom straks even bij me langs. Ik heb misschien wel een klusje voor je.’

Met een tevreden blik ging Newbury weer zitten.

‘We publiceren de foto van de Jackdaw, maar het evenement van onze activiste gaat door volgens planning,’ liet Scarlett de aanwezigen weten. ‘We zullen de locatie centimeter voor centimeter uitkammen en die avond zoveel politie op de been brengen dat we haar in de cel hebben voordat ze een voet over de drempel zet.’ Ze wendde zich tot Frank. ‘Heb jij nog iets toe te voegen, rechercheur?’

Hij leek haar niet te horen, was nog steeds in gedachten verzonken na wat Newbury had gezegd. ‘Frank?’

Hij kwam tot zichzelf, schudde zijn hoofd en zei: ‘Nee, niets.’

Scarletts maag rammelde luid. ‘Dan is de vergadering gesloten,’ zei ze.

De zon ging onder alsof het de allerlaatste keer was, zette de hemel in lichterlaaie en smeerde een bovennatuurlijke tint over de stad uit toen Frank in zijn eentje in Francesca Labelles penthouse stond. Hij wilde een licht aandoen, maar bedacht zich en keek een zeldzaam sereen moment lang naar de lange schaduwen die over de houten vloeren gleden voordat ze verstrikt raakten in flarden duisternis. Hij wist niet precies

waarom hij de stad door was gereden, alleen dat het zeurderige gevoel in zijn onderbuik niet zou ophouden tot hij aan de ingeving gehoor gaf.

Na ruim dertig jaar in het vak had je wel geleerd om te vertrouwen op je intuïtie.

Hij pakte zijn telefoon, typte één woord in, 'Dak', en volgde met de witte gloed van het scherm op zijn gezicht Francesca Labelles reis naar de slaapkamer, waarbij hij de deur achter zich dichtdeed zoals zij dat had gedaan. Hij stapte over het opgedroogde bloed en liep naar het raam, dat er even veilig en onbeschadigd uitzag als de eerste keer dat hij op de plaats delict was aangekomen. De televisieantenne op het gebouw ertegenover gloeide rood op in het zonlicht; die was hem nooit eerder opgevallen. Een handjevol ramen was verlicht en hij zag mensen rondscharrelen die de dag van zich af lieten glijden.

Met een diepe zucht draaide hij zich weer om naar de kamer en vroeg zich af of hij na dertig jaar het verschil nog kende tussen intuïtie en honger. Op weg naar de voordeur liep hij net te dubben of hij voor zijn avondeten de lasagne of de jachtschotel zou opwarmen, toen hij een verse stapel post op het bureau zag liggen. Blijkbaar had de conciërge een van zijn collega's gevraagd om die mee naar boven te nemen. Omdat hij aannam dat hij nog niet meteen zou verhongeren, begon hij de post door te nemen en vond de gebruikelijke rekeningen en bankafschriften, tot hij iets zag wat hem opviel, een kort briefje van een duur bedrijf in ramen.

Hewlett Raamoplossingen

Geachte bewoner,

Zoals u misschien hebt gehoord, zijn er problemen opgetreden met vochtindringing in appartement 4, waar we meermaals voor langs zijn gekomen. Ons is medegedeeld dat appartement 1 nu met soortgelijke problemen te maken heeft.

Daarom willen we aanbevelen dat alle ramen en deuren in het gebouw in één keer opnieuw worden afgedicht. Helaas

is de garantieperiode inmiddels verstreken, maar omdat alle appartementen in het gebouw vrijwel identiek zijn ingericht, kunnen we u deze dienst aanbieden tegen een gereduceerd tarief van 1995,00 pond per appartement.

Als u gebruik wilt maken van deze aanbieding...

Fronsend liep Frank terug naar de deuropening naar de slaapkamer. Zijn onderbuik probeerde hem dringend iets duidelijk te maken. Bij het afnemende licht keek hij van de bloedvlek op de vloer naar het onopgemaakte tweepersoonsbed, naar het grote raam. Daarvandaan zag hij alleen de bovenkant van de antenne, een roodgloeiende pook.

‘Verdomme,’ riep hij uit toen hij het eindelijk zag. Hij propte het briefje in zijn zak en liep snel terug naar de lift.

Henry had geen last van hoogtevrees, maar was over het algemeen wel zo voorzichtig om niet te vallen. Ineengedoken tussen de smoorhete dakspanten was dat echter nog niet zo makkelijk.

Toen hij een gat boorde in de balk waar hij op zat, hoorde hij zorgwekkend gekraak en wachtte even af... Toen hij niet in de diepte stortte, veegde hij het zweet uit zijn ogen en ging daarna heel voorzichtig verder met boren... en sprong bijna uit zijn vel toen zijn telefoon op de balk begon te trillen. Hij durfde niet op te houden met boren, legde met elke rotatie zijn leven in de waagschaal, maar de telefoon trilde zich steeds verder richting de rand.

Er was nog tijd; hij had de reflexen van een kat.

Zodra de boor door de onderkant van de balk heen was, greep hij naar de telefoon, maar besepte dat ook katten oud en traag worden en de boel versjteren toen hij het apparaat zag vallen en tien meter onder hem op de grond zag neerkomen.

Toen er dichtbij een deur openging, deed hij snel zijn lamp uit en trok hij zijn voeten op. Henry kon weinig anders doen dan plat op de balk blijven liggen en zag het schijnsel van een zaklantaarn door de spelonkachtige ruimte glijden. De pijp van zijn zwarte broek lichtte op toen de beveiliging vlak onder hem kwam staan. De man bleef op enkele centimeters afstand van

zijn telefoon staan en bescheen de achtermuur met zijn lantaarn tot hij, eindelijk tevredengesteld, wegliep en de deuren rammelend achter zich dichtsloeg.

Henry blies zijn adem uit en keek neer op het zwarte rechthoekje onder hem. Het scherm was ongetwijfeld verbrijzeld, maar hij wist dat hij er niet onderuit kwam om het op de een of andere manier te gaan halen. ‘Shit.’

Scarlett hing op toen de telefoon op voicemail overging.

Ze zou Henry dan morgen wel bijpraten.

Ze stond op de hoek van haar straat in het schijnsel van haar favoriete winkel en dacht terug aan de tijd toen het leven nog eenvoudig was. Nog geen twee weken geleden hadden Mark en zij op een middag door de winkelstraat gelopen om te lunchen, boodschapjes te doen, koffie te drinken... Het was heerlijk geweest, zo volmaakt als een dag maar kan zijn, en toch wist ze niet zeker of ze het überhaupt miste. Terwijl de stilte rond etenstijd boven de straat hing, liep ze langs knusse woningen en mompelde afkeurend toen ze de berg vuilnis zag die zich naast hun kelderraam had opgestapeld. Die zou ze straks wel wegbrengen. Of liever gezegd, die zou Mark straks wel wegbrengen.

‘Wat ben je laat!’ riep hij ter begroeting toen ze over de drempel stapte.

Hij zag er leuk uit – zijn haar gekapt in ‘feeststijl’, die bedrieglijk veel op zijn alledaagse kapsel leek, maar dan met een ozonlaag verwoestende hoeveelheid haarspray. Hij droeg zelfs het jasje dat ze hem voor zijn verjaardag had gegeven. Het kaartje met UITVERKOOP dat nog aan de onderkant bungelde, sierde hen geen van beiden. Ze hoopte maar dat ze de blik van verwarring van haar gezicht kon houden.

‘Vanwaar die blik van verwarring?’ vroeg hij.

Verdomme.

‘Je bent het vergeten, hè?’

‘Nee, hoor,’ zei ze defensief. ‘Ik ben het niet vergeten. Het is zondag...’

‘Het is maandag.’

‘Goed, het is maandag en we hadden gezegd dat we uit zouden gaan. Ik werd gewoon opgehouden op mijn werk. Geef me twintig minuten en dan ben ik klaar,’ beloofde ze, en ze schopte haar laarzen uit en rende de trap op.

‘Taxi komt over vijf minuten!’ riep Mark. ‘Hé, heb je gezien dat die van de overkant een andere makelaar hebben genomen?’ vroeg hij. Op zijn telefoon kijkend liep hij naar boven. ‘Alsof de makelaar het probleem is, en niet de drieënhalfduizend pond per maand die ze ervoor willen hebben... Maar goed, heb je vanavond zin in gin of in wij...’ Maar hij hield plotseling op met praten toen hij Scarlett met haar kleren nog aan en met open mond zag liggen snurken op de plek waar ze zich op het bed had laten vallen.

Snuivend keek hij op zijn telefoon en scrolde naar het telefoonnummer dat op nummer drie van zijn favorieten stond.

‘Hallo. Domino’s Pizza!’

Wat ruikt daar in het strúíkgewas?

Om 6.52 uur stapte brigadier Alejandro Fernandez op New Scotland Yard de lift uit, waarna de doordringende geur van zijn pittige ontbijtburrito zeker nog urenlang in de kleine metalen kooi zou blijven hangen. Hij bleef abrupt staan met een bezorgde blik op zijn gezicht, wist niet zeker of hij een hartaanval kreeg, te maken had met een klaplong of gewoon met hevig maagzuur – een harde bonk tegen zijn borst leek uitkomst te bieden, welke van de drie het ook was geweest.

Hij kwam meestal vroeg op zijn werk. Met een vrouw, een inwonende schoonmoeder, vier kinderen en twee honden zwakte de voortdurende staat van chaos waarin ze verkeerden alleen 's avonds enkele uren af... als hij mazzel had. Hij liep de afdeling op en bleef opnieuw staan, deze keer niet om een medische noodtoestand, maar om te kijken naar de man die over het bureau naast de deur heen lag: Frank, in diepe slaap verzonken. Zo te zien had hij er de hele nacht gelegen.

Fernandez keek om zich heen om te zien wie er verder nog was en liep naar Frank toe. Het beeldscherm stond op zwart, sluimerstand waarschijnlijk, dus keek hij naar de rotzooi die om de slapende man heen lag: links lag er een evacuatieplattegrond voor een appartementencomplex in Knightsbridge. Hij lag, en kwijlde, op een schrijfblok waarop hij een rijtje flink verontrustende aantekeningen had gemaakt.

- Gestrande walvis in tutu lijkt sterk op de Wijnovergever & geen van beiden kan tegen drank
- Broers misschien?
- Waar komt die tutu vandaan? Heeft de walvis die meegenomen?
- Kenny Putlucht heet helemaal geen Kenny! Hij heet Jeff.

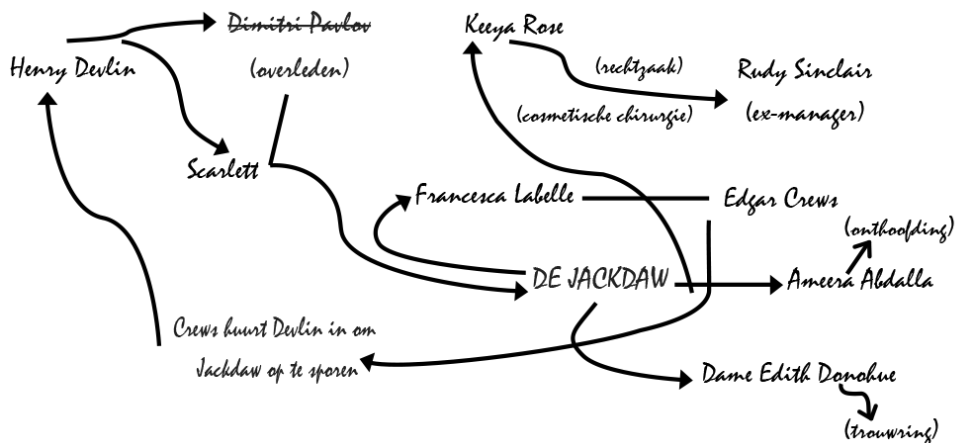
Zijn kalende hoofd lag over de volgende regels heen:

- Blonde Becky wordt om 22.50 uur Brunette Becky, maar ik vond blond beter bij haar ogen staan.

- Ik denk dat het vriendje van Kousenvoeten haar bedriegt... met iemand die schoenen draagt.

‘O, Frank,’ fluisterde Fernandez oprecht bezorgd terwijl hij over de schouder van zijn collega leunde om een verkreukeld vodje papier te lezen:

Zijn blik viel meteen op Scarletts naam, en hij volgde de pijl terug naar Henry Devlin, en daarna naar de moord op Dmitri Pavlov, en met een brede glimlach liet hij zijn telefoon uit zijn zak glijden en tikte op de camera-app. ‘Nou heb ik je.’

Scarlett deed haar ogen dicht en de rumoerige afdeling verdween stukje bij beetje naarmate ze het geluid van haar koptelefoon harder zette. Dagen geleden hadden haar collega's van de Technische Dienst het geluidsbestand gestuurd waar ze om had gevraagd, maar nu pas had ze tijd om ernaar te luisteren. Met behulp van wat digitale magie hadden ze het voicemailbericht dat Dame Edith Donohue voor haar echtgenoot had ingesproken als het ware binnenstebuiten gekeerd, zodat de hese stem van de overledene nu niet meer was dan een gedempt geknetter tegen de achtergrond van een ware symfonie van voetstappen, gekraak en geplof.

Scarlett voelde haar spieren aanspannen op het moment dat de stem van de vrouw plaatsmaakte voor de van tevoren opgenomen soundbites, alsof ze hoopte dat het deze keer anders zou aflopen: dat Dame Donohue zich zou omdraaien, weg zou rennen of op z'n minst om hulp zou roepen. Maar dat

deed ze, uiteraard, niet. Nog steeds was een bijna onhoorbare snik het laatste wat ze uitbracht in een wereld die allang geen belangstelling meer voor haar had.

Zelfs voor een rechercheur bij Moordzaken was het moeilijk om aan te horen. Vreemd genoeg was het misschien nog wel aangrijpender dan beeldopnamen zouden zijn geweest, want nu vulde Scarletts verbeeldingskracht de hiaten tussen ondefinieerbare geluiden in. Ze had het gevoel alsof ze bij hen in de kleedkamer stond, alsof het een van haar eigen herinneringen was. Laarzen? schreef ze op toen ze de zware voetstappen door de kamer hoorde; het vertrouwde kraken van de vloer onder de lamp. Dat was niet echt een onthulling. Ze had niet verwacht dat de Jackdaw hoge hakken zou dragen als ze iemand onthoofdde. Ze luisterde nog aandachtiger: het schrapen van de plaat hardboard die op zijn plaats werd geduwd. Sterk? schreef ze daarna – niet vanwege iets wat ze in de opname had gehoord, maar vanwege iets wat ze níét had gehoord.

Ze vroeg zich af waarom de tenger gebouwde Sun Jung Lin ervoor zou kiezen om haar slachtoffer door de kamer te dragen in plaats van te slepen. Misschien om te voorkomen dat ze bewijs zou achterlaten? Misschien omdat ze zich ervan bewust was dat er een antwoordapparaat meeluisterde? Misschien omdat ze zich had afgebeeld tijdens haar billen-buik-benenlessen en enorm fit was? Maar Frank zou een lagere dunk van haar krijgen als ze er niet tenminste vraagtekens bij zette. Ze onderstreepte de gedachte en luisterde toen aandachtig hoe de Jackdaw de kleedkamer uit liep en de deur achter zich dichtdeed, zodat nu alleen de gedempte stem overbleef, een binair spervuur aan knetter- en plopgeluiden in de stilte.

‘Rechercheur Delaney?’

Scarlett viel bijna van haar stoel. Ze zette geïrriteerd de koptelefoon af en keek op naar Newbury, de brutale jonge rechercheur die ze als haar officieuze adjudant had aangesteld nadat hij gisteren tijdens de vergadering indruk op haar had gemaakt. In wezen was het amper meer dan een veredeld secretariaatsbaantje, maar dat maakte het nog niet nutteloos. Hij had de hele ochtend allerlei kleinigheden voor haar op

afstand gehouden en tussendoor het aanhoudende politietoezicht bij Sun Jung Lins woning in Fulham gecoördineerd, een verspilling van middelen om de pakweg zes televisieploegen ter wille te zijn die zich daar in de straat hadden verschanst en niet leken te begrijpen dat ze de boel liepen te verlinken. Toch waardeerde ze het dat hij haar die last van de schouders nam.

De foto van hun verdachte stond op de voorpagina van elke krant die Scarlett had gezien, het jachtseizoen was officieel ‘geopend’ nu ze nog maar tweeënzeventig uur hadden tot het grote ‘ontmaskeringsevenement’ op vrijdagavond. Ze hadden met de organisatoren afgesproken dat ze toegang zouden krijgen en een compleet overzicht van de betrokken bedrijven en medewerkers hing naast haar beeldscherm en hield de zon uit haar gezicht. Frustrerend genoeg was er geen gastenlijst om na te lopen. Afgaande op de manier waarop de activiste doorgaans haar pr bedreef, zouden de genodigden pas twee uur van tevoren op de hoogte worden gebracht, wat de media in extase zou brengen en Scarletts werk stukken moeilijker zou maken.

Ze maakte zich zorgen om Frank. Hij zag er vreselijk uit, maar ze had geen tijd gehad om met hem te praten sinds ze was binnengekomen. Ze had vanochtend echter wel tijd gemaakt voor Mark, om het weer goed te maken. Ze had de jurk aangetrokken die ze gisteravond zou hebben gedragen als ze uit eten waren gegaan en een fles bubbels geopend om hem te verrassen met een ontbijt bij kaarslicht voordat ze naar het werk ging. Hij was idioot dankbaar geweest, zodat ze zich alleen nog maar schuldiger voelde.

Het was een pleister op een gerafelde open wond, maar meer kon ze momenteel niet doen.

De nachtploeg was ook druk bezig geweest. Een anonieme tip had geleid tot een inval in een woning in Camden Town, wat drie arrestaties voor drugsbezit en één agent met een gebroken neus had opgeleverd, maar verder weinig om het lijf had gehad. Ondertussen konden de bollebozen geen chocola maken van de versleutelde programma’s van militaire kwaliteit die de hacker op haar computer had – de geheimen die op de

harddrives stonden, konden net zo goed op de maan staan, want ze konden er ook na een hele nacht doorwerken niet bij.

‘Hè?’ vroeg Scarlett, die met haar gedachten ergens anders zat.

‘Ik zei dat ik net een telefoontje kreeg van Forensische Opsporing,’ vertelde Newbury. Hij kwam energiek over, opgewonden zelfs. Het was duidelijk dat ze hem niet genoeg afbeulde. ‘Ze hebben Francesca Labelles DNA gevonden op die broodrooster die je van de vuilnisbelt hebt teruggebracht.’

Ze knipperde met haar ogen en het duurde even voordat ze begreep wat hij bedoelde. Toen sprong ze op. ‘Dat wil zeggen dat ze in die puincontainer moet hebben gelegen!’

‘Klopt,’ zei hij.

‘Dat is geweldig!’

‘Klopt,’ stemde hij in.

Ze formuleerde ter plekke een plan: ‘Zeg tegen degene die met de beveiligingsbeelden van de vuilnisbelt bezig is dat het nu voorrang heeft,’ zei ze, en ze griste haar telefoon en sleutels van het bureau. ‘Geef hem of haar alle hulp die nodig is,’ vervolgde ze terwijl ze bij hem vandaan liep. ‘We moeten echt weten wie die puincontainer heeft opgehaald.’

Newbury knikte.

‘Frank!’ riep ze over de afdeling, zodat haar uitgeputte mentor opkeek van zijn werk. ‘Kantoor van de baas! We hebben beet!’

De motor brulde toen het busje van de interventie-eenheid langs het verkeer op de Westminster Bridge reed. Met loeiende sirenes zigzagde hun konvooi door de straten in de richting van Wimbledon. Te midden van agenten in gevechtssuitrusting hadden Scarlett en Frank moeite om hun evenwicht te bewaren toen ze bij het flauwe licht in de cabine zonder ramen hun geleende tenue aantrokken.

Hoofdinspecteur Griffiths had niet veel overreding nodig gehad om opdracht te geven tot de inval in de vuilstort- en recyclinglocatie in Oost-Wimbledon: zo’n grote zaak afsluiten

was niet zomaar verleidelijk – het was betoverend. Het maakte dat mensen zich door emoties lieten leiden, zorgde ervoor dat het gebruikelijke bureaucratische geheen-en-weer plaatsmaakte voor spijkers met koppen slaan, omdat de beloofde glorie zwaarder woog dan het potentiële risico.

‘O, verdomme!’ bracht Frank uit. Hij voelde dat hij tegen de vlakke ging toen de bestuurder opeens om een onzichtbaar obstakel heen reed. Een van de agenten ving hem halverwege op en hielp hem terug op zijn stoel alsof hij een bejaarde in een verzorgingstehuis was. ‘Bedankt,’ zei hij gegeneerd, en hij wierp Scarlett een ‘ik ben te oud voor deze rotzooi’-blik toe voordat hij de helm over zijn hoofd trok.

Gezien de omvang van de operatie – met vier gewapende teams, twee hondenbrigades en een helikopter – en de media-aandacht die dit ongetwijfeld zou trekken, had de leidinggevende erop gestaan dat alles volgens het boekje zou verlopen, waaronder een volledig tenue voor hun meelopers van Moordzaken.

De radio’s klikten in koor, gevolgd door de statische ruis die altijd aan een bericht voorafging. ‘We naderen de bestemming.’

De sirenes stopten toen ze over een verkeersdrempel reden... en toen nog één... een laatste spurt voordat ze slappend tot stilstand kwamen. De deuren vlogen open en verblindend zonlicht stroomde het busje in terwijl Scarlett en Frank met hun team uit de achterdeur stapten.

Ze waren gedesoriënteerd en moesten allebei even blijven staan om hun omgeving in zich op te nemen.

De interventie-eenheid deed waar ze het beste in is: ze schreeuwden veel, blaften bevelen naar plaatselijke bewoners die de pech hadden dat ze op de vuilnisbelt vast kwamen te zitten en dreven alle geelgeheste gemeenteambtenaren bij elkaar. Scarlett zag Dumpy Dave, de gevallen koning in zijn hardboardkasteel, wiens mond openviel toen drie gewapende agenten hem kwamen halen. Ondertussen hielden de hondengeleiders kledingstukken van Francesca Labelle voor de neus van hun speurhonden en verscheen er in de lucht

boven hen een helikopter die een vorstelijk uitzicht had over de chaos.

‘Allemachtig,’ mompelde Frank. ‘Hopelijk levert dit iets op.’

Scarlett gaf geen antwoord. Ze wilde niet toegeven, niet eens aan zichzelf, hoeveel van dit circus op haar intuïtie berustte. ‘Laten we een rondje doen,’ stelde ze voor, omdat ze hoe dan ook wilde weten wat haar lot was. ‘Ik zie je zo wel weer.’

‘Wees voorzichtig,’ zei Frank toen ze allebei een andere kant uit liepen.

Scarlett liep bij de hoofdingang vandaan, tussen torenhoge metalen containers door. Ze passeerde een van de speurhonden, waarvan de geleider hem aanspoorde een gat in te kruipen waar hij zelf te groot voor was. Ze volgde een aparte weg voor leveranciers en grote voertuigen en bleef staan om in een roestige afvalcontainer te kijken. Het weelderige onkruid dat daarin groeide, deed vermoeden dat de container er al een tijdje stond.

Ze liep verder en haar radio klikte aan. ‘Al het personeel is gecontroleerd en aanwezig.’

Ze voelde zich net een rat in een doolhof toen ze de metalen trap langs de container waar GLAS op stond beklom en uitkeek over het terrein. Langs de buitenste omheining liep een geasfalteerde doorgaande weg en de uniforme containers maakten plaats voor een dieper liggende grote open ruimte; van bovenaf zag het eruit als een amfitheater voor iets wat veel grootser was dan huishoudelijk en restafval. De helikopter hing nog steeds boven hen, maar te oordelen naar hun gebrek aan input hadden ze niet meer gezien dan de rest van hen.

Ze daalde de trap weer af en bleef de doorgaande weg volgen. Haar aandacht werd getrokken door een afrit die leidde naar een gedeelte waar een bord hing met ALLEEN VOOR BEVOEGDEN erop. Ze verloor haar collega's uit het zicht en ging op onderzoek uit. Het asfalt ging over in een onverharde weg toen ze een verzameling vrachtcontainers naderde die opvallend apart stonden.

‘Politie!’ riep ze. ‘Is hier iemand?’

Alleen de wind gaf antwoord.

Ze liep langzaam vooruit, trok de zware deur van de eerste container open en zag dat die leeg was, op een paar niet bij elkaar passende krukken na. Uit de beker vol peuken maakte ze op dat de container als schaftplek werd gebruikt wanneer het regende.

Toen ze door de kier in de tweede container glipte, zag ze een oldtimer waarvan de ingewanden over de grond verspreid stonden, wat deed vermoeden dat iemand probeerde hem op te knappen.

De derde container was een anticlimax. Het was duidelijk dat de medewerkers hier hun betere vondsten opsloegen: onder andere fietsen waar je nog prima op kon rijden, hoge stapels tafelspellen, speelgoed en sportartikelen. Lichtelijk teleurgesteld duwde Scarlett de deur dicht en liep terug naar de doorgaande weg, waar de andere hondengeleider haar tegemoetliep, de riem in zijn hand strak omdat de Duitse herder hem over het gras meetrok naar de buitenste omheining.

Scarlett begon sneller te lopen. Ze zag het dier rondsnuffelen, waarna het luid begon te blaffen.

Ze beseftte dat ze rende. De geleider tuurde naar de boomgrens achter de omheining terwijl de hond bleef blaffen en langs hetzelfde deel van het hek heen en weer bleef lopen.

‘India 98 aan Trojan 1. Het is mogelijk dat we iets hebben gevonden in de noordoostelijke hoek van het terrein,’ gaven hun collega’s in de lucht door met het geluid van de rotorbladen op de achtergrond.

Op een kleine meter afstand zag Scarlett een doorgang – een klein stukje omheining waar het metalen vlechtwerk naar boven omkrulde. Ze zette haar helm af, trok het onhandige kogelwerende vest los en rende ernaartoe om er ruggelings onderdoor te kruipen. Er kwamen meer collega’s aanrennen, terwijl zij langs het hek terugrende naar de plek waar het uitzinnige dier in de grond krabde.

‘Rechtdoor,’ vertelde de geleider, en Scarlett rende met bonzend hart naar het dichte struikgewas. De helikopter volgde haar in de lucht.

De grond was ongelijk en liep iets omhoog. Voor zich zag ze een open plek tussen de bomen, maar op dat moment bleef haar laars ergens achter haken en struikelde ze. Ze kon niet overeind blijven en viel voorover in een hoop vers omgewoelde grond.

‘Getver,’ klaagde ze, en ze hoestte aarde op.

Onder de kneuzingen en misselijk wachtte ze tot de wereld ophield met tollen voordat ze op haar handen en knieën ging zitten om te zien waar ze was neergekomen.

‘God, nee hè!’ bracht ze uit, en ze deinsde terug van de bleke hand die een meter verderop uit de grond stak.

Nog nahijgend keek ze naar de vrouwelijke vorm van de vingers, die waren uitgestrekt alsof ze erop wachtten een nietsvermoedende ziel de onderwereld in te trekken. Toen ze eindelijk haar ademhaling weer onder controle had, fronste ze toen ze de stank rook en het gezoem hoorde van een duizendtal vliegen. Ze wilde bijna niet kijken, maar draaide haar hoofd opzij om langs een aardwal een diepe kuil in te kijken. Gedeeltelijk verborgen onder een laag modder en stinkend water lagen ontelbare op elkaar gestapelde lijken.

Scarlett kokhalsde. Met haar hand over haar neus en mond kroop ze terug naar de boomgrens en klauwde naar haar radio, terwijl ze wanhopig probeerde frisse lucht binnen te krijgen. ‘Scarlett aan Frank.’ Haar trillende vingers konden de knop amper lang genoeg ingedrukt houden om haar bericht te verzenden. Haar gevoel voor protocol en professionalisme was geheel verdwenen. ‘Frank, ben je daar?’

Statisch geruis en toen hoorde ze Franks bezorgde stem antwoorden: ‘Scarlett? Waar zit je?’

‘Frank! Ik heb je hier nodig.’

Een kort geval van onderdompeling

De lichten in de wagon flikkerden.

Er waren mysterieuze flitsen in de donkere tunnel.

Het ritmische geluid van wielen die over de rails ratelden, stroomde door de open ramen naar binnen.

Misschien lag het aan de zaak waar ze mee bezig was, maar de District Line begon aan te voelen als een aftands treintje in een spookhuis; al was er heel wat meer voor nodig om haar nu nog bang te krijgen. Scarlett was er vrij zeker van dat ze net het ergste had meegemaakt wat het leven haar kon aandoen.

Ze proefde ze nog steeds in de lucht – de opgezwollen lijken die lagen te ontbinden tot een communesoepje, waarbij de recentere slachtoffers in het vuil ronddobberden alsof ze, zelfs na de dood, uit alle macht aan de oppervlakte probeerden te blijven. Ze huiverde en dwong haar aandacht voor de zoveelste keer terug naar de kleurrijke advertentie voor een reisverzekering boven de deuren.

Natuurlijk had Frank haar gered. Ze had het niet eens hoeven vragen. Hij had de controle over de plaats delict op zich genomen alsof hij dat altijd al van plan was geweest en Scarlett zonder iets te zeggen de kans gegeven om weg te sluipen toen dat nog kon. Ze vond het afschuwelijk dat ze hem alleen had gelaten, maar wist dat ze daar geen moment langer had kunnen blijven.

De remmen van de wagon krijsten alsof ze nog nooit waren gebruikt en Scarlett stapte uit en kwam bij Westminster boven om de korte afstand naar New Scotland Yard af te leggen. Maar toen ze het kiezelgrijze gebouw naderde, bleef ze staan om naar het speels ronddraaiende naambord te kijken dat iets veel leukers leek te beloven dan bankschroefachtige druk van boven en beneden en een spervuur aan vragen over haar weerzinwekkende ontdekking, waarvoor ze absoluut niet in de stemming was om ze te beantwoorden.

Ze ging met haar rug naar het gebouw staan, keek hoe laat het was, pakte haar telefoon en belde Marks nummer.

‘Hé, hi!’ zei hij na drie keer overgaan.

‘Je hebt nu lunchpauze, toch?’

‘Zeker weten. Ik zou eigenlijk nu mijn Shakespeare-oprolschaatsen-clubje hebben, maar er kwam weer eens niemand opdagen, dus heb ik mezelf maar getrakteerd op een wrap met eend en hoisinsaus. Hoe is jouw dag?’

Misschien projecteerde ze gewoon haar eigen problemen op hem. Misschien had hij uit de vijf woorden die ze tegen hem had gezegd niet opgemaakt hoe moedeloos ze klonk, maar het voelde alsof hij het niet wilde weten... niet echt. Het was gewoon beleefd om het te vragen. En zij hoorde te glimlachen en ‘prima’ te zeggen, en dan zouden ze overleggen wat ze vanavond wilden eten. Het getuigde van een wrede ironie dat op een moment dat ze de greep op haar leven verloor en ontzettend veel behoefte had aan enige normaliteit, die normaliteit alleen maar benadrukte hoe de kloof tussen hen beiden steeds groter werd.

Ze moest met iemand praten, had het gevoel dat er iets in haar zat dat eruit moest. Mark zou het nooit begrijpen, en nu Frank zijn handen vol had, kon ze maar één ander bedenken die haar zou...

Ze haalde diep adem en trok een glimlach over haar gezicht. ‘Mijn dag gaat lekker. Ik vroeg me net af wat we vanavond gaan eten.’

Zoals Henry had aangegeven, was Scarlett precies om 13.46 uur aan boord gegaan van de Clipper aan Westminster Pier.

Vanaf het water herkende ze de stad, die ze misschien iets te intiem had leren kennen, amper terug, en voor het eerst had ze het gevoel een toerist te zijn in een opwindende buitenlandse hoofdstad. Ze passeerden iconische bezienswaardigheden die om aandacht streden te midden van een monochroom bos dat hun boven het hoofd was gegroeid. De mensenmassa’s en het verkeer die meestal zo verstikkend werkten, leken opeens bedwelmend, rauw en vol mogelijkheden.

Ze zat in het zonnetje op het achterdek te kijken naar het omgewoelde water in hun kielzog en wilde maar dat ze haar malende gedachten zo makkelijk achter zich kon laten.

Met zijn rug naar de hoog boven hem uitstijgende Tower of London toe zag Henry de boot aankomen. De motoren werden uitgezet en de boot gleed op de wal af om aan te meren. Gekleed in voor hem ongebruikelijke vrijetijdskleding had hij zich in het zweet gewerkt door een rugzak vol wolfram door het oostelijke deel van de stad met zich mee te dragen. Zelfs de karabijnhaken die aan bungeekoorden bungelden waren zwaar. Er waren natuurlijk metalen met een nog hogere dichtheid, maar waarom zou je goud of platina verspillen als je gewoon een grotere tas kon kopen? Bovendien had hij toevallig nog wat wolfram over.

Hij keek naar de gezichten van de mensen op het dek om er zeker van te zijn dat hij de juiste boot had.

‘Meneer, gaat u aan boord?’ vroeg de jonge vrouw die bij het hek stond te wachten.

‘Ja,’ besloot hij. Hij stapte aan boord en liep met de zware tas door de cabine naar het achterdek.

‘Neem me niet kwalijk!’ zei hij verontschuldigend toen hij tegen iemand op botste zodra hij buitenkwam. Opmerkelijk genoeg droeg de man, die zo te zien dik in de zestig was, een koffertje dat met een boei aan zijn pols bevestigd was. ‘Gaat het?’ vroeg Henry met een innemende glimlach. Tegelijkertijd liet hij de rugzak van zijn schouder glijden en in één soepele beweging over de reling in het water vallen.

De verwarde blik van de man kwam niet helemaal tot zijn voltooiing, want het bungeekoord trok strak tegen de karabijnhaak die nu om het leren handvat geklemd zat... en sleurde het koffertje uit zijn hand... en trok de geboeide man mee over de reling.

Henry keek snel om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand had gezien wat zich de afgelopen zeven seconden had afgespeeld en keek over de reling naar het troebele water, dat niets verried nadat het de rugzak, het koffertje en zijn doelwit had opgeslokt. Onschuldig fluitend liep hij naar Scarlett.

‘Is deze stoel vrij?’ vroeg hij, en hij ging naast haar zitten om het uitzicht in zich op te nemen. ‘Ik had al twee dagen niets van je gehoord. Ik begon me af te vragen of je misschien een andere immorele, moeiteloos minzame, maar meedogenloze medeplichtige had gevonden,’ grapte hij.

Scarlett bleef voor zich uit kijken over het water alsof ze geen woord had gehoord van wat hij net zei. ‘Ik heb...’ Maar voordat hij die gedachte af kon maken, had ze haar armen om hem heen geslagen. ‘Hé... hé,’ zei hij zacht, en hij omhelsde haar. ‘Wat is er? Wat is er gebeurd?’

Ze waren alweer op de terugweg en voeren langs de Docklands toen Scarlett eindelijk was uitgepraat – over de inval, het bewijsmateriaal dat ze daar hadden gevonden, hun vermoeden over het volgende slachtoffer, het hippe evenement dat voor vrijdagavond gepland stond en, als klap op de vuurpijl, haar weerzinwekkende vondst bij de vuilnisbelt.

Het was veel om in één keer te verwerken en Henry had een paar minuten nodig gehad om het allemaal te laten, eh... bezinken.

‘Maar vertel, hoe kwam je op die vuilnisbelt terecht?’ vroeg hij.

‘Groeven in de grond achter Francesca Labelles appartementencomplex,’ legde Scarlett uit. Van haar eerdere morbide opwinding en nietsontziende ambitie was geen spoor meer over. ‘Een van de burens herinnerde zich dat daar een puincontainer had gestaan en dat ze haar kapotte broodrooster erin had gegooid. We vonden de broodrooster en daar werd Francesca’s DNA op aangetroffen.’

Het was de eerste keer dat Henry haar een van de slachtoffers bij de voornaam hoorde noemen. Hij zuchtte diep. ‘Jij bent veel te slim voor je eigen bestwil, weet je dat?’

Ze glimlachte, wat al een hele verbetering was. Toen ze op gelijke hoogte kwamen met de ingang van de St. Katharine Docks deden ze er een tijdlang allebei het zwijgen toe.

‘Weet je, je kunt dit nog steeds achter je laten,’ zei Henry. ‘Je hebt jezelf al ruimschoots bewezen.’ Even dacht hij echt dat ze

zou instemmen, maar toen schudde ze, zoals te verwachten was, haar hoofd.

‘Daarvoor ben ik al te ver gegaan, of misschien moet ik zeggen: te diep gezonken,’ verbeterde ze zichzelf.

‘Diep genoeg, misschien?’ suggereerde hij.

‘Hoeveel dieper zou ik nog kunnen zinken?’

‘Twee meter onder de grond.’

‘Niet als jij me beschermt,’ zei ze glimlachend, zodat Henry ongemakkelijk verschoof op zijn stoel. ‘Ik wil hiermee door.’

‘Dan wil ik je iets geven,’ zei hij, en hij haalde een negen-millimeterpistool uit zijn zak, dat hij op haar schoot legde. ‘Puur totdat het voorbij is.’

Scarlett pakte het wapen op en draaide het om voordat ze het teruggaf. ‘Bedankt, maar...’

Hij had het tenminste geprobeerd.

‘Hoe doe jij het toch?’ vroeg ze toen de Tower of London weer verscheen. ‘Al die mensen. Al die doden die je achtervolgen.’

‘Dat doen ze niet,’ antwoordde hij, ‘me achtervolgen, bedoel ik. Het eindigt dan en daar, en dat is alles.’

Scarlett keek hem aan met in haar blik een mengeling van afkeer en jaloezie.

‘Ik geloof niet in God,’ vervolgde hij, en ze kon zijn gedachtegang duidelijk niet volgen. ‘En ik geloof dat ik in genoeg mensen het licht heb zien uitgaan om dat ongeloof te rechtvaardigen. Het is altijd hetzelfde, dezelfde opeenvolging van emoties: angst, gevolgd door hoop – hoop dat er iets volgt wat er nooit is – en dan tijdens een fractie van een seconde het inzicht, voordat...’

‘Voor wát?’

‘Niets,’ zei hij, zelf verrast over zijn rauwe eerlijkheid. ‘Je begint te beseffen dat het lichaam waar we in zitten niets meer is dan een omhulsel. Het is niet wie we zijn.’ Te oordelen naar de blik op Scarletts gezicht was hij niet heel duidelijk. ‘Wat ik

probeer te zeggen, is dat die mensen die jij in die kuil zag liggen geen ménsen meer waren; ze waren alleen het vlees en de botten die ze achter hadden gelaten. Het kan hun niks schelen dat ze daar liggen. De enige mensen voor wie dat belangrijk zou kunnen zijn, zijn de mensen die van hen houden, en ik denk zomaar dat ze nooit de akelige details te horen zullen krijgen van hoe jij ze hebt gevonden.’ Henry schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me. Ik geloof niet dat ik je hier echt verder mee help.’

‘Eerlijk gezegd,’ zei Scarlett, ‘help je me op een maffe manier juist wel.’ Ze keken elkaar glimlachend aan voordat Henry werd afgeleid door een bekende rugzak die in de rivier dreef. Zo te zien was hij opengereten. ‘Kunnen we het ergens anders over hebben?’ vroeg ze.

‘Tuurlijk,’ zei hij, en hij probeerde zijn ongerustheid niet te laten blijken toen er een zwartleren koffertje langsdoberde.

‘Ik denk dat ik het voor één dag wel genoeg over de dood heb gehad,’ legde ze uit.

... gevolgd door de uitgestrekte arm van de verdronken eigenaar.

Henry omhelsde Scarlett een tikje onhandig en hield haar vast tot het lijk met een bonk onder de boot was verdwenen.

Ze stapten uit bij Westminster Pier en Henry liep met Scarlett mee naar haar auto. Onderweg werd hun gesprek steeds absurder.

‘Ik wil het zien!’ eiste ze.

‘Wat, hier?’

‘Jazeker. Anders kan ik alleen maar aannemen dat je liegt.’

‘Jij je zin,’ zei Henry, en hij bleef plotseling midden op het trottoir staan. Hij trok bevreemde blikken toen hij zijn overhemd uit zijn broek trok, zijn riem losmaakte en de tailleband van zijn broek naar beneden trok om helemaal onder aan zijn onderrug een oud litteken te laten zien.

‘Schotwond?’ vroeg ze, zo te horen danig onder de indruk.

‘Pijl.’

Ze stond op het punt een vervolgvraag te stellen, maar besloot het toen te laten varen. ‘O ja? Nou, moet je dit zien,’ zei ze, en ze trok haar blouse omhoog om de diepe schrammen over haar buik te laten zien.

‘Akelig,’ zei Henry huiverend terwijl hij zijn kleren weer in orde bracht. ‘Gebroken glas?’

‘Wraakzuchtige kat,’ zei Scarlett, die haar auto van het slot haalde. Er viel een ongemakkelijke stilte doordat ze geen van beiden een einde aan het gesprek wilden maken. ‘Ik ga maar eens kijken bij de evenementenlocatie. Je bent van harte welkom om mee te gaan.’

‘Ik ben bang dat ik niet kan,’ zei hij welgemeend. ‘Maar ik wil je vragen of je mij daar vrijdagavond binnen kunt krijgen.’

Ze knikte, gooide haar tas op de passagiersstoel en ging toen op handen en knieën zitten om onder de auto te kijken. Opeens begon het Henry te dagen.

Hij hapte theatraal naar adem. ‘O, natúúrlijk!’

‘Wat?’ vroeg ze, terwijl ze opstond en om de auto heen liep.

‘Jouw eigen kat heeft je zo vreselijk gekrabd.’

‘Ja.’

‘Omdat hem “iets verschrikkelijks” is overkomen.’

‘Ja,’ zei ze ongemakkelijk.

‘En hij heeft maar drie poten!’

‘Ja?’

‘Jij hebt hem overreden!’

Het was even stil.

‘Het was een ongeluk!’ zei ze defensief, en ze maakte gebruik van ruimte in het verkeer om in te stappen. Toen Henry op het raam tikte, liet ze het snuivend zakken. ‘Wat?’ vroeg ze terwijl ze de motor startte.

‘Je hebt me nooit verteld waarom hij Tripel heet.’

Ze aarzelde. ‘Het was Trippel,’ zei ze. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en wachtte op een kans om weg te

rijden. ‘Maar ja, sinds het ongeluk trippelt hij niet meer zo goed,’ legde ze grijnzend uit voordat ze het gaspedaal diep indrukte.

‘O, dat is érg. En ik maar denken dat ik harteloos was!’ riep Henry, en hij keek haar lachend na.

De hijskraan liet nog een lijkzak op de grond zakken, het eenentwintigste lichaam dat ze uit de aarde hadden geplukt. Frank wachtte terwijl een medewerkster van Forensische Opsporing het DNA-monster in het systeem invoerde, een barcodesticker op de buitenkant van de lijkzak plakte en scande, waarna twee anderen de zak op een brancard legden en langsreden alsof het een doos cornflakes op de kassaband was.

Toen zijn maag rammelde, besepte Frank dat hij zijn lunch was misgelopen, net als zijn ontbijt, trouwens... en nu hij erbij stilstond: hij had gisteravond ook niet gegeten.

Uit één hoek van de lijkzak druppelde wat stinkende vloeistof en die liet een donkere streep in het zand achter, en Frank lette erop dat hij eroverheen hupte toen hij diep ademhaalde en dichterbij kwam.

‘Vrouw van in de twintig. Hoofd ontbreekt vooralsnog,’ liet de medewerkster hem weten. Ze las de informatie op die haar collega in de kuil had verstrekt.

‘Laten we die dan prioriteit geven,’ zei Frank, en hij maakte een aantekening voordat hij terugliep naar de berg stenen die de plek aangaf waar hij weer adem kon halen.

De hijskraan startte opnieuw op.

Er zat hem iets dwars. Niet alleen de enorme hoeveelheid lichamen in verhouding tot het aantal Jackdaw-slachtoffers waar ze van wisten, maar ook de enorme variatie in de modus operandi die was gebruikt om ze uit te schakelen – zowel kogel- als steekwonden, zowel door een stomp voorwerp veroorzaakt trauma als gebroken nekken.

Misschien een moordenaar die experimenteert, dacht hij, die haar vak leert. Of misschien, heel misschien, zat de zaak compleet anders in elkaar.

Het was ongelooflijk hoe je een leeg pakhuis in een ‘evenementenlocatie’ kon omtoveren, simpelweg door er een bordje op te hangen.

Scarlett liep rond door de spelonkachtige hoofdruimte. Om haar heen waren mensen druk bezig met het installeren van lampen en luidsprekers, reden apparatuur langs op karretjes en rolden dikke zwarte kabels uit met metalen koppelstukken aan het uiteinde, die op de giftanden van een slang leken.

Een slijtvast groen kleed bakende de expositieruimte af waar diverse displays met de beroemdste wapenfeiten van de controversiële activiste een doolhof van stevige metalen frames vormden. Scarlett liep de tentoonstelling op en bleef staan bij een verslag van de tragedie in het distributiecentrum eerder dat jaar.

‘Oké!’ hoorde ze iemand brullen, waarna de verlichting boven haar hoofd met een harde klap doofde en de sfeerverlichting om haar heen aanging. Scarlett stond in de gloed van een scherm in de display en zag dat er een filmpje begon te draaien: een montage van verschillende nieuwsberichten, foto’s van de man die uiteindelijk binnen was aangetroffen, gevolgd door opnamen van de brand die onbeheersbaar werd en vlammen en rook die haar haren deden opgloeien.

Het was fascinerend: mooi en afschuwelijk tegelijk – een vlammend bewijs van de nevenschade van goede bedoelingen.

‘Ziet er goed uit!’ riep dezelfde stem toen overal in de zaal de hoofdverlichting weer aanging.

Maar Scarlett bleef staan waar ze was en keek naar haar weerspiegeling in het lege scherm. De brand was verdwenen, maar ze hoorde nog steeds geknetter.

Eén minuscule misstap...

Tegen de tijd dat Frank de bus uit stapte en zijn zes minuten durende huiswaartse mars inzette, was het al bijna middernacht.

Voor de verandering bewezen de arbovoorschriften hem een dienst, in de zin dat ze zijn leidinggevendend dwongen iemand te vinden om hem af te lossen. Anders, wist hij, hadden ze hem met een gerust hart de hele nacht op dat kerkhof laten staan – in de schijnwerpers, dat dan weer wel.

Hoe dieper ze groeven, hoe meer ze vonden – drieëndertig lijken tot nu toe. God mocht weten hoe hoog de teller morgenochtend zou staan.

Franks huisje stond donker en bescheiden tussen twee veel grootsere exemplaren. Hoewel elke woning in de straat er in het begin hetzelfde had uitgezien, was Gainsborough Crescent 62, als het sufferdje in de familie, door de jaren heen achtergebleven bij de weelderige aanbouwen en landschapstuinen eromheen. Eerlijk gezegd was het evengoed nog stukken groter dan wat Frank nodig had, en als hij kon kiezen, zou hij net zo lief boven minstens één kamer minder hebben – de koude leegten onder zijn eigen dak herinnerden hem er toch maar aan hoe alleen hij was.

Zodra hij de voordeur van het slot haalde, kwam de stank van poep hem tegemoet. Vanuit zijn mand keek Max hem schuldbewust aan.

‘Jij kunt er ook niks aan doen,’ zei Frank, en hij boog zich voorover om de staffordshireterriër achter zijn oren te krabben. ‘Het is mijn schuld. Kom maar, dan krijg je eten.’

Hij wist dat het met zijn baan bijna wreed was om een huisdier te houden, omdat hij het arme dier daarmee veroordeelde tot het leven vol eenzaamheid waar Max hém juist tegen beschermde. Frank had al zo vaak overwogen om hem naar het asiel te brengen, maar die gedachte hield nooit lang stand. Hij liep naar de keuken en vulde een kom met

hondenvoer voor Max en een andere met gehaktballen in jus voor zichzelf – de twee kommen zagen er bijna hetzelfde uit.

Omdat de hondenpoep op de mat voorlopig toch nergens heen ging, liep hij met zijn opgewarmde maaltijd naar de zitkamer, blij om te zien dat *The Good, the Bad and the Ugly* op televisie was. Hij hield het tien hele minuten vol om te kijken voordat hij een paar seconden zijn ogen moest sluiten.

Het was licht buiten. Max lag aan zijn voeten te slapen. Op de tv interviewde een of andere pissige presentator een paar boze gasten voor een al even narrig publiek. De camera zwenkte naar een zelfingenomen ogende priester, wat veel verklaarde: niemand stookte de boel met zoveel plezier op als God en Zijn lakeien.

‘Nee, hè,’ klaagde Frank toen hij rechtop ging zitten en zich nog net zo moe voelde als gisteravond. De tijd was al evenmin bevorderlijk geweest voor zijn onsmakelijke maaltijd, die onaangeraakt, koud en gestold op zijn schoot stond.

Hij nam een douche, trok schone kleren aan en maakte de hal schoon voordat hij met Max een zeer achterstallig blokje om liep. Met een volle thermosfles koffie in de hand wilde hij de deur uit lopen, toen hij bleef staan en naar het schuine kastje onder de trap keek. Hij was er al talloze keren langsgelopen zonder ernaar te kijken, maar nu had hij het gevoel alsof hij ernaartoe werd getrokken. Datzelfde zesde zintuig dat hem al die jaren eerder het leven had gered, liet van zich horen.

Hij deed het gammele deurtje open, trok er een paar dozen uit om bij de kleine zwarte kluis erachter te kunnen, waar zijn wapen en munitie al in lagen sinds zijn wapenvergunning voor het laatst was verlengd. Hij moest de riempjes van zijn schouderholster iets langer maken, maar trok hem toen over zijn borst en verborg het geheel onder zijn jasje.

Frank wist niet of hij in een situatie zou belanden waarin hij het wapen moest gebruiken, maar hij wist wel dat hun allemaal een heftige dag te wachten stond.

Tegen de tijd dat Frank binnenkwam, puilde de afdeling uit en was zijn bureau nadrukkelijk het enige wat onbemenst was. Hij liep ernaartoe toen Scarlett zenuwachtig op hem afkwam.

‘Goddank, je bent er,’ zei ze, en ze keek over haar schouder alsof ze werd gevolgd. ‘Zin in koffie?’ vroeg ze. Frank hield bij wijze van antwoord zijn thermosfles omhoog, maar ze was allang op weg naar de liften. ‘Ik moet hier even weg.’

Ze stapten in de lift en Scarlett drukte op de knop voor de lobby, want de enige plek in het gebouw waar je min of meer acceptabele koffie kon krijgen was in het café op de begane grond.

‘Zevenendertig lichamen,’ vervolgde ze op weg naar beneden. ‘Griffiths heeft zojuist de hele afdeling op de zaak gezet, terwijl we proberen ze te identificeren. Hij heeft ook gezorgd dat al onze aanvragen voor sporenonderzoek voorrang hebben, dus bij Forensische Opsporing is het nu net Kerstmis.’

De liftdeuren gingen open en ze liepen door het atrium naar het café. ‘Extra shot flat white met een extra shot,’ bestelde ze, en ze wendde zich tot Frank. ‘Wil jij iets?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Eh... is dat een extra shot boven óp het extra shot of gewoon één extra shot boven op de gebruikelijke twee shots?’ vroeg degene die haar bediende onzeker.

Scarlett keek verbaasd. ‘De eerste optie... denk ik.’

‘Dat wordt dan drie pond zestig, alstublieft.’

Ze greep naar... niets en keek schuldbevestigend. ‘Ik heb mijn tas boven laten liggen. Wil jij het alsjeblieft voorschieten?’ vroeg ze aan Frank.

Narrig blipte Frank zijn kaart langs de lezer en liep toen naast haar langs de toonbank.

‘We hebben twee mensen geïdentificeerd, misschien drie,’ vervolgde Scarlett. ‘Eentje had zijn portefeuille nog op zak, een advocaat, geloof ik. Blijkbaar was hij niet bijster populair, zelfs niet voor een advocaat.’ Ze schuifelden naar de plek waar de koffie werd uitgegeven. ‘Het ziet ernaar uit dat een of twee medewerkers van de vuilstort erbij betrokken waren, maar ze houden hun mond stijf dicht.’

‘Tweedubbele shot flat white!’ riep degene die voor hen stond luidkeels door de lobby, en Scarlett pakte snel haar koffie en liep door naar de suikerzakjes.

‘Ik laat mensen naar hun bankafschrijvingen kijken, maar zo te zien was het cash-in-het-handje.’ Ze deed drie zakjes suiker in haar koffie en plopte er toen een deksel op voordat ze terugliepen naar de liften, waar ze nog net een lift tegenhielden die vlak voor hen probeerde de deuren te sluiten. ‘Ik ben gistermiddag naar die evenementenlocatie geweest,’ vertelde ze de afgeladen metalen kooi. ‘Het heeft helemaal geen zin om nu al te proberen daar iets in de hand te hebben. Maar vrijdagochtend moeten ze om halftwaalf klaar zijn met installeren, en dan komen wij binnen. Je kunt maar beter kijken of die smoking je nog past.... O!’ bracht ze uit, en ze leek even ernstig in de verleiding te komen om de kale plek op het hoofd van het mannetje voor haar als koffietafel te gebruiken terwijl ze naar haar telefoon greep. ‘Een van de lijken die ze vannacht hebben opgegraven droeg een nogal opvallende japon.’

Ze hield een bijzonder weerzinwekkende foto omhoog voor Frank (en verscheidene anderen) voordat ze terugbladerde naar Francesca Labelles onthoofde lichaam, waarop dezelfde goudkleurige jurk het licht weerkaatste.

‘Getverdemme!’ klaagde iemand.

‘Dit is een politiebureau, geen knuffeldierenfabriek. Verman je,’ zei Scarlett voordat ze verderging. ‘We denken dat het haar lichaam is. We wachten nu alleen nog op het forensische bewijs.’

Ze stapten uit op hun verdieping en liepen terug naar de afdeling. ‘Het heeft voorrang, net als de drie andere lichamen die jij eruit hebt gepikt.’ Ze klonk buiten adem en Frank beseftte dat hijzelf de afgelopen vijf minuten geen woord had gezegd. Hij deed zijn mond open, maar voordat hij iets kon inbrengen, onderbrak Scarlett hem. ‘Oké. Lekker bijgepraat,’ zei ze, en ze hief haar beker om hem te bedanken voordat ze werd opgeslokt door de menigte die zich rondom haar bureau ophield.

Frank schudde zijn hoofd en wilde zich net omdraaien om achter zijn bureau te gaan zitten toen hij zag dat Fernandez bij de baas was. Er stond nog iemand bij die hij niet herkende, maar wiens goed gesneden pak deed vermoeden dat hij niet betrokken was bij enige vorm van constructief politiewerk. Het verontrustende was dat ze alle drie naar hem stonden te kijken.

Frank voelde dat zijn hart sneller begon te kloppen. ‘Verdomme.’

Het net om de Jackdaw sloot zich in rap tempo.

Om twee uur ’s middags hadden ze vier van de op de vuilnisbelt opgegraven lichamen geïdentificeerd. Van één ervan kon Forensische Opsporing met 96,4 procent zekerheid zeggen dat het Francesca Labelle was. Ze waren druk bezig om de vijf afvalcontainers vervoerende vrachtwagens van de beveiligingsbeelden op te sporen, en een van de medewerkers had een uur lang een verhitte discussie gevoerd met zijn advocaat over een deal met de politie.

Er hing op de afdeling een opgewonden sfeer waar het team weer energie van kreeg. Iedereen kon het merken. Ze hadden nu minder het gevoel dat ze een glimp opvingen van de kunsten die een ongrijpbare moordenaars achter een gordijn opvoerde en meer dat ze op het punt stonden dat gordijn voor haar neus neer te halen... althans totdat Newbury de telefoon neerlegde en naar Scarletts bureau liep. Ze vond haar officieuze adjudant iets te familiair toen hij zich naast haar op zijn hurken liet zakken om met haar te praten, maar ze begreep al snel waarom.

‘Forensische Opsporing belde net,’ begon hij zacht. ‘Ze hebben net weer een lichaam geïdentificeerd dat rechercheur Ash gisteravond voorrang had laten geven.’

‘Maar hoe is dat mogelijk?’ vroeg Scarlett. Ze hadden hun andere slachtoffers al uitgesloten en hadden alleen Francesca Labelle zo snel kunnen bevestigen omdat ze haar DNA als vergelijkingsmateriaal konden gebruiken.

Newbury bewoog zichtbaar ongemakkelijk, en dat was niets voor de brutale jonge rechercheur. ‘U zult het niet leuk

vinden,' waarschuwde hij.

'Verlos me dan uit mijn lijden.'

'Het is Sun Jung Lin.'

Ze reageerde niet eens. 'Pardon?'

'Het lichaam – waarvan ze zeggen dat het daar al ongeveer een week lag en dat waarschijnlijk al twee keer zo lang dood is – is dat van Sun Jung Lin, onze Jackdaw-killer... Of niet, blijktbaar.'

'Dat kan niet... 'Scarlett liet haar stem zakken. 'Dat kan niet waar zijn. We hebben haar bloed van een van de plaatsen delict. We hebben een getuigenbeschrijving uit The Mountbatten van nog geen vier dagen geleden! Ze moeten een fout hebben gemaakt.' Maar terwijl ze de woorden uitsprak voelde ze het onderzoek uit haar handen glippen.

'Dat zei ik ook al. Maar ze hebben geen fout gemaakt,' zei Newbury schouderophalend. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen, baas. Ze is al twee weken dood, wat betekent dat uw getuige óf een spook heeft gezien, óf...'

'Of?' vroeg ze, maar ze wist al wat hij zou zeggen.

'Of... dat hij u heeft voorgelogen.'

Frank zag Scarlett niet de afdeling af rennen. Hij werd afgeleid door een zoveelste e-mail van hoofdinspecteur Griffiths, deze keer met het verzoek om een fotokopie van zijn aantekeningen van de avond waarop Ameera Abdalla in The Mountbatten werd vermoord.

Hij wist precies wat ze aan het doen waren: ze waren een dossier tegen hem aan het opbouwen, waarbij ze elke communicatie-uiting vastlegden. Fernandez had hem na de gruwelijke dood van de erfgename met Henry zien praten, had waarschijnlijk ook foto's om dat te onderbouwen. Het feit dat hij had nagelaten hun gesprek in zijn aantekeningen te vermelden was alleen maar een extra nagel aan zijn doodskist.

Hij sloot de e-mail en ging, onverwacht kalm over het einde van zijn loopbaan, verder met zijn werk nadat hij de hele vorige dag kwijt was geraakt aan de vuilnisbelt. De

ontdekking dat Francesca Labelle om 00.53 uur een berichtje had ontvangen, had hem de kans geboden om zijn inspanningen op een bepaalde tijdsperiode te richten. Hij had elke foto van het feestje bestudeerd, waarvan er één precies het moment vastlegde waarop hun slachtoffer op haar telefoon had gekeken om het ultrakorte bericht te lezen: Dak.

De laatste foto waar Francesca Labelle levend op stond, had als tijdsnotering 00.58 uur, maar het feestje was zonder haar doorgedaan, en toen Frank bij 01.29 uur aankwam en de inmiddels vertrouwde gezichten in zich opnam die hij nu allemaal bij naam kende, had het nog niet aan vaart verloren.

Bij de volgende foto ging hij opgewonden rechtop zitten en boog hij zich voorover naar het beeldscherm. De foto was bijna identiek aan de vorige... bijna, maar deze keer stond de deur van Francesca Labelles slaapkamer op een kier.

Hij scrolde door naar de volgende foto, die te oordelen naar de houding van de mensen erop maar enkele seconden later was genomen, en nu was de deur dicht.

Toen zijn telefoon ging, nam hij op zonder zijn blik van het scherm af te wenden. 'Frank Ash.'

'Frank, met Griffiths. Mag ik je vragen om even naar mijn kantoor te komen?'

'Ik ben net iets aan het afronden,' zei Frank. 'Is het goed als ik over een paar minuten kom?'

'Uiteraard.'

Hij legde neer en klikte heen en weer tussen de foto's, zodat de deur van de slaapkamer open- en dichtging alsof er een digitale wind waaide, maar hij zag weinig meer dan de aangeschoten gasten op de voorgrond.

Hij klikte op de pijl naar rechts... toen weer... en nog een keer... en leunde met een bitter lachje achterover in zijn stoel toen zijn vermoedens eindelijk werden bevestigd. Inzoomend op de foto omkaderde Frank het gezicht van de moordenaar in het midden van het scherm, die op het punt stond het feest haastig te verlaten. Slechts één van de zevenhonderd foto's van die avond en nacht had hem weten te vangen – één

minuscule misstap, maar dat was genoeg om zijn lot te bezegelen.

‘Nou heb ik je, klootzak,’ mompelde hij. Hij maakte een afdruk van het korrelige gezicht en stond op.

Toen hij zag dat Scarlett niet meer op haar plek zat, wist hij dat hij niet op haar kon wachten. Hij schoof de paperassen op zijn bureau in een envelop, pakte zijn sleutels en liep naar de deur. Fernandez rende Griffiths’ kantoor uit en liep achter hem aan.

‘Hé, Frank! Frank!’ brulde hij over de afdeling. ‘Je kunt hier niet voor weglopen!’ Hij rende op Frank af, die de lift in stapte. ‘Frank!’

‘Zak in de stront, Alejandro!’ riep Frank terug, en hij stak zijn middelvinger naar de ander op terwijl de liftdeuren tussen hen dichtgleden.

Lastig bereikbaar

'Toe nou. Neem op,' mompelde Scarlett, die voor de hoofdingang van New Scotland Yard liep te ijsberen. 'Neem nou op.'

'De persoon die u probeert te bereiken is momenteel niet...'

'Verdomme!' Ze draaide de drukke verkeersweg de rug toe om een boodschap in te spreken, terwijl Frank achter haar het gebouw uit liep en een taxi aanhield. 'Henry, met Scarlett. Ik weet niet... Luister, ik moet je dringend spreken, dus bel me zodra je dit hoort, oké? We moeten echt praten.'

Ze beëindigde het gesprek op het moment dat Frank in een zwarte taxi stapte en liep weer naar binnen.

'Hé! Kappen!' blafte ze toen ze terugkwam op de afdeling en zag dat Fernandez Franks spullen doorzocht. 'Wat denk jij dat je aan het doen bent?'

Hij keek haar uitdagend aan. 'Je bent van harte welkom om het met de baas op te nemen als het je niet bevalt.'

Iets aan het zelfvertrouwen in zijn stem en het gebrek aan steun bij de collega's om haar heen maakte Scarlett duidelijk dat ze beter door kon lopen. Toen ze weer achter haar bureau zat, wenkte ze Newbury naar zich toe. 'Wat is er in hemelsnaam aan de hand?' fluisterde ze met een gebaar naar Fernandez, die een lade boven Franks bureau leegkierde.

'Heb je dat niet meegekregen?' vroeg hij verbaasd. 'Fernandez heeft rechercheur Ash zo ongeveer van de afdeling verjaagd. Twee minuten later komt de baas binnenstormen om ons te vertellen dat hij niet langer op het onderzoek zit.'

'Zei hij ook waarom?'

Newbury haalde zijn schouders op. 'Hebt u al tegen de baas gezegd dat de verdachte van wie u zei dat ze honderd procent zeker onze Jackdaw is en waar hij mee naar de pers is gegaan in werkelijkheid honderd procent dood is?'

‘Nog niet,’ antwoordde ze.

‘Ja, daar zou ik zelf waarschijnlijk ook nog even mee wachten.’

Terwijl Newbury terugliep naar zijn stoel, lag Scarletts telefoon al op haar schoot.

Waar zit je nou???

Ze drukte op Verzenden, liet haar telefoon weer in haar zak glijden en keek naar de stapels papier voor haar neus in een vruchteloze poging om zich op haar werk te concentreren.

Er ging anderhalf uur voorbij voordat Scarlett haar telefoon voelde trillen. Omdat ze zich ervan bewust was dat mensen haar in de gaten zouden houden, legde ze haar telefoon op haar schoot, ontgrendelde hem en las toen Franks bericht:

Francesca Labelles appartement. Kom alleen.

Scarlett pakte zo nonchalant als ze maar kon haar sleutels, stond op en liet opzettelijk haar tas hangen om de indruk te wekken dat ze niet ver weg ging. Ze voelde de ogen van haar collega's in haar rug toen ze rustig van de afdeling naar de toiletruimte liep.

‘Een... twee... drie,’ telde ze voordat ze deur weer opentrok en de gang overstak naar het trappenhuis.

‘Dacht dat je was gestopt!’ riep Scarlett. Ze ontweek het verkeer langs Francesca Labelles appartementencomplex.

‘Welke keer?’ vroeg Frank wrang. Hij nam een laatste trekje en drukte zijn sigaret op het trottoir uit. ‘Je bent gekomen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze enigszins bits, beledigd door de insinuatie dat daar ooit enige twijfel over had bestaan.

‘Kom dan maar mee,’ zei hij, alweer halverwege de trap naar de hal.

De liftdeuren gingen open naar het bekende penthouse.

‘Ga je me nog vertellen wat er aan het hand is tussen jou, de baas en Fernandez?’

‘Later misschien,’ zei Frank pesterig toen hij uit de lift stapte en met een theatraal gebaar bleef staan. ‘Maar ondertussen... heb ik ’t geflikt.’

Scarlett keek hem niet-begrijpend aan. ‘Wat heb je geflikt?’

‘Ik weet nu hoe het de Jackdaw is gelukt om Francesca Labelle te doden. Hoe hij erin is geslaagd om het lichaam uit een feitelijk afgesloten kamer te laten verdwijnen.’

‘Laat zien!’ zei Scarlett opgewonden.

Ze liep achter hem aan naar de slaapkamer, waar een verzameling prints op het bed lag. Frank raapte de eerste op en gaf hem aan haar.

Scarlett keek neer op de akelig vertrouwde foto die vanaf de telefoon van het slachtoffer zelf was geüpload: Francesca’s onthoofde lichaam bij zonsopgang, goed herkenbaar aan haar tatoeages, met kleine explosies waar de goudkleurige paletten op haar japon het licht vingen.

Frank gaf haar de tweede print – de foto die Scarlett de volgende dag bij zonsopgang had genomen.

‘Het antwoord ligt al de hele tijd vlak voor ons neus,’ zei hij; maar Scarlett werd er niet veel wijzer van. Het enige verschil dat ze zag, was dat er op de laatste foto geen lichaam lag.

‘Kun je me een hint geven?’ vroeg ze.

Frank ging iets dichterbij het raam staan, drukte zijn handen tegen elkaar aan en begon toen zijn vingers gelijktijdig open en dicht te doen. Scarlett fronste en wilde hem net vragen of hij een infarct kreeg of een andere leeftijdsgebonden crisis doormaakte, toen ze de vogelachtige schaduw zag die hij over het tapijt wierp... vleugels die ritmisch flapperden alsof ze tot leven werden gewekt.

‘Kijk nog een keer,’ zei hij tegen haar.

‘De schaduw!’ bracht ze uit, en ze liep snel naar hem toe terwijl ze de print omhooghield naar het gebouw tegenover hen. ‘Op de geüploadde foto staat geen schaduw van de televisieantenne!’

Frank knikte. ‘En toch werden beide foto’s op precies dezelfde tijd genomen, met vierentwintig uur ertussen, wat wil zeggen...’

‘Dat óf de antenne ergens in die tussenliggende vierentwintig uur is geplaatst.’

‘Wat niet het geval is.’

‘Of...’ zei ze aarzelend, ‘het is niet dezelfde kamer!’ Frank schonk haar een bemoedigende glimlach. ‘Maar hoe?’ vroeg ze. ‘De locatie van de foto stond in de metadata. De Technische Dienst heeft het bevestigd.’

‘Ik zal het je laten zien,’ zei hij, en hij griste de resterende foto’s van het bed en liep naar de woonkamer. ‘De sleutel tot alles – iets waar we nooit aan hebben gedacht – is dat Francesca Labelle haar moordenaar al kende.’ Hij liet die onthulling even indalen voordat hij verderging: ‘Om 00.53 uur is het feestje nog in volle gang, maar Francesca krijgt een berichtje.’ Hij overhandigde Scarlett de volgende afdruk.

“‘Dak’,” las ze hardop. Dit was het eerste wat ze over het gewiste bericht hoorde.

‘Ze verontschuldigt zich en gaat even later naar bed.’ Frank ging haar weer voor naar de slaapkamer en deed de deur achter zich dicht om het authentieker te laten overkomen. ‘Maar ze gaat helemaal niet naar bed. In plaats daarvan loopt ze naar dit raam’ – hij draaide het sleuteltje om en draaide de klinken open – ‘en klimt op de brandtrap voor een stiekem afspraakje op het dakterras.’

Zonder enige schijn van elegantie trok Frank zich de roestige trap op, waar de wind speelde met het weinige haar dat hij nog had.

‘Ze drinken iets,’ zei hij terwijl Scarlett tegen heug en meug achter hem aan klauterde en naar beneden keek voordat ze zichzelf kon voorhouden dat ze dat beter niet kon doen. ‘Waarna onze Jackdaw haar weer de brandtrap af lokt, langs Francesca’s open raam, en...’ – hij liep verder de trap af – ‘naar het appartement eronder.’

Frank klom op de een of andere manier nog moeizamer naar binnen dan hij naar buiten was geklommen en kwam als een zak aardappelen neer op de vloer van het lege appartement, een witgesausde kloon van het penthouse erboven.

‘Maar die avond zag deze kamer er niet zo uit,’ legde hij uit. ‘Hij was ingericht als een getrouwe kopie van Francesca’s slaapkamer, tot en met de “slordig” rondslingerende spijkerbroek op de vloer en de foto’s op de kaptafel. En dan gebeurt het,’ zei hij plechtig. ‘De kenmerkende zijden sjaal om haar nek, steeds strakker aangetrokken tot...’ Hij keek neer op het maagdelijk witte tapijt alsof ze zojuist voor zijn voeten was neergevallen. ‘De eerste foto wordt gemaakt als het buiten nog donker is: het complete lichaam, met vijf schrammen op haar gezicht. Dan volgt de onthoofding en houdt de moordenaar wat van haar bloed achter voor later.’

‘Waarvoor?’ vroeg Scarlett, maar Frank ging verder alsof ze niet had gesproken.

‘Gewapend met Francesca’s hoofd en een potje of iets dergelijks met haar bloed klimt de Jackdaw via de brandtrap door haar open raam en sluit dat achter zich. Het hoofd, een van Francesca’s spijkerbroeken en een geloofwaardige hoeveelheid bloed worden met grote precisie in stelling gebracht. En dan, om 01.29 uur, sluipt onze moordenaar gewoon de slaapkamer uit terwijl het feest nog in volle gang is, zonder door iemand te worden gezien in de vijf seconden die het duurt om de voordeur te bereiken. Via de inpandige trap gaat hij terug naar deze kamer, waar hij de achterste muur, die op de eerste foto te zien is, overschildert. Er is geen haast bij. Het duurt nog uren voordat hij de perfecte foto kan maken... met het detail dat het allemaal zo onmogelijk maakt – een foto bij zonsopkomst van Francesca’s onthoofde lichaam in wat haar eigen kamer lijkt te zijn.

‘Om 05.27 uur maakt en uploadt de moordenaar de foto, waarna hij het lichaam, de verfbenodigdheden en lakens oprolt in het bebloede grijze tapijt, op de brandtrap tilt en in de afvalcontainer eronder kiepert. Tot slot haalt hij de fotolijstjes, het beddengoed en de spijkerbroek weg, propt alles in een zak en rolt het oorspronkelijke tapijt weer uit om de echte plaats

delict smetteloos achter te laten als hij door het raam verdwijnt... Nou ja, bijna smetteloos.'

Frank peuterde een randje van het witte tapijt los en begon het van de vloer te trekken, zodat stukje bij beetje de grote donkere vlek zichtbaar werd waar het bloed in het hout eronder was getrokken.

Scarlett keek ernaar en had een paar tellen nodig om alles te laten bezinken. 'Je vertelde dat de Jackdaw om 01.29 uur uit Francesca's slaapkamer kwam... Hoe kun je dat in hemelsnaam weten?'

Frank aarzelde even, maar haalde toen een gekreukt vel papier uit zijn zak en gaf het aan haar. 'Het spijt me, meid,' zei hij. 'Hij is het. Hij was het al de hele tijd.'

Toen ze op de korrelige foto van Henry in haar handen neerkeek, had ze het gevoel alsof de bodem uit haar wereld viel.

'Er is nooit een Jackdaw geweest,' zei Frank. 'Hij heeft een seriemoordenaar verzonnen om een reeks spraakmakende moordaanslagen te verdoezelen, om de aandacht af te leiden van degenen die het meest van hun dood zouden profiteren: Francesca's vader, Dame Ediths aanstaande ex-echtgenoot, Keeya Rose' voormalige manager... De slachtoffers hadden allemaal machtige vijanden, die stuk voor stuk héél toevallig een zeer solide alibi hadden voor de nacht in kwestie.'

Scarlett was met stomheid geslagen.

'Ik had het eerder moeten bedenken,' zei Frank uitgeput lachend voordat hij verderging. 'Die schrammen op hun gezichten, hè? De manager van Keeya Rose beschuldigde haar ervan dat ze het geld dat hij van haar tegoed had aan cosmetische chirurgie had uitgegeven. Er schuilt een zekere poëtische rechtvaardigheid in om dat ongedaan te maken, als trap na. En Dame Ediths echtgenoot leek het belangrijker te vinden dat hij zijn, nog steeds niet teruggevonden, erfstuk terugkreeg dan dat hij door de scheiding zijn huis zou kunnen kwijtraken. O, en raad eens waar Ameera Abdalla's vader in Saudi-Arabië een rol in heeft gespeeld: de openbare onthóófding van een rivaal, waarna de rest van het lichaam

spoorloos is verdwenen. De schrammen, de sieraden, de ontbrekende lichamen... zou dat toeval zijn?’

‘Ik... ik begrijp het niet,’ stamelde Scarlett.

‘Het waren allemaal voorwaarden bij een moord,’ legde Frank enthousiast uit. ‘Afzonderlijk zouden ze teruggeleid kunnen worden naar degenen die de opdracht tot de moord hebben gegeven, maar als je alle slachtoffers op dezelfde manier achterlaat, wordt het de modus operandi van een seriemoordenaar.’

Hij wreef vermoed over zijn gezicht. ‘Hij is het, Scarlett. Denk maar na. Hoe had hij ooit bij Ameera Abdalla in haar vesting op het dak in de buurt kunnen komen als jij hem niet zelf door de voordeur binnen had gebracht?’

Scarlett dacht dat ze elk moment kon gaan overgeven terwijl ze zich voorstelde hoe het in zijn werk moest zijn gegaan.

Henry die zich vooroverboog om het explosief tegen de buitenrand van het overloopbad te plaatsen.

Een van zijn medewerkers die eerder die dag met een make-upkwastje natriumpoeder op Ameera Abdalla’s gezicht aanbracht.

Het bloed van het hoofd beveiliging dat al aan Henry’s handen zat toen hij het lichaam in het trappenhuis ‘ontdekte’.

‘De armband,’ mompelde Scarlett, nu ze begreep hoe de hartvormige armband op mysterieuze wijze kon verdwijnen.

Henry die dapper Ameera Abdalla’s pols vasthield toen ze boven de stad bungelde, de Jackdaw die de ketting moest vervangen die hij op zo’n slordige manier ‘zoek had gemaakt’.

‘En waarom gingen wij ook alweer naar haar toe?’ vroeg Frank, om het nog duidelijker te maken.

Henry die de idioot dure ketting in de verborgen ruimte in Dame Donohues kleedkamer verstopte voordat hij het onthoofde lichaam er neerlegde.

‘Hij heeft ons van meet af aan precies geleid waar hij ons naartoe wilde hebben.’

Henry die een buisje met Sun Jung Lins bloed op het trottoir leeggoot naast de bloedvlek die Keeya Rose had achtergelaten.

Zijn verklaring dat hij een vrouw achter de glazen muur van The Mountbatten had gezien die toen al dood was.

Hoe hij tactisch het knipsel over de beroemde activiste naast de computer van de hacker had achtergelaten.

Henry die met haar belde terwijl hij langs de buitenmuur van een pakhuis aan de rivier klom... een pakhuis, zoals de evenementenlocatie die momenteel voor het gala op vrijdagavond werd ingericht.

‘Hij heeft je gebruikt,’ zei Frank.

Uit de woonkamer klonk een langzaam applaus en Henry verscheen in de deuropening van de slaapkamer.

Hij kwam kalm over, wat niets afdeed aan het feit dat hij een wapen met een geluiddemper onder zijn arm geklemd hield.

‘Zeer indrukwekkend, Frank,’ zei hij glimlachend, en hij wendde zich tot Scarlett. ‘Rechercheur Delaney.’

‘Ben je me gevolgd?’ vroeg ze. Aan haar stem was te horen hoe verraden ze zich voelde.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Toen je de vuilnisbelt had gevonden, was het een kwestie van tijd voordat je de, eh... hiaten in mijn verhaal over Sun Jung Lin zou ontdekken. Te oordelen naar je voicemailbericht kwam je er nog sneller achter dan ik had verwacht, dus leek het me ’t beste als we zouden praten... buiten het bereik van een wolkenkrabber vol agenten, uiteraard.’

‘Wie was ze? Sun Jung Lin?’

‘Gewoon, een andere klus,’ antwoordde hij, zoals een loodgieter dat zou zeggen als hij het over een lekkende gootsteen had, ‘zoals onze geflambeerde Rus dat was, en de “bloederige man” waar je helemaal doorheen bent geslapen.’

Hij deed een stap de slaapkamer in, en Scarlett en Frank deden allebei een stap achteruit.

Henry hief zijn handen. ‘Je hebt absoluut geen reden om bang voor me te zijn,’ verzekerde hij haar. ‘Ik probeer je te beschermen.’

‘Beschermen?’ hoonde Frank, maar Henry bleef Scarlett aankijken.

‘Frank heeft natuurlijk gelijk,’ zei hij met een verdrietig knikje. ‘Ik heb je gebruikt, omdat de enige reden waarom je nu nog ademhaalt is dat ik hen heb overtuigd dat je nog nut hebt. Zodra je niet langer nuttig bent, zullen ze je zeker doden. Ik ben niet bereid dat te laten gebeuren.’

‘Wat. Een. Onzin,’ spuwde Frank, en hij keek haar aan. ‘Hij probeert je te manipuleren! Je kunt geen woord vertrouwen dat uit zijn mond komt!’ Hij sprak Henry opnieuw aan: ‘Ze zullen niemand vermoorden als ze allemaal in de gevangenis zitten... Linus Bergman,’ zei Frank, en Henry kon de verbazing niet van zijn gezicht houden. ‘De bodybuilder... De vrouw in de rode jurk... We weten wie jullie zijn en we komen jullie halen.’

Henry huiverde en wreef over zijn slaap. ‘Geloof me als ik zeg dat dát voor niemand goed zou aflopen. Je maakt dit niet echt makkelijk voor me. Luister, ik heb een plan, en het beste is nu dat we doen alsof dit gesprekje nooit heeft plaatsgevonden en dat je me vrijdagavond toegang geeft tot het evenement, zoals we hebben afgesproken.’

Frank lachte hardop en Scarlett vond eindelijk haar stem terug. ‘Verwacht je nu echt dat ik je help om nog iemand te vermoorden?’ vroeg ze.

‘Ik verwacht dat je me helpt om jou te redden. Je kunt niet op eigen houtje aan deze mensen ontsnappen. Je hebt geen idee waar ze toe...’

‘Laat je wapen vallen!’ brulde Frank onverwacht. Er klonk een scherpe klik toen hij zijn wapen op Henry’s borst richtte.

‘Frank!’ riep Scarlett, ontzet over hoe snel de situatie escaleerde.

‘Weet je zeker dat je dat wil doen, Frank?’ vroeg Henry, die Scarletts angstige blik vasthield.

‘Henry Devlin, of hoe je in werkelijkheid ook moge heten, je staat onder arrest. Laat je wapen vallen!’

Met een diepe zucht hief Henry zijn handen.

‘Ik zei: laat je wapen vallen.’

‘Prima,’ zei Henry kalm. ‘Oké. Ik pak het nu.’ Voorzichtig trok hij het wapen onder zijn arm vandaan. Voor Scarlett leek alles zich in slow motion te voltrekken, als de stilte voor een storm.

‘Je mag hem niets aandoen,’ fluisterde ze toen Henry het wapen losliet en het in het dikke tapijt zakte. Het klonk meer als een smeekbede dan als een opdracht. ‘Je hebt het me gezworen.’

Maar zelfs terwijl ze dat zei, reikte Henry naar een tweede wapen dat in zijn tailleband verborgen zat, om dat op Frank te richten.

‘Nee!’ riep ze uit, en ze zette zich schrap voor het verwachte schot, dat echter niet werd gelost. Beide mannen stonden nog steeds overeind, ieder met een wapen dat hij op de ander richtte. Zonder wijs te kunnen worden uit de wirwar van emoties die ze voelde, wist Scarlett alleen dat ze de situatie hoe dan ook moest bezweren.

‘Frank... misschien moeten we luisteren naar wat hij te zeggen heeft.’

‘Luister naar haar, Frank,’ zei Henry instemmend.

Frank schudde zijn hoofd. ‘Je weet dat ik dat niet kan doen. Dit houdt hier en nu op.’

‘Frank... Frank!’ probeerde Scarlett, maar ze praatte tegen dovemansoren. Frank hield zijn blik op Henry gericht. ‘Henry?’ smeekte ze.

Het bleef even stil... en toen klonk het eerste oorverdovende schot, waarbij de spiegel achter Franks hoofd uit elkaar spatte terwijl Henry op de deuropening afvloog. Drie kogels boorden zich achter hem in de muur toen hij de woonkamer in rende, op de hielen gezeten door Frank.

‘Wacht! Frank, wacht!’ brulde Scarlett, en ze rende achter hem aan, maar dook weg toen een lamp op een wandtafeltje naast haar uit elkaar spatte.

‘Sorry!’ riep Henry met zijn rug tegen een van de metalen pilaren die de keuken boven hen stutte. Hij keek eromheen naar de schijnbaar lege kamer. ‘Frank!’

‘Wat?’

‘Scarlett is hier ook! En volgens mij willen we geen van beiden dat er in haar aanwezigheid kogels rondvliegen.’

‘Gooi je wapen dan op de grond!’

‘Waarom gooi jij je wapen niet op de grond?’

‘Zal ik doen... na jou.’

Henry zuchtte overdreven. ‘Tegelijkertijd, dan?’

‘Best. Bij drie?’

‘Bij drie.’

‘Een!’

‘Twee!’

‘Drie!’

Er gebeurde niets.

Henry keek naar de open voordeur die aan de overkant van de houten vloer naar hem lonkte. Hij snoof. ‘Frank?’

‘Ja?’

‘Doe je deze keer mee?’

‘Ja.’

‘Ik ook,’ vertelde Henry, die inventariseerde hoeveel kogels hij nog had. ‘Bij drie! Een!’

‘Twee!’

‘Drie!’

Er gebeurde weer niets.

‘Nou ja, dat was te verwachten,’ mompelde Henry, terwijl het geluid van voetstappen langzaam dichterbij kwam.

‘Scarlett!’ siste Frank, die zo ver als hij durfde van de muur af kwam om te proberen haar terug te trekken toen ze naar het midden van de kamer liep en tussen beide mannen in ging staan.

‘Henry?’ riep ze.

‘Nog steeds hier, helaas.’

‘Ik sta hier. Schiet alsjeblieft niet. Dat geldt ook voor jou, Frank! Jullie moeten je wapen neerleggen. Allebei.’

Het bleef even stil. Toen hoorde ze een klik en kwam Henry’s hand vanachter de pilaar vandaan met het wapen tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Oké! Ik kom eraan.’

Met het gevoel dat ze weer enigszins greep op de zaak kreeg, glimlachte Scarlett toen Henry de kamer in stapte, terwijl Frank met geheven wapen achter zijn muurtje vandaan kwam.

‘Hij heeft je zeker niet gehoord,’ zei Henry met een stalen gezicht, en hij knikte in Franks richting.

‘Berg het weg, Frank... alsjeblieft.’

‘Ja, toe, Frank. We weten allebei dat je het toch niet gaat gebruiken zolang Scarlett daar staat,’ zei Henry, die doodgemoedereerd wat stofjes van zijn zwarte trui veegde. ‘Zo, de kop is eraf, maar nu moet ik echt gaan.’ Hij fronste. ‘Niet flauw bedoeld.’ Hij wist twee stappen in de richting van de deur te zetten, tot het geluid van een haan die werd gespannen hem tot stilstand bracht.

‘Ik ben bang dat ik je niet kan laten gaan,’ zei Frank tegen hem.

‘Frank!’ smeekte Scarlett. Ze wist natuurlijk dat hij gelijk had, maar ze wist ook dat Henry zich niet zonder meer zou overgeven. Terwijl ze zich naar Frank omdraaide om op hem in te praten, voelde ze Henry bewegen. Hij sprintte naar de deur en Frank schoot meermaals, zodat Scarlett tussen twee vuren kwam te zitten. Ze liet zich op haar knieën vallen en vouwde haar handen om haar hoofd, alsof dat iets uithaalde.

Ze zag Henry in het wilde weg terugschieten, zodat de minimalistisch ingerichte kamer ontaardde in wolken van veren en dons, pleisterwerk en stof, waarna hij door de voordeur dook.

Opeens was het stil.

Voorzichtig kwam Scarlett weer overeind en keek zichzelf na om zeker te weten dat ze de beproeving heelhuids had overleefd. De ooit zo smetteloze woonkamer zag eruit alsof er een bom was afgegaan. Ze zuchtte opgelucht en draaide zich om naar Frank. De blik op zijn gezicht was griezeliger dan alles wat ze tot nu toe in haar leven had meegemaakt. De angst in zijn blik maakte haar duidelijk dat er iets heel erg fout zat voordat haar blik naar de steeds grotere bloedvlek gleed die als een bloeiende bloem zijn overhemd doorweekte. Hij zakte tegen de muur in elkaar...

‘Frank!’

... en gleed op de vloer.

Scarlett rende naar hem toe. ‘Frank! O, mijn god!’ zei ze in paniek. Haar telefoon gleed bijna weg toen ze hem tussen haar schouder en oor klemde om het noodnummer te bellen. Ze scheurde zijn overhemd open, maar er was zoveel bloed dat ze de wond niet eens kon vinden. ‘Hou vol, Frank. Hou vol!’ zei ze terwijl ze verbinding kreeg. ‘Ja, hallo. Ambulance, alstublieft...’ wist ze uit te brengen, en toen voelde ze dat hij haar hand vastpakte.

‘Je moet hun vertellen... dat dit allemaal mijn schuld is.’ Hij haalde fluitend adem, een spookachtig geluid.

‘Niet praten, Frank. Ik regel hulp voor je.’

Hij kneep harder in haar hand. ‘Beloof het me.’

Scarlett aarzelde.

‘Beloof je het?’

‘Ja.’

‘Zeg het.’

‘Ik beloof het.’

De kracht in zijn hand verdween zo snel als hij was opgekomen. En toen kon Scarlett alleen maar hulpeloos toekijken hoe een wetende blik over zijn gezicht trok en het licht in zijn ogen doofde.

Ze liet de telefoon op de grond vallen.

‘Frank?’ fluisterde ze, en ze schudde hem heen en weer. ‘Frank?’

Omdat ze niet kon begrijpen wat er was gebeurd, bleef Scarlett op hem neerkijken, wachtend tot het tot haar doordrong.

‘Scarlett?’ zei een stem, zacht en van veraf. Langzaam wendde ze haar blik van Frank af. Henry was teruggekomen. Hij zag er ellendig uit toen zijn blik van Franks levenloze lichaam naar haar gleed, onder zijn bloed. ‘Scarlett, ik... je moet me geloven als ik zeg dat ik dit niet... ik wilde hem niet...’

En toen, eindelijk, golfd er een overweldigend schuldbesef en woede over haar heen en benamen haar de adem. Ze klemde haar armen om zichzelf heen en haalde hijgend adem. De tranen stroomden over haar gezicht.

‘Scarlett?’ Henry deed een stap in haar richting.

Ze greep Franks wapen van de vloer naast zich, richtte het op Henry en haalde de trekker over. De kogel vloog door zijn buik en hij viel op de grond. Een langgerekte bloedveeg markeerde zijn route terwijl hij zich over de grond naar de deur sleepte. Een tweede schot versplinterde de deur naast zijn knie en een derde ketste af op de deureklink boven zijn hoofd toen hij zichzelf moeizaam in veiligheid bracht.

Met trillende handen hield ze het wapen op de lege deuropening gericht totdat ze de zware deur van het trappenhuis dicht hoorde vallen en ze zeker wist dat ze alleen was. Ze liet het wapen op de grond vallen en kon amper door haar tranen heen kijken toen ze een bebloede hand naar Franks gezicht bracht.

‘Het spijt me zo, Frank,’ zei ze huilend. ‘Het spijt me zo.’

Hoe je een dode een trap na geeft

‘Rechercheur Delaney? Rechercheur Delaney?’

Scarlett knipperde met haar ogen en keek hoofdinspecteur-Griffiths aan.

‘Weet je zeker dat je dit vandaag aankunt?’ vroeg hij.

Ze knikte en ging rechtop zitten in haar stoel. Noch het smakeloze kantoortje, noch haar baas kon haar aandacht vasthouden. ‘Denkt u dat ik misschien toch een kop koffie mag? Ik heb vannacht niet zo best geslapen.’

‘Uiteraard.’ In een soort goedbedoeld gebaar stond Griffiths op om zelf koffie te gaan halen. ‘Hoe drink je het?’

‘Melk en twee suiker, alstublieft,’ antwoordde ze, en ze gaapte langdurig. ‘Bij nader inzien, drie suiker graag.’

Glimlachend liep hij naar buiten, zodat Scarlett de blinde muur tegenover haar kon bewonderen, een goede gelegenheid om nog een laatste keer haar verhaal door te nemen.

Griffiths had haar gistermiddag zelf thuis afgezet, en een andere collega was gisteravond langsgekomen om haar verklaring op te nemen. Terwijl Mark passief-agressief aan het afwassen sloeg, had Scarlett gehoorzaam Franks laatste wens vervuld door de enige vaderfiguur die ze ooit had gekend de schuld te geven van al haar misstappen en onbezonnenheden en de nagedachtenis te bezoedelen van de man die zoveel om haar gaf dat hij haar – zelfs na zijn dood – nog steeds beschermde.

Boven in een lade van Franks bureau was een brief gevonden die was gericht aan Scarlett, Griffiths en Fernandez. Wat erin stond, kwam neer op een volledige bekentenis, en Scarlett bevestigde zeer tegen haar zin hoe Frank haar in eerste instantie aan Henry had voorgesteld en de noodlottige afspraak in de bar van de Mendeleev had gemaakt. Ze vertelde verder dat ze hem had aangezien voor een beveiligingsadviseur en zeer onder de indruk was geweest van zijn inbreng op de

plaatsen delict van Edith Donohue en Keeya Rose, en dat ze om die reden geen bezwaar had gemaakt toen Frank haar vertelde dat Henry in zijn plaats aanwezig zou zijn bij de risico-inventarisatie in Ameera Abdalla's hotel.

Het was een geweldige voorstelling geweest.

Ze had zichzelf wel voor haar kop kunnen slaan dat ze geen volledig antecedentenonderzoek had gedaan, dat ze blind op het woord van een 'leugenaar' had vertrouwd, en ze had zich onmiddellijk na die woorden even verontschuldigd om te gaan overgeven. Ze had zich zowel vies als laf gevoeld toen ze was teruggelopen om het gesprek verder af te maken en verder te gaan waar Franks brief was opgehouden, om te onthullen dat Frank haar had gevraagd naar Francesca Labelles penthouse te komen – naar ze aannam om te bekennen. Maar toen ze aankwam waren Frank en Henry in een felle ruzie verwickeld. Er waren schoten gevallen, waarbij hij in zijn borst was geraakt en was overleden. Scarlett had met Franks wapen drie schoten gelost en Henry één keer geraakt voordat hij kon ontsnappen.

Ze had nog nooit zo van zichzelf gewalgd.

Griffiths liep het kantoor binnen met twee mokken. Hij zette er één voor Scarlett neer en ging weer op zijn stoel zitten.

'Hier was ik aan toe. Dank u wel,' zei ze, en ze nam een slokje.

'Zoals ik al zei, is deze hele zaak nogal een puinzooi geworden. Daarom houden we het verhaal waarmee we naar buiten gaan eenvoudig: Henry Devlin is nu de hoofdverdachte in het Jackdaw-onderzoek en wordt ook gezocht voor de moord op brigadier Frank Ash.' Hij zuchtte. 'Luister, ik kan me absoluut geen beeld vormen van de redenen waarom Frank zich met zo'n man zou inlaten, maar ik heb hem bijna even lang gekend als jij en ik weet dat hij in wezen een goed mens was. Ik denk niet dat iemand van ons zijn nagedachtenis wil laten bezoedelen door deze laatste inschattingsfout.'

'Nee, meneer.'

‘Fernandez zette op het laatst vraagtekens bij Franks doen en laten, maar denkt er hetzelfde over. Olsen kwam ook nog met wat dingetjes, maar hij weet dat hij maar beter zijn mond dicht kan houden. Er zal zeker nog onderzoek volgen, maar wel zo discreet als menselijkerwijs mogelijk is.’

‘Dat waardeer ik, meneer,’ zei Scarlett. Het was een opluchting om eindelijk eens de waarheid te kunnen zeggen.

‘Wat jou betreft... Je hebt de regels aan je laars gelapt. Je hebt moedwillig belangrijke informatie uit je verslagen weggelaten die deze tragedie had kunnen voorkomen. Je hebt je plichtsbesef laten overschaduwden door je ambitie, en je hebt je gedragen op een manier die ver achterblijft bij wat ik van mijn rechercheurs zou verwachten.’

Scarlett knikte.

‘Maar,’ vervolgde hij, ‘uit respect voor Frank, en rekening houdend met wat je zo kortgeleden hebt doorgemaakt, wil ik dit discreet aanpakken... zodra Henry Devlin in de cel zit, en we allebei de kans hebben gekregen onze vriend te begraven. Maar vergis je niet, dit krijgt nog een staartje.’

‘Ja, meneer.’

‘Officieel blijf je de leiding van het onderzoek houden. Cooper zal Franks taken overnemen en je doet wat hij zegt. Gesnopen?’

‘Gesnopen.’

Nu de uitbrander was gegeven, werd Griffiths’ toon zachter. ‘Wil je een paar dagen verlof?’

‘Ik ga liever gewoon aan het werk, meneer, en het gala is morgenavond al.’

‘Prima. Dan verwacht ik je morgen achter je bureau,’ zei hij, en hij gebaarde dat ze kon gaan. Scarlett stond op en liep naar de deur. ‘En, eh... rechercheur Delaney.’ Ze bleef staan en keerde zich om. ‘Ik vind het echt heel erg van Frank.’

Ze glimlachte verdrietig. ‘Ik ook,’ zei ze.

Te midden van de privéklinieken, tandartsen en cosmetisch chirurgen in de beroemde Londense Harley Street bevindt zich

een onopvallende rode deur. Achter die deur houdt een beveiliging de wacht, en achter die beveiliging bevindt zich een hypermodern ziekenhuis met een zeer selecte kring van klanten die geld hebben voor en behoefte hebben aan zo'n exclusief etablissement.

Verpleegkundige Jethro Vaughn voltooide zijn veiligheidscontrole en baande zich een weg naar de hal die, zoals in alle omringende gebouwen, meer aanvoelde als het huis van een rijk familielid dan als een werkplek. Hij begroette de receptioniste, liep de trap op, zag die ene druppel bloed die de schoonmaakploeg over het hoofd had gezien en liep de enige deur op de overloop door. Zelfs na honderden keren stond hij nog versteld van het contrast. Het voelde alsof hij midden in een groot ziekenhuis aan de andere kant van de stad was beland.

Hij trok zijn werkkleding en Crocs aan en liep toen op tijd naar de balie voor de overdracht. Zijn collega zag er na de nachtdienst doodmoe uit en zat al op hem te wachten.

‘Zware nacht?’ vroeg hij.

‘Stabiël,’ antwoordde ze. ‘De gebruikelijke verzameling steekwonden en gebroken botten in de kliniek. Eén geval van vergiftiging dat een schaaldierenallergie bleek te zijn.’

Jethro grinnikte. ‘Tja, het is nu eenmaal een paranoïde clubje. Hoe gaat het met onze logés?’

‘O!’ zei ze toen haar iets te binnen schoot. ‘Op afdeling drie hebben we een verwonding met een samoeraizwaard. Heb je zoiets weleens gezien?’

‘Ja, maar dat is alweer een tijdje geleden.’

‘Ging door hem heen als door boter. Bed vier ligt aan het infuus nadat hij zich per ongeluk een indrukwekkende hoeveelheid bloedverdunner heeft geïnjecteerd.’ Ze moest lachen. ‘Als hij zich nu aan een vel papier zou snijden, zou hij waarschijnlijk in een bloedplas veranderen.’

Jethro schudde zijn hoofd en keek op het bord. ‘Hè, zie ik dat goed?’ vroeg hij.

‘Ik heb het mooiste tot het einde bewaard,’ zei ze. ‘Want in bed één hebben we een heuse beroemdheid! De gevierde Henry Devlin, die alle voorpagina’s en talkshows heeft gehaald.’

‘Ze zeggen toch dat hij een politieman heeft vermoord?’

‘Maar goed dat we worden betaald om ons geweten bij de voordeur achter te laten,’ zei ze om dat gesprek de kop in te drukken. ‘Enkele schotwond in het lendengebied links. De operatie was om zes uur afgelopen en hij is nog niet bijgekomen.’ Ze liet de stapel dossiers in Jethro’s handen zakken en glimlachte liefjes. ‘Veel plezier ermee!’

Mark was geweldig geweest.

Hij was Max midden in de nacht gaan ophalen en had hem daarna zelfs uitgelaten. Hij was samen met Scarlett opgebleven, had zich ziek gemeld op zijn werk, had haar naar de bespreking gereden en weer opgehaald, had het op zich genomen om de verschillende nutsbedrijven van Franks overlijden op de hoogte te brengen en hielp haar nu met het opruimen van het huis.

Frank en hij waren nooit overdreven close geweest, maar toen Scarlett en hij net verkering hadden, had Mark officieel Franks goedkeuring gekregen. Veel later had ze ontdekt dat dit niets te maken had met wie hij was, maar met het feit dat Frank het idee had dat zij Mark ‘een toontje lager kon laten zingen’ als hij ‘rare ideeën’ kreeg.

Ze grijnsde toen ze eraan terugdacht.

Scarlett liep de woonkamer in, zette de doos waar ze bewaren op had geschreven en een overvolle vuilniszak voor de schoorsteenmantel. Ze verzamelde de fotolijstjes en pakte ze zorgvuldig in voordat ze bij het voorwerp kwam dat ze opzettelijk tot het laatst had bewaard. Terwijl ze het stoffige doosje met de medaille oppakte, wist ze precies wat hij zou zeggen, aangezien hij altijd had volgehouden dat hij hem niet verdiende. Ze had geen idee wat zij ervan moest vinden, gezien de aanleiding, maar las toen de inscriptie:

Voor buitengewone heldenmoed

die veel verder reikt dan

het plichtsbesef als politieman

Ze dacht aan hoe hij de cd-rom met de beveiligingsbeelden uit het restaurant voor haar had gestolen, doormidden had gebroken en de twee helften in de rivier had laten vallen. Ze dacht terug aan hoe Frank een beroepsmoordenaar had proberen te overbluffen in een poging om haar voor eens en altijd van hem te bevrijden. Haar ogen glinsterden bij de herinnering aan hoe hij haar had laten beloven zijn naam door het slijk te halen om haar de kans te geven zichzelf te redden.

Er waren veel verschillende vormen van plichtsbesef. En wat Frank ook had gemeend haar verschuldigd te zijn: hij had het haar honderdvoudig terugbetaald.

Ze veegde het stof weg en pakte het doosje voorzichtig in tussen de foto's van hen samen.

Henry had urenlang tussen slapen en waken gezweefd. Samen met de melodie van de piepende apparaten was de roes van de pijnmedicatie onweerstaanbaar. Maar toen er iemand de kamer binnenkwam, deed hij zijn ogen wél open.

‘Sorry hiervoor,’ zei de verpleegkundige die voor hem zorgde verontschuldigend. Henry keek verward naar beneden toen zijn polsen met boeien aan de zijkanten van het bed werden vastgemaakt.

Hij ging zo veel mogelijk rechtop zitten en wilde de man net vragen gaan stellen over zijn merkwaardige gedrag toen alles duidelijk werd.

‘Veilig!’ riep de verpleegkundige.

Het onheilspellende klikken van schoenen met hoge hakken kondigde Rebecca's aankomst aan, moeiteloos chic als altijd. Ze droeg een groot boeket bloemen en een ongelukkig gekozen knuffel.

‘Henry, schat!’ zei ze ter begroeting voordat ze zich tot de verpleegkundige wendde die nog steeds in de hoek rondhing. ‘Wegwezen, jij.’

‘Ja, mevrouw,’ zei hij met een halve buiging terwijl hij achterwaarts de kamer uit liep. Rebecca ging naast het bed zitten.

‘Vertel, hoe voel je je, schat?’

Henry vertrok zijn gezicht. ‘Alsof ik in mijn onderbuik ben geschoten.’

‘Nou, dat zou te begrijpen zijn... Mag ik hieruit opmaken dat dit dansje tussen jou en rechercheur Delaney nu eindelijk is afgelopen?’

‘Wat geeft jou die indruk?’

‘Als vrouw weet ik dat het waarschijnlijk tijd wordt om je biezen te pakken zodra iemand op je begint te schieten.’

Henry haalde zijn schouders op... en besepte toen dat hij dat beter niet had kunnen doen. Kreunend ging hij verliggen. ‘Ze heeft rood haar en een kort lontje,’ zei hij met een stalen gezicht voordat hij serieus werd. ‘Hoe groot is de schade?’

‘O, alles is naar de ratsmodee, schat. Echt alles. Overal waar ik kijk zie ik jouw mooie gezicht, en klanten die ons heel goed hebben betaald zitten momenteel in verzekerde bewaring. Ik zat aan de telefoon met meneer Donohue toen ze op zijn deur kwamen kloppen, moet je nagaan.’

‘Shit.’

‘Ja, nogal. Hij zei trouwens dat hij nog steeds zijn ring terug wil.’

‘De zak van mijn trui,’ vertelde Henry, en Rebecca stond op en liep door de kamer naar waar zijn kleren lagen, netjes opgevouwen. Ze reikte in het bloeddoorweekte kledingstuk, haalde de antieke trouwring eruit en ging zacht grinnikend weer zitten.

‘Ik heb met je te doen, hoor,’ zei ze tegen Henry. ‘Wat was het toch ook weer – een bungalow aan het water in Trinidad?’

‘Saint Lucia,’ mompelde hij.

‘O.’ Ze keek fronsend naar de knuffel die ze had meegebracht. ‘Dan heb je zeker niks met de rode brulaap?’

‘Ben bang van niet,’ antwoordde hij uitdrukingsloos.

Ze gooide de knuffel in de prullenbak en ging verder: ‘Helaas, je zat er zo dicht bij. Je zou heel trots op jezelf moeten zijn. Je hebt bijna het onmogelijke bereikt: Donohue, Rose, Labelle, Abdalla – niemand had voor elkaar gekregen wat jij hebt gedaan. Maar ja, zoals men zegt: “De mens wikt en God lacht hem uit.”’

‘Als uitgelachen worden het ergste is wat me kan overkomen,’ zei Henry, ‘ga ik ervoor.’

Rebecca grinnikte. ‘Tja, dat is nog niet beslist, schat. Helaas zijn dit geen beslissingen die ik in mijn eentje kan nemen. Maar om zeker te weten dat we allemaal begrijpen waar het om gaat: het verbaast me dat ze me niet al hebben gevraagd om je een kogel door het voorhoofd te schieten. Niets persoonlijks, dat weet je. Maar ze hebben nu niets meer aan je.’

‘Ik kan de klus nog steeds afmaken.’

‘De opdracht is in de vrije markt uitgezet.’

‘Alles staat klaar,’ drong Henry aan. ‘Ik kán het, ik kan bewijzen dat ik nog steeds nuttig ben.’

Rebecca tikte met haar vingers op haar knie terwijl ze erover nadacht. ‘Ik kan niet beloven dat ik het bestuur op andere gedachten kan brengen.’

‘Maar misschien wel.’

‘Misschien.’

‘Daarbij heb ik rechercheur Delaney misschien nog nodig.’

‘Nou, laten we hopen dat dat niet zo is, want daar heb ik wél iets over te zeggen. Met rechercheur Delaney zal vanavond worden afgerekend, en om jou gewetenswroeging te besparen, blijven deze handboeien vanavond vastzitten en word jij gesedeerd, zwaar gesedeerd.’ Ze stond op en legde de bloemen op de stoel. ‘Rust nu maar uit. Morgenavond na het gala verwachten we je om het oordeel van het bestuur te vernemen. Ik hoef je vast niet te helpen herinneren dat het geen zin heeft om te vluchten.’

‘Nee.’

‘Verpleger!’ riep ze, en de bezorgde man kwam snel weer binnen. ‘U hebt uw instructies.’

Trekkend aan zijn boeien zag Henry hoe de man een injectiespuit vulde. ‘Dat is echt niet nodig!’ Hij trok nog harder, schudde aan het metaal, maar het enige wat hij ermee bereikte, was dat hij zichzelf sneed. ‘Rebecca!’ riep hij haar achterna, en hij kon de wanhopige toon niet verdoezelen. ‘Rebecca, ik heb haar nog steeds nodig! Rebec...’

De medicatie stroomde al door zijn aderen en de wereld ging langzaam op zwart.

Voor stevigheid en volume

Linus Bergman zat al ruim een uur in de donkere auto, lang genoeg om zijn omgeving in zich op te nemen. Hij keek naar het komen en gaan van de mensen op straat en wist inmiddels wie er was thuisgekomen en wie eropuit waren gegaan, dat de zesde lantaarn bij hem vandaan flikkerde, dat nummer 36 een beveiligingscamera aan de garage had hangen en dat de burens een hond hadden die begon te blaffen zodra er iemand langsliep.

Minutieuze voorbereiding, dat was zijn mantra: rekening houden met het onverwachte, het aantal variabelen terugbrengen, want aan variabelen kon je doodgaan. Maar zelfs dan kon zelfs de beste planning natuurlijk geen rekening houden met alle mogelijke gebeurtenissen. Verstrooid streek hij met een hand over de ruwe huid die de linkerkant van zijn gezicht, plus een flink deel van zijn bovenlichaam, besloeg en kamde toen met zijn vingers zijn haar weer naar links.

Hij had een stukje verderop in de straat geparkeerd, maar had goed zicht op zijn bestemming, het pastelblauwe rijtjeshuis met een witte Fiat ervoor. Er kwam een warme gloed vanachter de gesloten gordijnen vandaan en vanuit een van de ramen boven ontsnapte er stoom in de avondlucht.

Hij verschoof in zijn stoel om iets makkelijker te gaan zitten, keek op zijn horloge en boog zich toen opzij om het blad met avondeten te pakken dat hij had meegebracht. Voorzichtig schikte hij het bestek en servet, alsof hij aan tafel ging in een chic restaurant.

Hij had de hele avond.

Henry's ogen gingen knipperend open, maar hij werd meteen zo misselijk dat hij ze snel weer dichtdeed. Zijn hoofd voelde zwaar en loom, en de wereld hing een heel klein beetje uit het lood, alsof hij de bril van iemand anders ophad.

Hij vroeg zich af hoe laat het was, hoelang hij buiten bewustzijn was geweest, of Scarlett al ergens dood in een sloot

lag terwijl hij had liggen slapen.

Hij haalde diep adem, sperde zijn ogen open en keek de raamloze kamer door of hij ergens een tijdsaanduiding zag, maar hij vond niets en moest zijn ogen toen weer dichtdoen.

Een jonge vrouw duwde een kinderwagen over het trottoir.

Toen ze stil bleef staan naast het raampje van de passagiersstoel was het wel duidelijk dat ze hem in het donker niet zag zitten. Linus bleef heel stil zitten en vouwde zijn vingers om het wapen dat tussen de beide voorste stoelen lag. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe zij zich bukte om een plastic speelgoedbeestje op te rapen en weer verder liep. Toen hij zeker wist dat ze doorgelopen was, keek hij weer op zijn horloge en besloot hij dat hij waarschijnlijk wel alles wist wat hij te weten kon komen voordat hij het pand binnenging.

Dus trok hij een paar handschoenen aan, vergewiste zich ervan dat er niemand op straat was en stapte uit.

Voor deze ene keer liet Scarlett zich door Mark in de watten leggen. Sinds ze terug was uit Franks huis had hij haar getrakteerd op een uur in bad, compleet met kaarsen en een gin-tonic. En hoezeer ze ook volhield dat ze geen honger had, hij had een kaas- en charcuterieplankje voor haar samengesteld, waar ze af en toe iets van nam terwijl ze deed alsof ze op bed lag te lezen. Het boek was puur voor Marks gemoedsrust; het maakte haar niet uit of ze naar een pagina keek of voor zich uit staarde, maar hij leek zich er beter bij te voelen.

Hij kon maar niet begrijpen dat hij haar gedachten niet kon afleiden van haar schuldgevoel en verdriet, hoezeer hij ook zijn best deed.

Hij was gaan douchen om haar wat rust te geven, althans totdat zijn belachelijk dure föhn met 'ionendiffuser' in de zijkamer brullend tot leven kwam. Ze gaf haar poging tot lezen op en legde haar boek weg. Ze kon zichzelf al niet eens horen denken, laat staan dat ze hoorde dat twee verdiepingen lager een raam werd ingeslagen.

Terwijl hij deed alsof hij sliep, wachtte Henry af, wetend dat hij maar één kans zou krijgen.

De verpleegkundige was aan de andere kant van de kamer ergens mee bezig en had nog niet het bloed op de lakens gezien van de snee die hij met een scherp randje aan de metalen reling in zijn been had gemaakt. Het was maar een kleine snee, maar hij had de wond langs elke centimeter wit katoen gewreven die binnen zijn bereik lag.

Voetstappen naderden het bed.

‘Meneer Devlin?’ vroeg de man op zijn hoede, en hij gaf Henry zelfs een voorzichtige por toen hij niet reageerde. ‘Meneer Devlin?’

Toen hij zo bevestigd zag dat Henry nog steeds buiten bewustzijn was, kwam hij iets dichterbij en onderzocht voorzichtig het been van zijn patiënt om de bron van het bloed te vinden.

Als een opgerolde slang sprong Henry op in zijn bed, sloeg zijn benen om de hals van de ander en trok hem het bed op. De verpleegkundige sloeg om zich heen.

‘Hou op! Stop!’ beval Henry, en zijn gevangene werd langzaam rustig. ‘Weet je wie ik ben?’

Er klonk onverstaanbaar gepiep.

‘Knik als je weet wie ik ben.’

Hij knikte.

‘Dan weet je ook dat ik je nek kan breken alsof het een takje is en je al ben vergeten tegen de tijd dat ik bij de deur ben?’

De man knikte weer.

‘Mooi. Heb je de sleutels van de handboeien bij je?’

Toen hij te lang wachtte met antwoorden, verhoogde Henry de druk, en de rood aangelopen man reikte in zijn zak en pakte het sleuteltje.

‘Maak de boeien los.’ Op de tast kreeg de verpleegkundige eindelijk beide sloten open. ‘Hoe heet je?’ vroeg Henry, die zijn greep net genoeg verslakte om hem antwoord te laten

geven.

‘Jethro.’

‘Jethro, ik ga je nu loslaten, maar denk eraan dat je een zéér kleine ruimte deelt met een uitermate nijdige beroepsmoordenaar.’ Hoestend en sputterend gleed Jethro op de grond. ‘Goed, wil je nu zo vriendelijk zijn om me mijn eigendommen te brengen?’ Terwijl Henry zijn eerste onzekere stappen zette, haastte de doodsbanige man zich naar hem toe met de doos met zijn spullen. ‘Shit,’ siste Henry toen hij op zijn horloge zag hoe laat het was. Hij ontgrendelde snel zijn telefoon, belde Scarletts nummer en kreeg haar voicemail. ‘Shit!’

Jethro kromp ineem.

Henry dacht even diep na, al ging dat nog moeizaam. Bij New Scotland Yard zou ze relatief veilig zijn en de aard van haar werk maakte haar woon-werkverkeer onvoorspelbaar. Hij kwam tot een besluit en belde een ander nummer. ‘Politie, alstublieft... Alton Road 47 in Clapham. Ik heb net gezien hoe een gewapende man vanachter de ramen op mensen schiet... Stuur iedereen die je hebt.’ Hij hing op en keek Jethro aan. ‘Jij gaat jezelf nu met die boeien aan het bed vastmaken,’ zei hij. Terwijl hij zich snel aankleedde, deed de verpleegkundige wat hem was opgedragen. ‘Heb je een auto?’

‘Nee. Althans niet hier.’

‘Heeft het ziekenhuis eigen vervoer?’

‘Alleen de ambulance.’

‘Nog beter.’

Zonder Tripel te storen stapte Scarlett uit bed en pakte haar lege ginglas en de restanten van haar avondeten op. Het mes stond nog steeds in een stuk zeer doordringend ruikende blauwe kaas waar ze geen bijster hoge dunk van had. Ze droeg beide naar de overloop en probeerde boven de herrie van de föhn uit te komen toen ze riep: ‘Wil jij hier nog iets van voordat ik het naar beneden breng?’

Toen ze geen antwoord kreeg, haalde ze haar schouders op en liep ze in het donker de trap af. Terwijl ze door de pikdonkere

gang liep, waren haar handen zo vol dat ze er niet eens aan hoefde te denken het licht aan te doen. De emmer naast de deur klonk na een bad en een douche verontrustend vol. Ze bereikte de keldertrap, waar het warme licht uit hun keuken de treden verlichtte, toen ze vlakbij haar telefoon hoorde overgaan. Maar toen ze zich omdraaide naar de blauwachtige gloed in haar jaszak maakte zich een gestalte uit het donker los en viel haar aan.

Ze deed intuïtief een stap achteruit, miste de bovenste tree helemaal en viel in een kluwen van ledematen, glasscherven en etensresten van de trap, waarna haar hoofd beneden tegen de gemetselde muur sloeg en ze versuft bleef liggen, terwijl de gestalte achter haar aan naar beneden liep. Toen de blonde man met elke stap iets meer in het licht kwam, herkende Scarlett hem niet.

‘Ik had andere plannen met je,’ zei hij met een Scandinavisch accent. ‘Maar een gebroken nek zou moeten volstaan.’

Scarletts oren suïden zo luid dat ze alleen maar naar hem opkeek. Ze werd ook afgeleid door iets wat langs haar rug liep. Het kietelde. Hij knielde naast haar en veegde haar haren van haar voorhoofd, genietend van het moment waarop Scarletts blik van de misvormde huid op zijn gezicht naar de zwarte handschoenen gleed waar hij haar mee aanraakte.

‘Ik zou willen dat we samen iets meer tijd hadden gehad,’ zei hij met spijt. ‘Maar bevel is bevel.’ Hij kwam weer overeind. ‘Kun je iets vooroverleunen? Ja, mooi,’ zei hij. In haar verwarring liet Scarlett hem toe haar zo neer te leggen dat hij achter haar kon stappen. Hij plaatste zijn ene hand boven op haar hoofd en de andere onder haar kaak. ‘Alles komt goed,’ loog hij, precies op het moment dat Scarlett weer bij zinnen kwam. Ze begon zich wanhopig te verzetten. ‘Ssst. Ssst.’

Haar blik gleed van het omgekeerde kaasplankje op de trede naast haar naar de scherven van het ginglas die buiten haar bereik lagen, en ze liet haar hand over de grond glijden, vond het heft van het kaasmes... en stak haar belager ermee in zijn been. Die liet brullend van pijn haar hoofd los. Scarlett klauterde de trap op terwijl Max woest stond te blaffen achter de deur naar de bijkeuken.

‘Mark!’ gilde ze toen er zware voetstappen achter haar aan kwamen, maar het enige wat ze boven zich hoorde was het loeien van de föhn. Ze rende door de gang, draaide aan het eind slappend om de trapleuning heen en nam de trap naar boven. ‘Mark!’ riep ze weer, en ze viel languit toen haar belager haar voet vastpakte.

Ze trapte hard naar achteren, rende de trap op, viel voorover de logeerkamer in, sloeg de deur achter zich dicht en ging ertegenaan zitten.

‘Mark?’ vroeg ze wanhopig toen ze besepte dat de kamer leeg was en dat het luidruchtige apparaat zijn hete lucht uitblies vanaf het tapijt waar het was neergegoid.

Toen klonk het geluid van een vechtpartij op de overloop en boorde zich vlak boven haar hoofd een gekarteld jachtmes door het dunne hout.

‘Mark!’ bracht Scarlett uit. Ze krabbelde op en gooide de deur open, waarop ze zag dat hij het tegen de indringer opnam en het wapen wegduwde dat de blonde man in zijn ene hand had, terwijl die met zijn andere hand het mes uit zijn been probeerde te trekken.

Voordat ze zelfs maar een waarschuwing kon roepen, had de man het uit zijn been getrokken, haalde ermee uit en maakte een diepe snee in Marks onderarm.

Ze wist zeker dat het voorbij was en rende op hen af, omdat ze weigerde zich zonder meer over te geven. Maar haar conflictmijdende vriendje liet het jachtmes niet los, deinsde niet geschokt achteruit, deed geen van de dingen die ze tot haar schande van hem had verwacht. In plaats daarvan brulde hij – niet van pijn maar uit woede, en duwde de andere man achterwaarts de badkamer in. De spiegel barstte toen ze tegen de muur smakten voordat ze met de verzameling flikkerende kaarsjes en al in de lege badkuip vielen.

Toen Scarlett snel dichterbij kwam om te helpen, vatte de mouw van de trui die de indringer droeg vlam. Toen de man naar de vlam keek, was de paniek op zijn gezicht onmiskenbaar. Hij leek Mark helemaal te zijn vergeten en viel gillend en grommend uit het bad. Als een razende vuurbal

kwam hij overeind en strompelde de trap af, zodat de rookmelders afgingen. De oranje gloed die hij op de muur wierp werd met elke stap kleiner.

Scarlett stond nog steeds met haar mond open toen Mark uit de badkuip kroop.

‘O, god, Mark!’ zei ze hijgend. Ze rende naar hem toe en omhelsde hem zo stevig dat zijn rug knakte. Ondertussen stond Max in de kelder nog steeds als een dolle te blaffen. Er volgde een klap, gevolgd door het geluid van de achterdeur die dichtviel. ‘Gaat het?’

‘Nog nooit een steekwond gehad,’ zei hij terwijl hij een tikje bleek naar de indrukwekkende wond op zijn arm keek. Het was meer een snee, maar Scarlett sprak hem niet tegen. ‘Is hij weg?’

‘Hij is weg,’ zei ze, en de tranen van opluchting sprongen haar in de ogen. ‘Wat was je dapper!’ zei ze, en ze omhelsde hem opnieuw. ‘Zó dapper!’ Ze schudde ongelovig haar hoofd. ‘Ik kan niet geloven dat hij zo in vlammen opging.’

Mark keek een beetje schuld bewust. ‘Tja, dat kan er mogelijk, heel misschien, mee te maken hebben dat ik hem eerder haarlak in zijn gezicht had gespoten, bij wijze van pepperspray.’

Ze moest haar best doen om niet te grinniken.

‘Laten we dan maar de politie gaan bellen,’ zei hij, en hij reikte naar een gastendoekje om het bloeden te stelpen. Maar hij had het nog niet gezegd of de straat vulde zich met de geluiden van sirenes en slippende banden.

Scarlett keek naar het hypnotiserende licht dat langs het slaapkamerraam flitste en voelde zich misselijk worden toen het tot haar doordrong wat een aanslag op haar leven in haar duidelijk precare situatie zou betekenen. Ten eerste zou ze van het onderzoek worden gehaald, maar daarna zouden ze met vragen komen – de vragen waar Frank haar juist tegen had proberen te beschermen, de vragen waar alle leugens ter wereld geen antwoord op hadden.

‘Wat is er?’ vroeg Mark.

‘Blijf...’ zei ze, en ze kamde met haar vingers door haar geklitte haren en stond op. ‘Blijf jij maar hier.’

‘Scarlett?’

‘Verroer je niet!’ riep ze over haar schouder terwijl ze de trap af rende en met vertrokken gezicht onder de krijsende brandmelder door liep. Ze stond in een plas water. Ze zag de omgevallen emmer naast de voordeur, trok haar jas over haar bebloede pyjama aan en trok haar capuchon over haar hoofd. Toen haalde ze haar politiepasje uit haar zak en stapte naar buiten.

‘Politie! Blijf staan!’ brulde een van de zeven agenten die een wapen op haar gericht hielden.

‘Rechercheur Scarlett Delaney!’ riep ze terug en zwaaide met haar pasje. ‘Wat is er aan de hand?’

Toen hij antwoord gaf, klonk zijn toon anders en maakte zijn assertiviteit plaats voor twijfel. ‘We hebben een melding gekregen van iemand die schoten lost vanuit de ramen van uw woning.’

De verwarde blik op Scarletts gezicht was deze keer tenminste oprecht. Ze had aangenomen dat een van hun burens alle herrie had gemeld, maar dit was onbegrijpelijk. Kreunend schudde ze haar hoofd. ‘Rotkinderen. Het spijt me vreselijk. Een paar plaatselijke boefjes zijn erachter gekomen dat ik bij de politie werk en sindsdien zijn ze onuitstaanbaar: neptelefoontjes, viezigheid door de brievenbus... Maar dit is wel van een compleet andere orde.’

De agent liet zijn wapen zakken en stapte achter zijn voertuig vandaan. Zijn ogen namen Scarlett op. ‘Is dat uw rookmelder die afgaat?’ vroeg hij duidelijk achterdochtig terwijl hij achter haar de gang in keek.

‘Klopt. Ik ben bang dat dat best vaak gebeurt als ik sta te koken,’ grapte ze, maar de man vertrok geen spier toen hij haar weer aankeek.

‘Weet u zeker dat het goed met u gaat?’

‘Prima,’ antwoordde ze, en ze sloeg defensief haar armen over elkaar, iets wat de gewapende man niet ontging.

‘Het punt is... uw make-up is een beetje uitgelopen.’

‘Ik heb een bad genomen. Ik verwachtte geen bezoek.’

‘Jaja. En woont u alleen?’

Scarlett aarzelde toen ze zijn gedachtegang volgde. ‘Nee. Samen met mijn vriend... en mijn kat... en een logeerhond.’

‘Gaat alles goed thuis?’

‘Nou ja, de kat is niet zo blij dat de hond er is, en mijn vriend is al jaren jaloers op de kat, maar ik weet zeker dat ze er samen wel uit ko...’

‘Tussen u en uw vriend,’ onderbrak hij haar.

‘Ja, dát gaat geweldig.’

‘Vind u het goed als ik even binnenkom? Om gedag te zeggen.’

Het was onmogelijk om hem af te poeieren. En zodra hij een stap over de drempel zette, zou hij de ravage zien en meteen weten dat ze stond te liegen – laat staan als hij Mark zou spreken.

Ze keek hem onverstoorbaar aan. ‘Uiteraard.’

Maar toen ze zich omdraaide om voor hem uit te lopen, hield de rookmelder op met piepen en kwam Mark in een badjas glimlachend het huis uit met een theedoek in zijn hand. ‘Vrienden van je?’ vroeg hij Scarlett nonchalant voordat hij zich aan de agent voorstelde. Toen hij hem een hand gaf, kon je amper zien dat hij aan die arm gewond was.

‘Eerlijk gezegd geloof ik niet dat ik rechercheur Delaney eerder ben tegengekomen,’ antwoordde de agent toen Scarlett niet reageerde. Geïrriteerd zei hij in zijn radio: ‘Alle eenheden terugtrekken. Trek je terug.’

Scarlett keek Mark waarschuwend aan toen ze zag dat er bloed langs zijn vingers druppelde. Hij veegde het snel weg met de theedoek en vroeg: ‘Kan er iets aan die kinderen worden gedaan? Ze zorgen voor heel veel ellende.’

Toen de verschillende voertuigen begonnen weg te rijden, zetten de agent en Mark hun gesprek voort. Scarlett werd

afgeleid toen de langsrijdende ambulance heel kort bleef staan en het silhouet achter het stuur haar recht aankeek voordat hij door de smalle straat achter de rest van het konvooi aan reed.

Ze keek de ambulance tot de hoek na, terwijl de gewapende agent terugliep naar zijn auto.

‘Rechercheur Delaney,’ zei hij met een knikje, en toen hij wegreed, zwaaiden Scarlett en Mark hem na alsof hij op visite was geweest.

‘Ik verlies best veel bloed,’ mompelde Mark met een gedwongen glimlach.

‘Ik zal je verbinden,’ antwoordde Scarlett. Haar buiksprekerstalent was volkomen verspild aan de Metropolitan Police.

‘Ik denk...’ – Mark hield op met mooi weer spelen en keek haar aan – ‘dat je me maar eens moet vertellen wat er allemaal aan de hand is.’

Een behapbare versie van de waarheid

‘We gaan hier weg.’

‘Laten we nu geen overhaaste besli... O, oké,’ zei Scarlett, die een stap opzij deed toen Mark een koffer van de kast trok en daarbij bijna Tripel plette, die gedurende het zojuist gevoerde gesprek zijn plekje op het bed niet had verlaten. Tijdens de eerdere moordaanslag trouwens ook niet.

‘Ik neem geen “overhaaste beslissing”,’ snauwde hij terwijl hij boxershorts de lucht in gooide voordat hij zijn sokkenla opentrok. ‘Je zei zelf dat Frank, gisteren nog maar, door een beroepsmoordenaar is vermoord. Nog geen uur geleden heeft een man in ons huis ingebroken en mij neergestoken...’

‘Gesneden.’

‘Wat?’

‘Hij heeft je meer gesnéden dan gest...’ Aan de blik op Marks gezicht zag Scarlett dat ze maar beter haar mond kon houden. ‘Sorry. Ga verder.’

‘Omdat hij hier was om jou te vermoorden!’ Mark was nu aan het schreeuwen. ‘Ik heb voor jou tegen een straat vol gewapende agenten staan liegen. Ondertussen hadden ze naar die man op zoek kunnen gaan! Mijn arm is met tweecomponentenlijm dichtgeplakt! Het héle huis stinkt naar verbrand haar, maar gelukkig komt er wat frisse lucht binnen door het gebroken raam en de kapotte deur, die we niet bij de verzekering kunnen claimen, omdat dit blijkbaar allemaal nooit is gebeurd!’

Scarlett had Mark een, naar haar gevoel, behapbare versie van de waarheid verteld in de hoop dat hij niet zou flippen. Maar toen ze hem een gedeeltelijke verhuizing op poten zag zetten, was ze blij dat ze alleen de erge dingen had genoemd die er waren gebeurd, en de écht erge dingen had verzwegen.

‘Voel je je weer wat beter?’ vroeg ze.

Hij knikte. ‘Iets. Maar we gaan evengoed weg. We kunnen hier niet blijven zolang die mensen vrij rondlopen.’

Scarlett maakte geen aanstalten om in beweging te komen.

‘Alsjeblieft.’

Zuchtend raapte ze een gekreukte blouse van het bed en gooide die in de koffer.

‘Dank je,’ zei hij opgelucht, vol waardering voor het gebaar... voordat hij haar het kledingstuk teruggaf. ‘Maar pak je eigen koffer. Dit is de mijne.’

Binnen een halfuur zaten ze samen met twee koffers en twee huisdieren dicht op elkaar in Scarletts Fiatje.

‘Dit is belachelijk,’ klaagde ze.

‘Dit is een verstandige voorzorgsmaatregel,’ verbeterde Mark. ‘Eerst brengen we Tripel en Max bij mijn broer... en daarna zal ik je vertellen waar wij naartoe gaan,’ zei hij er geheimzinnig achteraan.

‘Zal wel de Holiday Inn worden,’ raadde Scarlett weinig enthousiast.

‘Niet per se.’

Ze zuchtte en startte de motor. ‘Dan is het zéker de Holiday Inn.’

Die ochtend was het vanaf de Holiday Inn maar een klein stukje lopen naar New Scotland Yard, waar Scarlett werd opgetrommeld voor een ‘kennismakingsgesprekje’ met de rechercheur die nu de leiding van het onderzoek had.

Gezien de ruime bocht waarmee iedereen om inspecteur Richard Cooper heen liep, was hij alles wat ze had verwacht: een starre, emotieloze kleerkast van in de vijftig, die in het leger had gezeten en nog steeds zijn haar millimeterde. Hij had Scarlett op ondubbelzinnige wijze te verstaan gegeven dat ze op alles wat hij zei ja en amen moest zeggen en al zijn opdrachten tot achter de komma moest uitvoeren. Ook had hij meermaals gezegd dat hij haar met één vingerknip van het onderzoek kon laten halen. Hoewel alles in haar zich verzette, had ze zich voorgehouden dat ze van geluk mocht spreken dat

ze nog een baan had en braaf ja en amen gezegd.

De teambespreking was een kale bedoening geweest. Alle installateurs moesten uiterlijk om halftwaalf die ochtend de evenementenlocatie verlaten, waarna de politie het zou overnemen, alle in- en uitgangen zou beveiligen en aanvullende beveiligingsmaatregelen zou treffen. Elke centimeter van de evenementenlocatie zou met politiehonden worden doorzocht. Vanaf vijf uur zouden teamleden om beurten gaan eten en hun avondkleding aantrekken.

Een van Scarletts weinige ideeën die het onder de nieuwe leiding hadden overleefd, was dat agenten die surveillancedienst hadden de beschikbare foto's en filmpjes van de schuwe activiste zouden bestuderen. Hoewel ze haar gezicht altijd bedekt hield, zouden de schaarse momenten waarop ze op camera was gevangen hun wel een idee geven van haar manier van lopen, haar houding en eigenaardigheden – alles wat ook maar enigszins zou kunnen helpen om haar tussen de, waarschijnlijk, honderden gasten te identificeren. Het idee was om haar uit het gebouw te halen en in veiligheid te brengen voordat ze zichzelf bekendmaakte.

Na afloop van de bespreking bleef Newbury wachten om Scarlett aan te spreken. Hij keek voor zijn doen zeer ernstig. 'Ik, eh... ik vind het echt heel erg wat er met rechercheur Ash is gebeurd,' begon hij.

Scarlett knikte om hem te bedanken terwijl ze het presentatiemateriaal bij elkaar raapte.

'Nou, we zijn eindelijk achter het mysterie rond de zijden sjaal,' vertelde Newbury. 'Die Edgar Crews sloeg door zodra we hem in de verhoorkamer neerzetten. Hij vertelde dat de sjaal van zijn overleden vrouw was geweest en dat ze die op de dag van haar overlijden had gedragen. Die zieke klojo heeft hem nota bene gevraagd om Francesca met die sjaal te wurgen – een of andere onzin over "naar haar moeder toe gaan".'

Hij haalde zijn schouders op en bladerde in zijn aantekeningen. 'Bladibladibla. "Wilde niet dat ze zou lijden." Hé, wist jij dat die arme man bijna geen oog meer heeft dichtgedaan sinds hij zijn eigen dochter heeft laten

vermoorden?’ vroeg hij lollig. ‘Hij zegt dat hij helemaal geen idee had dat Devlin haar zou onthoofden, laat staan dat hij de foto’s online zou zetten... moet je nagaan.’

‘Goed werk,’ zei Scarlett, maar ze klonk een beetje mat.

Newbury sloeg zijn notitieboekje dicht en gebaarde naar Cooper toen die langsliep. ‘Ik zie dat je je eigen Terminator hebt,’ grapte hij.

‘Niet mijn beslissing,’ zei ze.

‘Dus... moeten we nu bevelen van hem aannemen?’

‘Het team in elk geval wel,’ antwoordde ze grijnzend. ‘Maar jij niet. Jij doet nog steeds wat ik zeg.’

Om 11.34 uur werd de laatste lichttechnicus zo ongeveer de deur uit gejaagd en waren er alleen nog politiemensen in het gebouw, en de conciërge, wiens antecedenten uitgebreid waren onderzocht en die hun toegang moest geven tot alle ruimtes in de evenementenlocatie waar ze moesten zijn.

Hoewel de locatie overdag geen greintje sfeer had, hing er een zekere spanning in de lucht, een nerveuze opwinding bij het vooruitzicht dat de beroemde activiste tijdens het chique galadiner haar ware identiteit zou onthullen en dat ze de verantwoordelijke voor de Jackdaw-moorden zouden arresteren, een man die een van hen had vermoord – en dat alles voor een wereldwijd publiek.

Terwijl Cooper samen met de conciërge elke deur en elke kast in het gebouw controleerde, zwierf Scarlett door de grote zaal. De tentoonstellingsruimte, het toneel en het middengedeelte zagen er grotendeels nog precies zo uit als eerder die week, maar nu stond de achterste helft vol met grote ronde tafels, compleet met witte kleden, bestek en aarde- en glaswerk. Frustrerend genoeg gaven de genummerde plaatsen hun geen inzicht in de gastenlijst.

Scarlett deed haar ogen dicht en haalde diep adem. Ze wilde naar de ruimte kijken alsof ze die voor het eerst zag.

‘Denk als Henry,’ fluisterde ze tegen zichzelf. ‘Denk als Henry.’

Ze deed haar ogen weer open en liep tussen de tafels.

Ze wist dat ze hem aan de telefoon had gehad toen hij langs de gevel van een pakhuis klom, en dat hij toen iets in de rivier had laten vallen. Ze pakte haar telefoon, ging naar Google Maps en liep een rondje om zich te oriënteren. Met haar ogen op het scherm liep ze naar de muur die aan de rivier grensde voordat ze opkeek naar de talloze glas-in-loodramen, die allemaal een helderblauwe lucht lieten zien. De meeste waren sinds de verbouwing onbereikbaar, maar een aantal ramen bovenin zat dicht bij de dakspanten.

‘Newbury!’ riep ze, en haar adjudant onderbrak zijn gesprek en kwam naar haar toe.

‘Baas?’

‘Kun jij op zoek gaan naar de conciërge? Hij is waarschijnlijk nog bij Cooper. Vraag hem of een van de ruiten hier pas is gebroken en of er een manier is om onder het dak te komen.’

Hij knikte en liep weg. Scarlett vervolgde in zichzelf mompelend haar wandeling door de zaal. ‘Hij had door de hoofdingang naar binnen willen gaan, maar dat kan nu niet meer.’ Opnieuw keek ze op naar de elkaar kruisende balken die over de hele breedte van de enorme zaal liepen. ‘Moet weten of er ook een weg naar beneden is.’

De harde vloer maakte plaats voor zacht tapijt toen ze naar de tentoonstellingsruimte liep.

‘Hij zou in de buurt willen zijn als het gebeurde, in elk geval in het zicht om te voorkomen dat hij werd verdacht. En hij zou rekening hebben gehouden met de aanwezige politie.’

Ze fronste en liep verder over het groene tapijt.

‘Hij weet ook niet wie zijn doelwit is,’ redeneerde ze. ‘Natuurlijk niet, maar wat hij ook heeft gepland, het staat al klaar.’ Ze wreef over haar slapen en probeerde haar gedachten op orde te krijgen. ‘Zoals Newbury al zei, kan hij geen plan maken voor een specifieke persoon, maar wél voor een specifieke plek.’

Newbury was terug met nieuws en schraapte achter haar zijn keel. ‘Eindelijk uw verstand verloren, baas?’ vroeg hij.

‘De microfoon!’ riep ze uit, en Newbury en zij draaiden zich tegelijk om naar het toneel. ‘Hij weet net zomin als wij wie ze is, maar hij weet wel precies waar ze zal staan als de hele wereld naar haar kijkt. Bij de microfoon,’ zei ze beslist, en ze keek op naar de dakspanten boven hun hoofd. ‘Wat zei de conciërge?’

‘Hij weet niets over een gebroken ruit, maar vertelde wel dat er aan het einde van de zaal een deur is die erheen leidt, en er is zekeringsmateriaal in een doos naast de trap,’ meldde hij voordat hij beseftte dat ze hem vol verwachting aankeek. ‘Baas?’

‘Hopelijk heb jij géén hoogtevrees.’

‘Zo kom ik dus aan mijn einde,’ mompelde Newbury toen hij op de eerste balk ging staan, één touw losmaakte en aan de volgende balk bevestigde, waarna hij hetzelfde deed met het tweede touw.

Het was hetzelfde principe als hij had gehanteerd op de boomklimbaan die hij ooit tijdens een vrijgezellenweekend halfdronken had overleefd: je zat altijd met één touw vast, en het ergste wat er kon gebeuren was dat het harnas om je benen je ondergoed in je bilspleet trok.

‘Kan het niet sneller?’ jutte Scarlett hem op.

‘Dat helpt echt! Bedankt, hoor!’ riep hij terug naar een groeiend publiek terwijl hij voorzichtig over de balk schuifelde.

Voordat hij het wist, was hij halverwege en was er geen weg meer terug. Zijn benen trilden toen hij zag hoe ver hij van de deur verwijderd was.

‘Verdomme! Cooper komt eraan! Cooper komt eraan!’ siste iemand, en de menigte week uiteen zodra de angstwekkende inspecteur de zaal in liep. Toen hij vlak onder de balk bleef staan waar Newbury zich uit alle macht aan vastklampte, keek Scarlett haar leidinggevende met een onschuldige glimlach aan.

‘Rechercheur Delaney,’ zei hij. ‘Is er nog nieuws?’

‘De hond is overal geweest, maar heeft niets verdachts geroken. Bij de hoofdingang zijn metaaldetectoren geplaatst. Het surveillanceteam is klaar met de voorbereidingen en ik ben zijn beoogde modus operandi aan het onderzoeken. Zodra ik meer duidelijkheid heb, breng ik u op de hoogte.’

Hij keek zeer nadrukkelijk op zijn horloge. ‘Denk er niet te lang over na.’

Ze knikte glimlachend, omdat ze wist dat hij dat prettig vond. ‘Ik heb er net een collega op gezet,’ vertelde ze, en ze kromp in elkaar om haar ongelukkige woordkeuze toen ze naar de collega in kwestie opkeek. Zonder nog iets te zeggen draaide Cooper zich op zijn hakken om en liep weg.

Scarlett wachtte tot hij om de hoek was verdwenen voordat ze Newbury liet weten dat de kust veilig was: ‘Oké! Ik denk dat we verder kunnen!’

De zon brandde zich een weg door de ramen en wierp schaduwen op de houten balken waarover Newbury voorzichtig naar zijn bestemming schuifelde. Zelfs op vijf meter afstand wist hij dat hij goed zat.

‘We hebben hier een gebroken ruit!’ riep hij naar beneden, en zijn zelfvertrouwen groeide toen hij recht boven het toneel kwam.

‘Verder nog iets?’ riep Scarlett terug.

‘Wacht eens!’ zei hij toen hij om de verticale stut die hem de weg versperde heen stapte en een eenvoudig katrolsysteem ontdekte dat in de balk was bevestigd. Hij volgde de dunne kabel van de spoel naar beneden – onder zijn voeten door – langs het dakspant naar drie identieke rugzakken die vervaarlijk tegen het raam waren geplaatst. ‘Er is een katrol, en er zijn zakken.’

‘Wat zit er in die zakken?’

‘Weet ik nog niet!’ riep hij, en hij keek fronsend naar de rol dodelijk uitziend scheermesdraad die naast een handvol breeklichten lag. Uit een van de enorme industriële lampen bungelden stroomkabels. ‘Zo te zien heeft hij de boel opnieuw

bedraad!’

‘Dat kun je beter niet aanraken!’ adviseerde Scarlett.

‘We moeten weten waar het voor is!’

‘Goed, maar ik blijf hier niet staan! Wees voorzichtig!’

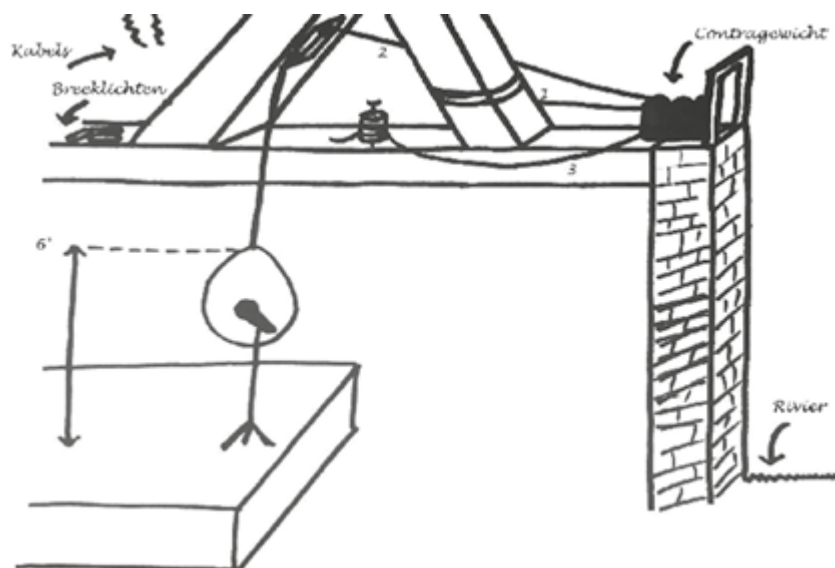
Newbury gaf Scarlett de tijd om van het toneel af te gaan, reikte naar de hangende kabels en hield ze huiverend tegen elkaar aan. Ergens in het gebouw klonk een harde knal en alle lampen in de zaal gingen uit, zodat ze in aangenaam daglicht werden gehuld.

‘Nou,’ zei Newbury schouderophalend. ‘Nu weten we het.’

‘Ik moet nodig!’ riep Newbury naar beneden. Hij was gestrand tussen de dakspanten, terwijl Scarlett probeerde uit te vogelen wat Henry’s plan was.

De lichten brandden wel weer. De knorrige conciërge was een kwartier bezig geweest om de meterkast te vinden en de stroom in te schakelen.

‘Nog vijf minuutjes!’ beloofde Scarlett. Ze kraste uit wat ze net had getekend en probeerde het opnieuw... Haar ogen werden groot van opwinding toen ze haar tekening nakeek en vervolgens nog eens nakeek. ‘Ik weet het! Ik weet het!’ riep ze, en ze sprong op. ‘Wacht... daar!’ zei ze tegen Newbury, en ze rende al naar de deur.

Cooper keek fronsend naar Scarletts tekening en toen naar haar. ‘Wat is dit?’ vroeg hij.

‘Dit is wat ons boven het hoofd hangt,’ legde ze uit. Ze hield haar telefoon op terwijl Newbury zijn uitzicht vanuit de dakspanten streamde. ‘We hebben drie aan elkaar bevestigde rugzakken, die met een of ander metaal zijn gevuld. Dat is het “contragewicht”. Aan dit contragewicht zijn drie stukken kabel bevestigd.’ Ze gaf Cooper een stukje kabel aan dat Newbury eerder naar beneden had gegooid. ‘Ongelooflijk sterk en zo dun dat je het amper ziet.’

Cooper trok er halfhartig aan en gaf het toen door aan een van de andere agenten die meeluisterden. Ondertussen zette Scarlett haar uitleg voort: ‘Kabel 1 zit vast aan een dakspant en is alleen bedoeld om het contragewicht op zijn plek te houden. Kabel 2 loopt vanaf het contragewicht via de katrol uit in een grote strop boven het toneel.’

Cooper keek opnieuw sceptisch, totdat Scarlett het zijden sjaaltje afdeed dat ze onbewust had besloten te dragen en naar de microfoon gooide, waar het midden in de lucht bleef hangen. Geïntrigeerd deed hij een stap dichterbij en zag de kabel glinsteren in het zonlicht. ‘Aha. Nu begrijp ik het.’

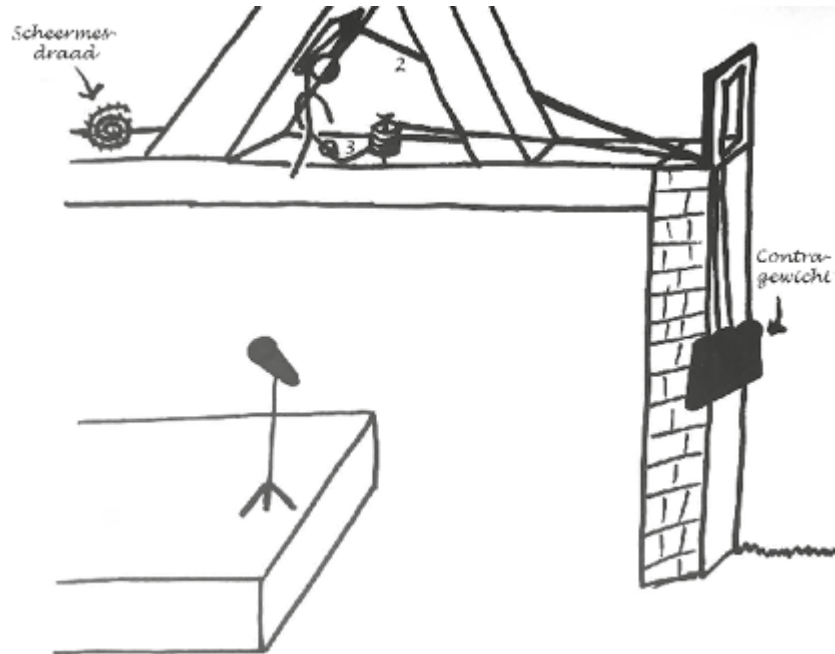
‘Henr... Devlin,’ verbeterde ze zich snel, ‘zal de videobeelden net zo hebben bestudeerd als wij dat hebben gedaan. Hij weet dat zijn doelwit niet langer is dan een meter tweeënzeventig en heeft dus de kabel op een meter tachtig boven het toneel gehangen, met een grote strop eronder die losjes aan de microfoon is bevestigd, om er zeker van te zijn dat ze haar hoofd erin steekt.’

‘En kabel 3?’ vroeg Cooper, die weer naar haar tekening keek.

‘Daar kom ik zo op. Dus terwijl de hele wereld toekijkt, stapt onze eregast het toneel op om eindelijk haar identiteit te onthullen. Tegelijkertijd knakt Devlin boven ons hoofd ter voorbereiding een breeklicht. Zodra hij alles op orde heeft, brengt hij de twee stroomkabels naar elkaar toe, zodat de stroom in de zaal uitvalt. Dan snijdt hij kabel 1 door om het contragewicht los te maken. Het valt uit het raam, trekt

daarmee de strop strak om haar nek en trekt zijn slachtoffer de lucht in.’

Ze draaide het velletje om. Op de achterkant had ze een tweede tekening gekrabbeld:

‘Het contragewicht komt met een ruk tot stilstand als haar lichaam tegen de katrol aan wordt getrokken, waarbij ze óf haar nek breekt óf stikt. Dan bevestigt Devlin bij de gloed van het breeklicht kabel 3 om een van de ledematen van het slachtoffer. Hij maakt de kenmerkende schrammen op haar gezicht en voegt misschien zelfs wat vezels van de zijden sjaal toe voordat hij haar onthoofd met het scheermesdraad. Zodra het hoofd van de romp wordt gescheiden, valt het op het toneel, wat kabel 2 en het contragewicht vrijmaakt, dat in vrije val in de rivier belandt en dat kabel 3 en de rest van het lichaam meesleurt.

Terwijl het in de zaal nog steeds donker is, zoekt hij zijn gereedschap bij elkaar en gooit dat in het water... Hij maakt het raam vanbinnen vast en loopt voorzichtig over de balken naar de trap om precies op tijd bij de rest van het publiek te gaan staan en, als de lampen weer aangaan, vol afschuw toe te kijken. Binnen enkele minuten is een vrouw voor een zaal vol toeschouwers onthoofd en is haar lichaam op onverklaarbare wijze verdwenen – opnieuw een succesvolle “Jackdaw”-moord.’

Vanuit de dakspanten klonk applaus, maar daar bleef het bij. Cooper keek van de onbeholpen tekeningen naar het toneel. Zo te zien was hij nog niet overtuigd. ‘Lijkt me erg gecompliceerd,’ zei hij.

‘Dat zijn onmogelijke moorden vaak,’ merkte Scarlett op.

‘Weet je dit zeker?’

‘Ja.’

Hij knikte. ‘Tot nu toe heb je goed gepresteerd, dus gaan we erin mee. Ik wil dat het surveillanceteam daarboven een extra camera installeert. Ik zal de collega’s van de waterpolitie vragen om hier een boot te laten patrouilleren voor het geval hij via die route ontsnapt. Is er een manier om dat katrolsysteem onschadelijk te maken zonder dat hij dat direct doorheeft?’

‘Met het doorsnijden van kabel 2 zou dat moeten lukken,’ antwoordde Scarlett.

‘Doe dat. Ik zal het met de conciërge hebben over de bedrading. Misschien moeten we er een mannetje op zetten. Goed werk, rechercheur.’

Cooper verspilde nooit tijd en ging dus meteen aan de slag, waarna een vergeten stem van boven riep: ‘Mag ik nu alsjeblieft eindelijk eens naar beneden?’

Toen Scarlett om 18.55 uur door het beveiligingspoortje liep, zag het pakhuis er compleet anders uit dan een uur eerder. De goedkope witte doeken die aan het plafond van de hal hingen, waren nu grote zeilen die baadden in roze en blauwe tinten. Het geroezemoes van de gesprekken vormde de begeleiding voor de achtergrondmuziek, en een klein leger aan ingehuurd hulpkrachten legde de laatste hand aan hun respectieve domeinen terwijl ze op de gasten wachtten – om nog maar te zwijgen van de tientallen paparazzi die de straat voor het complex belegerden.

Het plan van de beroemde activiste had de uitzinnige media-aandacht opgeleverd waar ze ongetwijfeld op had gehoopt. Diverse celebrity’s en andere belangwekkende lieden vermeldden op sociale media dat ze te elfder ure waren

uitgenodigd en dat ze ‘in dubio stonden’ over wat ze moesten aantrekken.

De wijnrode japon waarin Scarlett zich had gehuld was een van haar favoriete stukken, maar haalde het niet bij het meesterwerk van Viktor & Rolf dat nu in een van de afvalcontainers van het Hilton lag. Ze kromp ineen toen ze daaraan dacht, voelde zich er nog steeds schuldig over... en dat deed haar onvermijdelijk aan Frank denken. Hij had haar tas onder in Francesca Labelles kledingkast gevonden en zoals altijd haar hachje gered. Hij zou hier moeten staan, naast haar, zoals altijd.

Newbury, die er niet op zijn gemak uitzag in een slecht passend pak, onderbrak haar gedachten toen hij naar haar toe liep. ‘Baas,’ zei hij met een knikje, en hij gaf haar een oormicrofoon, die ze onder haar haren verborg.

‘Is er nog nieuws?’ vroeg ze.

Hij rook aan de mouw van zijn jasje. ‘Alleen een onopgeloste zaak: wie is er in dit pak overleden?’

Ze gniffelde. ‘Is het plan helemaal duidelijk?’

‘Het officiële plan of het... niet zo officiële plan?’

‘Allebei.’

‘Helemaal duidelijk,’ bevestigde hij, en ze draaiden zich allebei om naar de deuren van de hoofdingang, waar flitsende camera’s het glas deden oplichten alsof het onweerde terwijl de eerste gasten binnendruppelden.

Scarlett haalde diep adem om te kalmeren. ‘Daar gaan we dan,’ zei ze.

Leugens in avondkleding

19.24 uur – Met een wijnglas vol frisdrank in haar hand baande Scarlett zich een weg door de verzamelde gasten. Ze scande de gezichten bij de vlinderdassen en weelderige japonnen, ving flarden op van wel honderd verschillende gesprekken, speurend naar aanwijzingen voor de ware identiteit van de beroemde activiste, speurend naar Henry.

De hal was voor die avond eufemistisch omgedoopt in een ‘receptiesuite’. De deuren naar de grote zaal waren gesloten. De voorname aanwezigen stonden dicht op elkaar gepakt, als vee in avondkleding, en kregen welkomstdrankjes en hapjes geserveerd.

Scarlett bleef staan toen de radio in haar oor begon te sissen.

‘Surveillance aan Cooper. Over.’

‘Cooper hier.’

‘Er zijn nu honderdtweeënzestig gasten ter plaatse. Er is voor honderdtachtig mensen gedekt. Zes mensen hebben zich op sociale media afgemeld. Tel daar zes wederhelften bij op, dan missen we nog zes mensen.’

‘Begrepen. Over en uit.’

19.44 uur – Het volume van de gesprekken had een onaangenaam niveau bereikt, aangewakkerd door drank en versterkt door de hoge muren en de natuurlijke akoestiek, toen de deuren naar de grote zaal onaangekondigd opengingen. Oververhitte gasten stroomden de ruimte binnen, terwijl Scarlett en enkele anderen in de hal bleven staan om een oogje te houden op de achterblijvers die bij de bar op drankjes stonden te wachten, of wachtten op partners die nog uit de toiletten moesten komen.

Scarlett haalde haar telefoon uit haar tas en deed alsof ze iemand belde terwijl ze een vinger tegen de zender in haar oor hield. ‘Delaney aan Harris en Norton. Loop maar door naar de zaal. Ik blijf hier.’

Zonder zichtbaar te reageren pakten beide mannen nonchalant hun drankje op en liepen weg.

20.00 uur – Als onderdeel van het handjevol politiepersoneel dat zich als gast voordeed in plaats van als personeel vond Scarlett een lege plek en ging zitten. Dat de activiste mensen pas op het allerlaatste moment had uitgenodigd, had als voordeel dat sommigen zich niet zo snel konden vrijmaken. Ze had absoluut geen trek. De knoop in haar maag trok met de minuut strakker aan, maar ze wist dat het verdacht over zou komen als ze niet mee zou eten.

Ze keek op naar de in schaduwen gehulde dakspanten boven het toneel en vond enige troost in de wetenschap dat zij niet de enige was die erop lette. Op dat moment stormde het bedienend personeel de keukens uit om met de efficiency van een goed geoliede machine hele tafels tegelijk van borden te voorzien.

‘En wie mag u dan wel zijn?’ vroeg de rood aangelopen heer links van haar, die zijn hand uitstak.

‘Scarlett... Ash,’ antwoordde ze glimlachend. Ze had haar achtergrondverhaal klaar toen ze bij het gesprek aan tafel werd betrokken.

20.28 uur – Scarlett bleek toch honger te hebben. Ze verslond haar voor- en hoofdgerecht van het Thais geïnspireerde veganistische menu. Terwijl haar oor gonsde van de onophoudelijke non-informatie, keek ze zenuwachtig tikkend met haar voet om zich heen en vervolgens weer omhoog. Ze had gehoopt dat het nu allemaal wel voorbij zou zijn.

‘Wijn?’

‘Pardon?’ vroeg ze, en ze wendde zich tot de man die een dure fles rode wijn boven haar glas hield. Ze wilde al automatisch bedanken, toen ze zag dat ze ongemerkt een gat in het tafelkleed had gekrabd; ze had iets nodig om haar zenuwen tot bedaren te brengen. ‘Ja... graag,’ zei ze.

20.48 uur – De eerste gasten die hun dessert ophadden, liepen al naar de bar en de tentoonstellingsruimte. Scarlett zag mensen die ze vaag van televisie kende van tafel opstaan en

vroeg zich af waar Henry in hemelsnaam uithing nu het belangrijkste punt van het programma duidelijk niet lang meer op zich zou laten wachten. Omdat ze ervan overtuigd was dat ze iets over het hoofd had gezien, excuseerde ze zich bij haar tafelgenoten voordat ze onopvallend een vinger tegen haar oor drukte.

‘Delaney aan surveillance.’

‘Ga uw gang.’

‘Zijn er al aanwijzingen wie de activiste is?’ vroeg ze op enigszins gefrustreerde toon.

‘Negatief. We hebben in de receptiesuite ruim twintig potentiële kandidates geïdentificeerd, maar die hebben zich sindsdien allemaal rond zitten eten.’

‘Blijf opletten!’ snauwde ze zonder te letten op waar ze naartoe liep toen ze de hoek om sloeg en tegen iemand aan liep. ‘Het spij...’ Ze maakte haar zin niet af en haar mond viel open toen ze opkeek naar Henry, die, gekleed in een prachtige nachtblauwe tuxedo, absoluut geen moeite deed om op de achtergrond te blijven.

‘Rechercheur Delaney,’ zei hij glimlachend.

Terwijl ze van verbazing een stap achteruit deed, reikte ze naar haar oor, maar voordat ze dat kon doen, greep Henry haar armen beet. ‘Nee. Nee. Néé,’ zei hij, en hij duwde haar met haar rug tegen een pilaar. Ze stonden dicht tegen elkaar aan en hij hield haar handen achter haar rug vast. ‘Waarom zou je dat doen?’ vroeg hij toen ze zich verzette. ‘Rustig maar. Ik zal je niets doen.’

Scarlett sribbelde niet langer tegen en keek hem boos aan. Ze voelde zijn adem tegen haar voorhoofd en rook de vertrouwde mengeling van whisky en sandelhout.

‘Hoe ben je binnengekomen?’ vroeg ze.

‘Nou ja, zoals het gezegde luidt: “Dit is niet mijn eerste rodeo.”’

‘Het gaat niet werken,’ liet ze hem met een zeker genoeg weten. ‘We hebben je katrolsysteem gevonden, de

rugzakken... de strop.’

‘Wé?’ vroeg hij sceptisch.

‘Ik.’

Hij glimlachte. ‘Daar twijfel ik niet aan.’

‘Het is voorbij.’

‘Het was allang voorbij,’ zei hij vermoeid, en dat antwoord ontwapende haar. Onopgemerkt bleven ze in hun donkere hoekje van de zaal staan. ‘Ik ben hier niet voor haar.’

Er kwam een groepje aangeschoten vrouwen dichterbij, waarschijnlijk op weg naar de toiletruimte. Scarlett en Henry bleven stilletjes in de schaduw tegen elkaar aan gedrukt staan toen ze langsliepen.

‘Je had om hulp kunnen roepen,’ zei hij toen ze buiten gehoorsafstand waren.

‘Ik wil antwoorden op een paar vragen. Daarna roep ik om hulp.’

‘Welnee,’ zei hij. ‘Volgens mij zijn we nog steeds vrienden.’

‘Ben je vergeten dat ik op je heb geschoten?’

‘Vergeven, maar niet vergeten.’

‘Je kunt de boom in met je vergiffenis,’ zei ze terwijl ze aan zijn greep probeerde te ontkomen.

Henry leunde achterover om naar haar te kijken. ‘Je ziet er mooi uit.’

‘En jij lijkt wel wat dikker te zijn geworden,’ beet ze terug.

‘Dat zullen de zwachtels zijn.’

Ze keek weg, in de richting van het toneel waar zich al mensen begonnen te verzamelen. ‘Wat waren de voorwaarden bij deze moord?’

Henry keek haar niet-begrijpend aan.

‘De snuisterijen/de ring. De schrammen/de cosmetische chirurgie,’ weidde ze uit. ‘Om welk van de vele Jackdaw-“kenmerken” zou dit zijn gegaan?’

‘Het publiek,’ antwoordde Henry. ‘Een zo groot mogelijk publiek – als waarschuwing aan alle andere “terroristische boomknuffelaars met te hooggegrepen ideeën”... De woorden van de cliënt, niet de mijne.’

‘En als je niet voor haar bent gekomen, wat doe je hier dan wél?’

‘Ik ben hier voor jou,’ antwoordde hij. ‘Om afscheid te nemen.’

‘Afscheid?’ vroeg ze ondanks alles, en ze hoorde de lichte wanhoop in haar stem.

Hij knikte en fronste. ‘Ik moet nog één ding doen... voor ons allebei. En daarna... als er al zoiets bestaat als “daarna”, kom ik niet terug.’ Hij keek haar verdrietig aan. ‘Ik vind het echt vreselijk van Frank.’ Hij verstevigde zijn greep toen ze een nieuwe poging deed om zich te verzetten. ‘Je wéét dat het een ongeluk was. Ik weet dat je dat weet. Ik had hem wel tien keer kunnen neerschieten, maar dat heb ik niet gedaan. Ik probeerde alleen weg te komen.’

Een mascarazwarte traan liep over haar wang toen ze zich van hem afwendde.

‘Ik weet dat je het weet,’ herhaalde hij met een blik naar het toneel, waar de gasten nu vol verwachting begonnen samen te drommen. ‘Dat is het enige wat ik kwam vertellen. Dat én het feit dat ze de opdracht in de vrije markt hebben uitgezet. Het wordt hier een chaos, en ik stel voor dat je je onmiddellijk terugtrekt.’ Toen ze hem verward aankeek, knikte hij naar het bedienend personeel dat de tafels leegruimde. ‘Het krioelt hier van de huurmoordenaars. Lang grijs haar in een staart – zie je hem?’

‘H-hm, ja.’

‘En die grote vent in de bordeauxrode tuxedo?’

‘Ja, ik zie hem.’

‘Die harige aap heeft me ooit in Schotland van een brug gereden.’

Op dat moment slenterde een van de schaars geklede cocktailserveersters langs met een blad voor drankjes. Toen ze Henry zag, knikte ze hem behoedzaam toe. ‘Henry.’

‘Krystyna,’ antwoordde hij, en hij keek haar na om zeker te weten dat ze bleef lopen voordat hij Scarlett aankeek. ‘Snap je wat ik bedoel?’ Hij zuchtte. ‘Ik laat je nu los. Oké?’

‘Zodra je dat doet, kom ik met mijn hele team op je af.’

Henry glimlachte. ‘Nee, echt niet.’ Hij keek haar lange tijd aan en kwam toen, heel langzaam, dichterbij en deed zijn ogen dicht en zijn mond iets open. Scarlett haalde moeizaam adem toen hij, op het allerlaatste moment, aarzelde en haar in plaats daarvan een kusje op haar voorhoofd gaf. ‘Pas op jezelf, rechercheur Delaney.’

Hij liet haar armen los en deed een stap achteruit. Scarlett reikte naar haar oormicrofoon, maar aarzelde met besluiteloos trillende hand toen er in de zaal een schot klonk. Het gegil en geschreeuw dat volgde weergalmde tot een kakofonie, en de vloer dreunde van de voetstappen van in paniek wegreunende gasten.

Henry zuchtte theatraal. ‘Verrekte amateurs,’ zei hij afkeurend. Op dat moment ging hij op in de menigte die als een op hol geslagen kudde naar de uitgang rende. Scarlett rende naar de plek waar hij net nog had gestaan, maar zag hem niet meer in de mensenmassa.

‘Rechercheur Delaney!’

Ze drukte haar hand tegen haar oor, maar besepte toen dat de stem niet via de radio kwam en baande zich een weg naar de jonge agent. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Eén dode vrouw en één man onder arrest.’

‘Laat zien.’

Ze liep door de menigte achter de zenuwachtige collega aan naar het gedeelte waar het groene tapijt lag, waar de man in de bordeauxrode tuxedo tegen de grond werd gedrukt en waar een klein groepje wereldverbeteraars om het lichaam van een, nog steeds even mooie, cocktailserveerster heen stond die op de grond was doodgebloed. Cooper blafte bevelen via de radio,

maar Scarlett trok haar oormicrofoon los om Franks stem in haar hoofd beter te kunnen horen: ‘Regel negentien: als iemand je vertelt dat iemand is overleden, negeer je dat en controleer je zelf of hij of zij dood is.’

Ze liep naar het lichaam toe en drukte twee vingers tegen de niet-kloppende ader. Eén kogel had precies tussen haar ogen haar schedel doorboord. Scarlett herkende haar als dezelfde serveerster die nog maar een minuut geleden langs was gelopen.

‘Zij is het,’ zei een van de verdrietige omstanders.

‘Ze was zó inspirerend,’ beaamde haar vriendin in een glinsterend blauw jurkje.

Scarlett had T-shirts die langer waren.

‘Neem me niet kwalijk, kennen jullie deze vrouw?’ vroeg ze hun vanaf de vloer.

‘Niet persoonlijk. Maar zij is het, E.W.’

‘Ja,’ zei een man die zijn vrouw stond te troosten. ‘Dat heb ik ook gehoord. Zij is het.’

Scarlett was nu nog meer in de war. Ze fouilleerde het lichaam en vond het steakmes dat de dode vrouw in haar tailleband had verborgen. ‘En van wie hebben jullie dit gehoord?’ vroeg ze, hoewel ze vermoedde dat ze het antwoord al wist.

‘Knappe man. Donkerblauw pak,’ antwoordde de man.

‘Ja, ik ook.’ De betraande vrouw knikte.

‘Ik ook,’ zei iemand anders.

Terwijl ze weer naar de dode huurmoordenaress aan haar voeten keek, kostte het Scarlett moeite om de grijns van haar gezicht te houden.

Newbury gooide zijn sigaret weg toen hij het complete galafestijn de straat op zag lopen. In zijn oormicrofoon klonken verwarrende, elkaar overlappende berichten, terwijl de menigte op het wachtende journaal af liep, dat daarmee voorpaginamateriaal in de schoot geworpen kreeg.

Omdat hij gedurende het evenement officieus aan de overkant van de straat stond, wist hij niet zeker wat er binnen was gebeurd. Maar toen zag hij een eenzame gestalte die precies de andere kant op liep dan de anderen. Hij volgde de man aan de overkant van de straat terwijl een konvooi politiewagens snoeihard tussen hen door reed. Hij moest de identiteit van de man vaststellen voordat hij te ver van de evenementenlocatie verwijderd raakte.

‘Toe nou, klootzak. Kijk eens om,’ mompelde hij zacht, en hij keek ongerust om naar de chaos die hij achterliet. ‘Toe dan.’

En Henry keek om, al was het slechts een fractie van een seconde.

Maar het was genoeg. Newbury stak over en sloeg op veilige afstand achter zijn doelwit de hoek om naar een klinkervoetpad dat naar het centrum van de stad leidde.

Salomé met het hoofd van Johannes de Doper

Cooper had Scarlett gevraagd of zij samen met hem het team wilde toespreken. Dit was immers ook haar operatie geweest, zei hij.

Ze had uiterst vriendelijk bedankt.

Merkwaardig, hoe grootmoedig de kapiteins van zinkende schepen waren. Hij zou verdrinken en zij zou hem glimlachend en knikkend onder zien gaan.

Terwijl ze wachtten op het sporenonderzoek bleef de dode cocktailserveerster liggen waar ze was gevallen en werden de metalen frames gebruikt om haar aan het zicht te onttrekken. Niemand behalve Scarlett wist dat het lichaam dat op de vloer van het pakhuis lag af te koelen eigenlijk niet dat van de beroemde activiste was, en ze had geen haast om het lijden van haar vervanger te verlichten.

Cooper klom in zijn eentje op het toneel, keek uit over zijn verzamelde ondergeschikten en slaakte een zucht. Scarlett vroeg zich even af of hij man genoeg was om toe te geven dat hij had gefaald en de gevolgen te aanvaarden, of dat hij iemand anders de schuld zou proberen te geven.

‘Nou, dat was wel weer een ongelooflijke teringzooi!’ begon hij. Scarlett had al genoeg gehoord, maar toen begon haar telefoon te trillen en stapte ze opzij.

‘Newbury?’ antwoordde ze bezorgd.

‘Trafalgar Square. National Gallery.’

Ze was al halverwege de zaal op weg naar de uitgang. ‘Ik ben er over tien minuten.’

Een enorme maan hing als een spot boven de stad, met een geëvacueerd Trafalgar Square als haar toneel. Scarlett dook onder het lint door en stak het klinkerplein over waar Horatio Nelson vanaf zijn eenzame voetstuk stond toe te kijken.

Toen ze de ijsberende gestalte bij de fontein naderde, zag ze nog een politieauto met blauwe zwaailichten die geruisloos aan kwam rijden en bij de andere achter het afgezette terrein ging staan.

‘Wat is de stand?’ vroeg ze aan Newbury.

‘Hij is nog binnen. Verder is er niemand naar binnen of naar buiten gegaan,’ antwoordde haar adjudant, die op bewonderenswaardige wijze binnen zeer korte tijd een belangrijke doorgaande weg in hartje Londen had laten afsluiten. ‘De interventie-eenheid staat aan de zijkant van het gebouw. De teamleider heet Fields.’

‘We hebben elkaar eerder ontmoet,’ zei ze weinig enthousiast.

‘Kanaal twee,’ zei hij, en hij gaf haar een radio en een half versleten paar All Stars. ‘Helikopter is in de lucht en stand-by voor als we hem nodig hebben.’

‘Bedankt,’ zei ze, en ze schopte haar hakken uit om haar makkelijke gympies aan te trekken. ‘Laat niemand een vin verroeren tot ik visuele bevestiging heb van degene met wie hij heeft afgesproken.’

‘Afgesproken?’ vroeg Newbury, die moeite had om Scarletts steeds veranderende plannen bij te houden.

‘Oké,’ zei ze, en ze blies haar adem uit terwijl ze naar de indrukwekkende entree keek. ‘Ik ga naar binnen.’

Henry liep in zijn eentje door het gangenstelsel van de National Gallery. Hij miste de respectvolle ingetogenheid die overdag door de zalen raasde – de bedrukte stilte, zoals in een kerk, bij rijen dode gezichten aan overladen muren die terugzwegen.

Op de tweede verdieping liep hij naar de grootste zaal, waar Linus hem al stond op te wachten.

‘Slechte nacht gehad?’ vroeg Henry gemeenzaam toen hij de nieuwe brandwonden op zijn gezicht zag. Hij hief zijn armen om zich te laten fouilleren. ‘Ziet er pijnlijk uit, maar ieder nadeel heeft zijn voordeel. Ze zeggen dat symmetrische gezichten het mooist zijn.’

Linus kon er niet om lachen. Hij was klaar met fouilleren en liet Henry doorlopen.

‘Hier ga ik van genieten,’ fluisterde hij terwijl hij zijn positie in de doorgang weer innam. Henry liep in zijn eentje verder.

Zaal 32 was meer een paleis dan een museumzaal, met kostbare rode muren die fel afstaken tegen de sterrenhemel erboven, waaraan goudomlijste meesterwerken zich in de verte uitstrekten. Langzaam kwam hij dichterbij de bank waar Rebecca zat. Terwijl Sofia bij de doorgang links van hem stond en Felix achter in de zaal de wacht hield, aarzelde hij, in de verwachting dat ze zou opstaan. Maar ze bewoog niet, liet niet blijken dat ze het merkte toen hij onzeker naast haar ging zitten. Enkele minuten lang bleven ze zo zwijgend hun overdadige omgeving zitten opnemen.

‘Dat was weer heel subtiel, maar niet heus,’ zei ze na verloop van tijd. ‘Het is groot nieuws.’

‘Daar kan ik niets aan doen,’ zei hij. ‘Ik zou er niet zo’n bende van hebben gemaakt.’

Rebecca wendde haar blik met tegenzin af van het kunstwerk en keek hem veelbetekenend aan.

‘Oké,’ nuanceerde hij. ‘Ik zou er een ándere bende van hebben gemaakt.’

Het geroezemoes van stemmen reikte moeiteloos door de doolhof van gangen. Scarlett stond al op de trap en liep verder omhoog.

‘Niet dat het iets zou hebben uitgemaakt,’ zei Rebecca treurig, en ze legde haar hand op de zijne. ‘Het bestuur had al een besluit genomen.’ Ze fronste toen Henry geen enkele reactie vertoonde op het doodvonnis dat ze zojuist had uitgesproken. ‘Je lijkt niet verbaasd.’

‘Het schilderij was al veelzeggend genoeg,’ zei hij glimlachend, en hij keek op naar het toepasselijke tafereel waar ze voor was gaan zitten – een artistieke onthoofding. ‘Caravaggio’s *Salomé met het hoofd van Johannes de Doper*... Ik neem aan dat jij in deze analogie de onwillige koning bent?’

Rebecca knikte. ‘Gedoemd om Salomé’s wens uit te voeren, hoe weerzinwekkend die ook was.’

‘Salomé’s wensen werden haar opgelegd door iemand die nog machtiger was dan zij.’

‘Precies,’ verzuchtte Rebecca. ‘Ze eisen je hoofd op een schaal, beste jongen... Metaforisch gesproken, uiteraard. Maar toch, allesbehalve prettig voor jou.’

Scarlett kroop steeds dichterbij het bescheiden crescendo. Henry’s stem zou ze overal herkennen. In de vrouwenstem klonken de dictie en het vocabulaire door van een ander tijdperk, toen zulke dingen nog iets voorstelden.

‘Ben je zover?’ vroeg Rebecca. De knappe vrouw schonk haar onbetwiste favoriet een geruststellend glimlachje. ‘Weet je, ergens had ik gehoopt dat je vanavond niet zou komen opdagen. We zouden je natuurlijk wel hebben gevonden, maar...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘Helaas wist ik dat je wél zou komen, en hier ben je dan. Voor iemand die zo vol verrassingen zit, ben je soms akelig voorspelbaar.’

‘Over voorspelbaar gesproken...’ begon Henry, en hij maakte de gedachte af door zich op de grond te laten vallen en het jachtgeweer dat hij met tape onder de bank had geplakt, los te rukken. Hij zwaaide de lange loop in de richting van Felix en haalde de trekker over.

Toen het eerste schot klonk, kon Scarlett geen kant uit. Voordat ze tijd had om te reageren, strompelde een van de langste mannen die ze ooit had gezien met een bebloede arm uit de volgende doorgang. Toen hij opkeek, zag hij haar staan.

‘O, verdomme,’ mompelde ze.

Hij hief zijn wapen.

Ze vloog de gang links van haar in en hield de verzendknop van haar radio ingedrukt. ‘Alle eenheden. Alle eenheden. Er wordt geschoten. Invallen!’

Rebecca rende al naar de dichtstbijzijnde uitgang toen Henry nogmaals de trekker overhaalde en een ongetwijfeld onbetaalbaar kunstwerk aan flarden schoot. Hij rende terug naar het bankje om het handwapen en mes te pakken dat hij

daar ook had verborgen. Grote houtsplinters regenden op hem neer toen ze hem van alle kanten onder vuur namen.

‘Het meisje!’ hoorde hij Felix boven de herrie uit schreeuwen. Zo te horen had hij pijn. ‘De rechercheur!’ vervolgde Felix toen het schieten even minder werd. ‘Ze is in het gebouw!’

Het nieuws trof Henry als een mokerslag.

‘Nou, ga dan achter haar aan!’ beval Rebecca vanuit haar schuilplaats, waarop iedereen weer begon te schieten en Henry gevangenzat achter zijn uit elkaar vallende bankje terwijl de gewonde Let uit zijn doorgang verdween.

Met een gevoel van hulpeloosheid zag Henry een vonk in de nachtlucht. Het glazen dak dempte het ronken van rotorbladen toen de vonk voorbijdreef en de zaal deed baden in kunstlicht.

Henry greep zijn kans en rende naar de doorgang. Kogels boorden zich om hem heen in de vloer en hij schoot blindelings, botste tegen de muur op en vloog de ernaast gelegen gang in. Terwijl zijn ogen zich nog aan de lichtsterkte aanpasten, keek hij zichzelf na en zag hij dat zijn hechtingen los waren gesprongen, maar dat hij verder geen schotwonden had. Toen pakte hij zijn wapen op en ging achter Felix aan.

Het schieten was opgehouden.

Scarlett was een doodlopende zaal in gerend en liep voorzichtig de hoek om toen de reus de zaal in liep waar zij net uit was gekomen. Nu het stil was, was goed te horen dat er bloed op de houten vloer druppelde.

Door de kier in de deuropening zag ze dat hij nadacht en toen een van de andere museumzalen in liep. Scarlett stapte naar buiten en kroop terug door de gang waar ze vandaan was gekomen. Ze liep snel achter zijn brede rug langs, terug naar de hoofdgang. Het was niet ver meer naar de trap.

Scarlett zag in een doorgang verderop een goedgeklede vrouw staan, en hun blikken kruisten elkaar een fractie van een seconde voordat een andere vrouw, een mooie blondine, strompelend tussen hen in kwam staan. Uit haar zij stak het heft van een groot mes. Ze zakte tegen de muur en gleed naar

beneden. De doorgang achter haar was nu leeg.

Scarlett schrok toen ze, te laat, iets achter zich voelde en haar gespierde achtervolger in volle vaart op zich zag afkomen. Ze sloot haar ogen en zette zich schrap voor de impact... maar die bleef uit, want nadat Henry de enorme man had onderschept, vielen ze samen van de stenen trap.

‘Scarlett, rennen!’ riep hij toen ze ongeveer halverwege de trap begonnen te vechten en haar de weg versperden. Scarlett koos een goed moment om over hen heen te springen en naar de begane grond te hollen. Toen ze de bordjes naar de hoofdingang volgde, durfde ze niet om te kijken.

Henry wist dat hij tijdens een vuistgevecht nooit van Felix zou kunnen winnen. Elke klap voelde alsof hij er met een honkbalknuppel van langs kreeg. Toen hij voelde dat het alleen maar mis kon gaan, klauwde hij met zijn vingers in de wonden van de reus om hem af te leiden. Vervolgens sloeg hij zijn armen om de dikke nek en liet hij zich over de trapleuning vallen, zodat beide mannen door de lucht vlogen en als een levenloze hoop op de marmeren vloer eronder terecht kwamen.

De entreehal was in zicht en overal om zich heen hoorde Scarlett de agenten de begane grond doorzoeken. Met een zucht van opluchting bleef ze even staan om bij te komen... maar haar adem stokte toen een gehandschoende hand haar mond en neus afdekte en haar gil dempte terwijl ze een donkere nis in werd getrokken.

‘Ssst. Ssst,’ siste iemand in haar oor. Het was dezelfde verontrustende stem die ze zich van gisteravond in haar kelderkeuken herinnerde.

Toen er slechts enkele meters bij hen vandaan een gewapende politieagent langsliep, probeerde ze te roepen, zich los te worstelen, maar hoe harder ze vocht, hoe steviger de misvormde man haar vasthield. Scarlett keek hulpeloos toe hoe haar enige kans op redding doorliep. ‘Ssst,’ fluisterde de man troostend. ‘Het is al goed.’

Terwijl haar voeten zinloos over de vloer schraapten, zag ze in zijn andere hand een mes glimmen en dwong ze zich om haar paniek te onderdrukken, om praktisch na te denken.

Tegen haar natuurlijke instincten in hield ze abrupt op met zich te verzetten, wat de man uit zijn evenwicht bracht doordat hij opeens haar volle gewicht moest dragen. Vervolgens zette ze zich met beide voeten tegen de muur af, ontsnapte aan zijn verslappende greep en sprintte naar de hoofdingang, achtervolgd door zware voetstappen, die haar langzaam maar zeker inhaalden toen ze over de drempel vloog en in een oorverdovend vuurgevecht terechtkwam.

Het knallen van de schoten weergalmd eendeloos door het gebouw. Henry liet zich kreunend van Felix' lichaam af rollen en stond moeizaam op.

'Scarlett!' piepte hij, hevig buiten adem. Hij vermoedde dat hij zijn arm had gebroken. 'Scarlett!' probeerde hij opnieuw, en hij haastte zich met onvaste tred naar de bron van het geluid.

Het kostte hem eendeloos veel tijd om zich een weg te banen door de ronddwalende politiemensen, maar uiteindelijk bereikte hij de entreehal, waar hij Linus' verwoeste lichaam in zijn eigen bloed zag liggen. Toen hij naar hem toe strompelde om zich ervan te verzekeren dat hij echt dood was, zag hij iets vanuit zijn ooghoek en draaide hij zich vol afschuw om naar Scarlett, die half tegen een traliewerk hing. De vloer onder haar was besmeurd met bloed.

'Scarlett!' zei hij hijgend, en hij rende naar haar toe en probeerde haar wakker te schudden. Na verloop van tijd keek ze hem versuft aan.

'Henry,' zei ze, en ze hief een bebloede hand naar zijn gezicht.

'Wat is er gebeurd? Waar ben je gewond?' vroeg hij, en hij speurde haar lichaam af.

Vlak bij hen klonk geroep en gewapende politiemensen kwamen dichterbij.

'Sla je armen om me heen,' zei hij. 'Ik haal je hier weg.'

Ze glimlachte zwakjes. 'Je kunt beter gaan.'

De combinatie van de bries op haar gezicht, die door de open deuren kwam, en de glazen koepel boven hun hoofd gaf haar

het gevoel alsof ze al weg waren.

‘Ik ga nergens heen zonder jou.’ Hij wilde haar optillen, maar met één krachteloze arm, de pijn in zijn zij en Scarletts dode gewicht kwam hij niet ver. ‘Je moet me helpen, Scarlett,’ zei hij wanhopig. ‘Kom op.’

Ze pakte zijn hand en keek hem aan. ‘Weet je nog wat we tegen elkaar zeiden toen we elkaar leerden kennen?’ Haar stem klonk zwakker met elk woord dat ze zei.

‘Nee. Wat zeiden we dan?’ vroeg hij verstrooid, terwijl de wind weer opstak en deze keer het geluid meebracht van een helikopter die zijn zoeklichten over het iconische plein liet glijden.

‘We zeiden...’ Ze klikte de handboei vast om zijn pols. ‘Wie het beste kan liegen en bedriegen.’

Verbluft keek Henry naar de metalen ketting die hem aan het traliewerk vastketende. Zijn verwarring werd alleen nog maar groter toen hij Scarlett zag opstaan.

‘Voor Frank,’ zei ze, en Henry begon te grinniken toen ze haar radio naar haar lippen bracht. ‘Delaney aan Fields, verdachte is in hechtenis. Hal bij de hoofdingang. Kom hem maar halen.’ Ze trok haar verruïneerde jurk recht en keek naar het bloed aan haar handen. ‘Niet mijn bloed,’ legde ze uit met een blik op de Zweed voordat ze Henry weer aankeek. ‘Nou, dat was het dan.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

‘Ik zou liegen als ik zei dat het niet, eh... interessant is geweest.’

‘Dat was het zeker,’ beaamde hij, nog steeds met een trotse glimlach. ‘Vertel eens, als ze echt was geweest en áls we haar bij The Mountbatten te pakken hadden gekregen... zou je er dan mee zijn doorgegaan? Met onze afspraak?’ vroeg hij met oprechte belangstelling.

Scarlett dacht na over wat ze zou zeggen, maar haalde toen alleen haar schouders op.

‘Dag meneer Devlin,’ zei ze emotieloos.

‘Dag... rechercheur Delaney,’ antwoordde hij, en hij keek haar na toen ze zich van hem afwendde en de nacht in liep zonder om te kijken.

Epiloog – deel 1

Het had agent Reid van de interventie-eenheid hooguit negentig seconden gekost om terug te gaan naar de azuurblauwe muren van de entreehal. De reusachtige koepel boven zijn hoofd was nog steeds de hemel aan het bewonderen. Het geknakte lichaam lag nog altijd in een plas bloed terwijl de ziel eruit afdaalde naar de hel. Maar er was geen spoor van de gevangene die hij zou moeten afvoeren – alleen een paar lege handboeien die aan een metalen reling hingen en nog zachtjes heen en weer bewogen in de wind.

Epiloog – deel 2

Scarlett ging aan haar bureau zitten en besepte voor het eerst in lange tijd dat ze ontzettend veel behoefte had aan een enigszins normaal leven. De enorme papierwinkel in haar postbakje baadde in de ochtendzon, die door de ramen van de afdeling naar binnen stroomde en een lange schaduw over de grond wierp. Haar blik volgde de schaduw helemaal tot Franks lege bureau, dat Griffiths' hielenlikkers al centimeter voor centimeter hadden doorzocht in hun haast om een dossier op te bouwen tegen een man die nog niet eens onder de zoden lag.

Omdat ze daar niet aan wilde denken, draaide ze haar stoel terug en dacht na over waar ze zou beginnen.

Nieuws over de aanhoudende klopjacht, de verwijdering van twee dode lichamen uit de National Gallery en de catastrofale beschadiging van een aantal van 's lands grootste kunstschaten had in zeker de helft van de ochtendkranten de voorpagina gehaald, waar de andere kranten foto's hadden geplaatst van beroemdheden die in avondkleding het gedoemde gala ontvluchtten.

Ze hadden meer dan genoeg om uit te kiezen.

Gezien de omstandigheden was de anonieme activiste gedwongen geweest om haar identiteit met veel minder toeters en bellen te openbaren dan haar lief was: ze was diezelfde vrijdagavond om elf uur het politiebureau Charing Cross binnengelopen en had haar onthulling gedaan in het bijzijn van de verzameling dronkenlappen en de uitgeputte avondploeg achter de balie. Nieuws over haar arrestatie in verband met de dood van een dakloze kraker was na die bijzonder drukke avond op pagina 3 of 4 terechtgekomen.

Scarlett was hooguit licht verbaasd geweest toen ze hoorde dat Henry op wonderbaarlijke wijze was ontsnapt. De beveiligingsbeelden uit de entreehal bevestigden haar versie van wat er was gebeurd.

Ze had haar werk gedaan.

Ze had de man die verantwoordelijk was voor Franks dood in de boeien geslagen... en toch kon ze, verwarrend genoeg, een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte dat hij nog ergens rondliep.

Op de tweede verdieping bleken alle camera's die avond buiten werking te zijn gesteld in verband met 'periodieke onderhoudswerkzaamheden'. Dat was een ongelukkige samenloop van omstandigheden, maar eentje die haar absoluut niet verbaasde.

Ze concentreerde zich op haar werk en pakte de bovenste map, hopen op een lekker saaie spreadsheet of iets dergelijks, om er weer in te komen. Haar hart ging sneller slaan toen ze Franks kriebelige handschrift op een intern poststuk zag. Het overviel haar, voelde als een bericht vanuit het hiernamaals. Scarlett keek fronsend naar zijn lege bureau en vroeg zich af waarom hij haar iets via de interne post had gestuurd als hij ook gewoon naar haar toe had kunnen lopen om het zelf aan haar te geven.

Met trillende handen deed ze de map open en tranen brandden in haar ogen toen ze voorop het laatste briefje zag dat hij haar ooit zou schrijven:

Die postjongen is best een zak, hè?

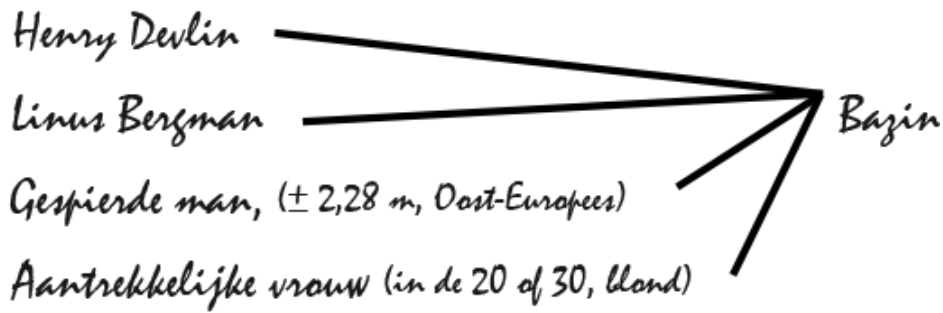
Ze lachte hardop.

De baas heeft me door. Wilde niet dat ze dit zouden vinden.

Gooi maar weg. Steek het in de hens. Gebruik het. Jij mag het zeggen. Het is van jou.

Frank.

Ze veegde haar ogen droog, legde het briefje opzij en bladerde door de stapel paperassen die erin zat: foto's, financiële gegevens en op de eerste pagina een handgeschreven lijst van Henry's handlangers:

Verbaasd over de hoeveelheid informatie die haar mentor in het geniep had weten te verzamelen, pakte ze een pen en schreef haar eigen aantekeningen erbij in wat onverwacht hun laatste gezamenlijke zaak was geworden:

Daarna pakte ze de rest van Franks stapeltje documenten, leunde achterover in haar stoel en begon te lezen.

Epiloog – deel 3

Zo'n vierhonderdvijftig meter verderop, diep in de maffe krochten van Westminster Palace, had de vicepremier net een telefoongesprek met de premier beëindigd toen zijn assistente met een dienblad binnenkwam.

'Uw afspraak van negen uur is er, meneer,' zei ze. Haar overwerkte baas zat nog steeds documenten te ondertekenen toen ze armen vol administratie weghaalde om plaats te maken voor het dienblad. 'Zal ik nog een paar minuten wachten, meneer?' vroeg ze.

'Nee. Nee. Laat maar binnenkomen.' Hij snoof en boog zich in de halve minuut die hem resteerde over een ander klusje.

'Hij kan u nu ontvangen,' hoorde hij zijn assistente zeggen toen hij een tweehonderd pagina's tellend rapport oppakte dat hij vrijwel zeker niet zou lezen. Zijn gast deed de deur achter zich dicht en ging zitten.

'Ah, Alastair, je weet het nog,' zei zijn bezoeker, en hij schonk een kop thee in terwijl hij afrondde.

'Jij hebt wel een paar enerverende dagen achter de rug,' merkte hij verstrooid op.

'Is het niet altijd druk?' Een lepeltje tikte tegen porselein. Degene tegenover hem wachtte geduldig.

'En dat fiasco in de National Gallery?'

'We zijn een paar goede mensen kwijt, maar die zijn vervangen. Alles is onder controle.'

'En hoe zit dat met die activiste?' vroeg hij, en hij schoof een stapel mappen opzij om zijn bezoek eindelijk zijn volle aandacht te schenken. 'Ik neem aan dat je een plan hebt?'

'Maak je geen zorgen, schat,' zei de onberispelijk geklede vrouw, en ze nam een slokje van haar thee. Terwijl ze haar theekopje weer op het schoteltje zette, keek Rebecca hem glimlachend aan. 'Alles is onder controle,' zei ze.

Beste lezer,

Allereerst wil ik je hartelijk bedanken dat je *Jackdaw* hebt gelezen. Ik hoop dat je het net zo leuk vond om tijd met Scarlett en Henry door te brengen als ik het vond om over hen te schrijven. Als je meer wilt weten over nieuwe uitgaven en spannende extra's, kun je mij volgen op Twitter, Instagram en Facebook via @danielcolebooks.

Als je hebt genoten van *Jackdaw* en de tijd wilt nemen om een recensie achter te laten, zou ik dat geweldig vinden. Zelfs de kortste recensie kan voor lezers die mijn werk nog niet kennen het verschil maken. Je kunt een recensie achterlaten op www.hebban.nl/boek/jackdaw-daniel-cole. Alvast bedankt!

Jackdaw was mijn lockdownboek, en ik heb het net zozeer geschreven om niet gek te worden als om jou leesgenot te bieden. Ik heb alles uit de kast getrokken om er een vrolijk staaltje van onbeschaamd escapisme van te maken (maar dan met lijken), en volgens mij is daar nu nog net zoveel behoefte aan als toen ik het schreef. Als je dit leest, zal het je waarschijnlijk plezier doen om te horen dat ik meteen na afronding van dit boek ben begonnen aan een vervolg op *Jackdaw*. Te zijner tijd vertel ik daar graag meer over.

Nogmaals bedankt dat je deze reis met mij hebt gemaakt, en ik hoop dat je contact houdt – meer nieuws volgt binnenkort!

Dankwoord

Terwijl een boek schrijven een eenzame bezigheid is, komt er bij het uitgeven van een boek een hoop werk van een groot aantal mensen kijken.

Zoals altijd wil ik graag mijn familie bedanken – Sarah & Belles, Ma & Ossie, Melo, B, Roo & Cam en Bob, KP & Archie. Ook mijn goede vriend Rob Parsons verdient het genoemd te worden om zijn niet-aflatende enthousiasme en steun.

Bij C&W – waarschijnlijk het beste literaire agentschap dat er bestaat: Susan Armstrong, maar ook Kate Burton, César Castañeda Gámez, Matilda Ayris, Alexander Cochran, en niet te vergeten Tracy England en Dorcas Rogers (er is niemand ter wereld van wie ik liever post krijg).

Bij Storm Publishing wil ik mijn nieuwe redacteur Kathryn Taussig heel hartelijk bedanken voor haar vertrouwen in dit boek, net als Oliver Rhodes, Melissa Boyce-Hurd, Anna McKerrow, Alexandra Holmes en Laurence Cole.

Overzees wil ik mijn vriend en klankbord Tom Harmsen en het hele team bij L.S. Amsterdam bedanken. Jullie staan al vanaf het begin van mijn schrijfcarrière voor me klaar, en datzelfde kan gezegd worden van Glenn Tavenec en Camille Racine van Robert-Laffont.

Tot slot wil ik de belangrijkste groep bedanken: mijn lezers. Er is mij meermaals verteld dat ‘er in het misdaadgenre geen trouwe lezers bestaan’, maar bij de lezers die ik heb ontmoet heb ik daar niets van gemerkt – jullie gingen lekker los over het ingewikkelde tijdsverloop in de *Ragdoll*-trilogie, of over de verborgen betekenissen in het korte verhaal aan het begin van *Mimic*. Zonder jullie zou ik dit niet kunnen doen – en daarom: hartelijk bedankt.

– Daniel Cole

Dit eBook is voorzien van een watermerk met
identificatiecode :

AEMMQ1FABVVQMVw1DD4POwA8UX1aGgNNAHdXIw
MpBnBTc11wXCgHKFMI - 649c089f524ad